ஆனந்த நாவல்

இப்பொழுது விற்பனையில்

க்ரைம் ஸ்டோரி

இந்திராசௌந்தர்ராஜன்

எழுதும்

நிழலாய் வருவேன்

ஆசிரியர் கடிதம்

தோழமைக்கு,

வணக்கம்!

வஜ்ஜிரப்பள்ளம் என்றொரு மலை, சூழ்ந்த மிக ரம்மியமான இடத்திற்கு செல்லும் வாய்ப்பு கிடைத்தது. என் நண்பன் தர்மபுரி குணசேகரின் முயற்சியால் இந்த அனுபவம் நேர்ந்தது. அவரின் திருமண நாளை பழம் பெருமை வாய்ந்த சிவன் சன்னதியில் கொண்டாட விரும்பியதால் எனக்கு இந்த சந்தோஷம் கிடைத்தது.

எதையும் தேடிப் போகும் போது கிடைக்காது. தேடாமல் அதுவாய் தேடி வந்தும் வாய்க்கும். இப்படித்தான் வஜ்ஜிரப்பள்ளம் செல்லும் பேறு கிடைத்தது. இது ஈசனின் அருள். நண்பனின் கருணை.

நகர சந்தடியில் இருந்து விட்டு இயற்கை அழகு நிறைந்திருக்கும் பகுதிக்கு சென்றபோது, மலையும் மலைசூழ் அழகும், நீரும் நீர்சூழ் குளுமையும் மனதை அமைதிப்படுத்தியது. பரபரப்பு, படபடப்பு இன்றி ஒரு சோலைவனத்தில் பறவைகளின் இசையுடன், ஹாரன் சத்தம் மறந்து, வாகனங்களின் பேரிரைச்சல் இன்றி இருந்தது இனிமையாய் மனம் முழுவதும் நிறைந்திருக்கிறது.

இங்கேயே இருந்து விட்டால் என்ன எனத் தோன்றும் நினைவுக்கு பதில் சொல்ல முடியாதிருந்தேன். இருந்து விடலாம்தான். யார் கேட்கப் போகிறார்கள். ஆனால் இருந்து விட முடியுமா. நகரத்தை விட்டு, சத்தத்தை விட்டு, பரபரப்பை விட்டு, படபடப்பை விட்டு, கடமையை விட்டு இருந்து விட முடியுமா? சட்டென்று விலக முடியுமா? இருந்தாலும் மனசு ஆசைப்பட்டது. அதனால் இருந்தது வெறும் நான்கு மணி நேரம்தான். இருந்தாலும் இந்த நினைவு எப்போதும் மனதில் பசுமையாய் இருக்கும். ரிஷியாகும் கனவுடனேயே இருக்கும்.

தர்மபுரி அருகே இராயக்கோட்டை பஸ் நிலையத்திலிருந்து நடந்து செல்லும் தொலைவில் தான் உள்ளது வஜ்ஜிரப்பள்ளம். நடந்து சென்றால்தான் இயற்கையை வழியெங்கும் ரசிக்க முடியும்.

இப்போது அந்த இடத்தை பார்க்கும் பொழுதே பசுங்காடாய் மாமரங்கள் சூழ்ந்திருக்கும்போது, எப்பொழுதோ மந்தையிலிருந்து வழி தப்பி வந்த

பசுவிற்கு எப்படியிருந்திருக்கும் வழி தப்பிய பசு தன் மந்தை காணாது திகைத்தது. நீரின்றி வாடியது. அருந்த நீர் வேண்டி கதறியது.

எங்கோ இருந்த ஈசன், எங்கும் நிறைந்திருக்கும் ஈசன் கருணை கொண்டான். அந்த மலையை சூழ்ந் திருந்த பள்ளத்தில்... சில அத்திமரங்களின் இடையில் கதறும் பசுவின் தாகம் தணிக்க எண்ணினான்.

எங்கிருந்து எப்படி வருகிறதென அறியாமல் இன்றும் ஒரு அத்திமர வேரின் வழியாக சுனை நீர் உற்பத்தி யாகி வந்து கொண்டேயிருக்கிறது.

பசுவின் தாகம் தீர்த்த நீர் இன்று அருமருந்தாய் பலருக்கு நோய் தணிக்கும் விருந்தாய் வருகிறது.

அந்த மரத்தின் வேரில் இன்றும் பசுவின் அடை யாளம் சிலையாய் இருக்கிறது. தரிசிக்க வருபவர்கள் சுனை நீரில் நீராடவும் ஏற்பாடு செய்திருக்கிறார்கள்.

அத்தி மரத்திற்கு அருகில் மலையின் தொடக்கத் தில் ஒரு பளிங்கு சிவலிங்கம் ஜோதியாய், சுடராய் தரிசிக்க தரிசிக்க ஆச்சரியமாய் களிப்பூட்டுகிறது.

இமயமலை சாரலில் உறைந்த பனிலிங்கம் பார்த் திருப்பீர்கள். அதே போல இந்த சிறிய சிவலிங்கத்தை, கறுப்பு மலை பாறைகளின் இடையில் பளீரென்று மின்னும் பளிங்கு லிங்கத்தை மனமிருப்பின் சென்று பாருங்கள். பரவசம் கிடைக்கும்.

அனுபவித்தது அனைத்தையும் எழுத்தில் சொல் வதை விட போய் தரிசித்தால் ஏற்படும் நிறைவு அனேகம். என் அனுபவம் போல் இல்லாமல் நான் அதிர்ந்தது போல் இல்லாமல் உங்களுக்கு வேறு விதமாய் அனுபவம் ஏற் படலாம். உணர்தல் வேறாய் இருக்கலாம். எனவே மன மிருப்பின் ஒரு முறை வஜ்ஜிரப்பள்ளம் சென்று வரலாம்.

மற்றபடி.... **வாசகர்களின் வசதி கருதியே இனிது இனிது காதல் இனிது இரண்டு புத்தகமாக வெளியிடப்பட்டிருக்கிறது. இரண்டாவது புத்தகம் இப்பொழுதே கடைகளில் கிடைக்கும்.**

உங்கள் கடிதங்களுக்காகவே காத்திருக்கிறேன். மீண்டும் சந்திப்போம்.

தோழமையுடன்,

பொன்.சந்திரசேகர்

பாலகுமாரன் பேசுகிறேன்...

இனிய ஸ்நேகிதத்திற்கு.

வணக்கம். வாழிய நலம்.

இனிது இனிது காதல் இனிது என்ற இந்த கட்டுரைத் தொடர் வாசகர்களிடையே மிகுந்த வரவேற்பு பெற்றது. இதன் முதல் பாகத்தை **ஆனந்த நாவல்** மூலம் வெளியிடுவதில் மனநிறைவடைகிறேன். இதைப்படித்து விட்டு உங்கள் அபிப்பிராயத்தை தயவு செய்து எழுதுங்கள்.

பலபேர் பாராட்டாய் தங்கள் அன்பை தெரிவித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். எல்லாரையும் நேரே சந்திக்க விருப்பம் தெரிவிக்கிறார்கள். வாசகர்கள் எல்லோரையும் சந்திப்பது என்பது இயலாத காரியம். கூட்டத்திற்கு வந்து மேடையில் பேசுவதும் எனக்கு பிடித்தமானதாக இல்லை. மேடையில் அலங்காரமாய் பொய்யாய் பேச வேண்டியிருக்கிறது.

வானொலி, தொலைக்காட்சி பேட்டிகளில் ஒரு

மனிதனின் இயல்பு அதிகம் கெடுவதில்லை. இயல்பு கெட்டு நாடகத்தன்மை அதிகமாவதாலேயே மேடைக் கூட்டங்களை தவிர்த்து விடுகிறேன். உற்றுப் பார்க்கும்போது பலருக்கு மேடையின் நாடகத் தன்மையே பேச்சு வழக்கில் வந்து விடுகிறது.

தவிர்க்க முடியாமல் நாடகம் போட வேண்டிய நிலைமைகள் மனிதருக்கு வர வாய்ப்பிருக்கிறது. நாமாகவும் எதற்கு நாடகத்தன்மையை இழுத்து விட்டுக் கொள்ள வேண்டும் என்பதால் கூட்டங்களை தவிர்த்து விடுகிறேன்.

ஆனால், வாசகர்களை சந்திக்க வெகு ஆசை. பேசிப் பழகவும் விருப்பம். வேறு எங்கேனும் இலக்கிய விழா நடக்க, மேடைக்குப் போகாமல் கூட்டத்தில் இருந்தபடி சந்தித்துப் பேசுவது நல்லது என்று நினைக்கிறேன். அப்படி ஒரு சந்தர்ப்பம் ஏற்படும் என்று நினைக்கிறேன்.

மந்திரஜபம் கற்றுத் தருவது பற்றி நிறைய பேர் கேட்கிறார்கள். புத்தகத்தில் சொல்லிக் கொடுப்பது இயலாது. நல்லதுமல்ல. நேரே சொல்லித் தர நேரமில்லை. வேண்டுமென்பவர் இறைவனிடம் மன்றாட யாரேனும் வந்து வழிகாட்டுவார். எனவே வாசகர்கள் மன்னிக்க வேண்டும்.

கோடை கடுமையாக இருக்கிறது. அதிகம் ஊர் சுற்றாமல் படிக்கும் பழக்கத்தை ஏற்படுத்திக் கொள்ள வேண்டும். இடையிடையே மழை பெய்யும் என்று சொல்லுகிறார்கள். பொழிய **என் சத்குருநாதர் யோகிராம்சுரத்குமார்** அவர்களை வேண்டுகிறேன்.

வேறென்ன,

மறுபடியும் சந்திப்போம்.

என்றென்றும் அன்புடன்,

பாலகுமாரன்

பாலகுமாரன் பதில்கள்

அயூப்கான்,
நாகப்பட்டினம்.

☐ இப்பொழுது அதிகம் எழுதுகிறீர்கள் போலிருக்கிறதே.

★ ஆமாம். நிறைய எழுதுகின்ற ஆரோக்கியமான சூழ்நிலை ஒன்று உருவாகியிருக்கிறது. பத்திரிகை நண்பர்களும் விரும்பிக் கேட்கிறார்கள். எனவே எழுத்துப் பணி செம்மையாய் நடந்து கொண்டிருக்கிறது.

ஆர்.சுவாமிநாதன்,
சென்னை-57.

☐ எங்கள் ஊரான வேம்பாருக்கு வந்திருக்கிறீர்களா.

★ இல்லை நண்பனே, தூத்துக்குடிக்கு வந்து ஒரு இருபது நாட்கள் விவேக் கம்பெனியின் விருந்தினராக தங்கியிருக்கிறேன். ஆனால் வேம்பார் வந்ததில்லை. வேம்பார் வராது போனால் என்ன. ராணி, தேவி, வாசுகி போன்ற மூன்று பத்திரிகைகளும். வேம்பாரிலுள்ள அத்தனை விஷயங்களையும் மக்களுக்கு அறிமுகப்படுத்தி விடுகின்றனவே. இவைகளை படிக்கின்றவர்களுக்கு வேம்பாரைப் பற்றி தெரியாமல் இருக்குமா. அங்கே உற்சாகமான இளைஞர்கள் இருக்கிறார்கள் என்பதை நான் உணருகிறேன். பத்திரிகைக்கு தகவல் தரக்கூடிய நண்பர்கள் போட்டி போட்டுக் கொண்டு செயல்படுகிறார்கள் என்பதும் தெரிய வருகிறது.

பவானி ஞானசேகர்,
சுசீந்திரம்.

☐ கோபம் இருக்கும் இடத்தில்தான் குணம் இருக்கும் என்று என் நண்பன் சொல்கிறான். நீங்கள் என்ன சொல்கிறீர்கள்.

★ எனக்குப் புரியாத பழமொழி இது. என்ன குணம் இருக்கும். கோபம் என்பது ஒரு கெட்ட குணம். அகங்

காரத்தின் வெளிப்பாடு ஆணவத்தின் உச்சம். கோபமற்று இருக்கத்தான் உலகத்தின் எல்லா மதங்களும் எல்லா விதமாகவும் முயற்சி செய்கின்றன. அதற்காகத்தான் பூஜையும் தத்துவமும் நம்மிடையே இருந்து கொண்டிருக்கின்றன அதிகார மமதை உள்ளவர்களுக்குத்தான் கோபம் அதிகம் வரும். கோபம் குடிகெடுக்கும். கெட்ட பலபேரை எனக்குத் தெரியும்.

என்.பாண்டியன்,
விருதுநகர்.

☐ நல்லவர்கள், கெட்டவர்கள் என்று எப்படி அடையாளம் தெரிந்து கொள்வது.

★ பேச்சின் மூலமாக: பிறகு செயலின் மூலமாக: பிறகு அவர்கள் வாழ்க்கையில் அவர்கள் கொள்ளும் வெற்றியின் தோல்வியின் மூலமாக.

எம்.ராமதுரை,
லால்குடி.

☐ நீங்கள் சமீபத்தில் வியந்துபோன விஷயம் என்ன?

★ வாரப்பத்திரிகையான குங்குமம் என்னை எழுத்தாளன் என்றும் பார்க்காமல் உதவி இயக்குநர்கள் விஷயத்தில் மிக வஞ்சனையோடு நடந்து கொண்டதும் அதைப்பற்றி போட்டோக்களோடு கூடிய கட்டுரை போட்டதும் உங்களுக்கு நினைவில் இருக்கும். அதே வாரப் பத்திரிகையான குங்குமம் இப்பொழுது கைகூப்பி தொடர்கதை கேட்கிறது. நீங்கள் எழுதினால் கூடுதலாக சர்குலேஷன் ஆகுமென்று ஏஜெண்ட்டுகள் சொல்கிறார்கள். உங்களை எழுத வைக்கும்படி கேட்கிறார்கள். நீங்கள் எழுத வேண்டும் என்று கேட்கிறது. அதன் தற்போதைய ஆசிரியர் சாரு பிரபாசுந்தர் என் நல்ல நண்பர்.

பாலகுமாரன் காப்பியடித்து எழுதுகிறான் என்று ஒரு உதவிஇயக்குனர் சொன்னதை கூச்சமில்லாமல் போட்ட பத்திரிகை. மறுபடியும் வந்து என்னிடம் கைகூப்பி தொடர்கதை கேட்டதை ஒரு வியப்பான விஷய மாகத்தான் நினைக்கிறேன். இந்த விஷயத்தில் சம்மந்தப்பட்ட பத்திரிகை நிருபர் குங்குமத்திலிருந்து ஆறு மாதம் முன்பு விலகி அதிக சம்பளம் கொடுக்கிறார்கள் என்று வேறு ஒரு மாதம் இருமுறை பத்திரிகைக்குப்போக இவர் போன மூன்றாவது மாதம் அந்த பத்திரிகையை இழுத்து மூடிவிட்டார்கள்.

அரசன் அன்று கொல்வான் தெய்வம் நின்று கொல்லும் என்ற வாக்கியம் ஞாபகம் வர அதுவும் வியப்பாகத்தான் இருந்தது குங்குமத்திற்கு எழுதினாலும் எழுதுவேன்

வி.பி.கே.சரவணன்,
உத்தமபாளையம்.

☐ துன்பத்திற்குக் காரணம் ஆசை. ஆசையை விட்டொழியுங்கள் என்று சொன்ன புத்தர் ஏன் கடவுளைப் பற்றி சொல்லவில்லை.

★ கடவுள் என்பது அன்னியப்பட்ட வேறொரு விஷயமாக புத்தருக்குத் தோன்றவில்லை. தனக்குள் இருக்கின்ற மனதின் உணர்வே. அந்த உணர்வை ஆட்டி வைக்கின்ற சக்தியே கடவுள் என்று புத்தர் நம்பினார்.

மனதை ஆட்டி வைக்கின்ற அந்த சக்தியை கூர்ந்து பார்க்கும் பொழுது மனம் அடங்குகிறது. மனம் அடங்குகிறபொழுது ஆசைகள் அகன்று போகின்றன. எனவே ஆழ்ந்து தன்னையும், தன்

மனதையும் உற்றுப் பார்க்கின்ற ஒரு வித்தையை புத்தர் உலகிற்கு கற்றுக் கொடுத்தார்.

ஆசையே வியாதிக்குக் காரணம் என்கிறது ஒரு மனோநிலை. ஆசையற்ற அந்த மனோ நிலையில் உலகம் பற்றிய எந்த அக்கறையும் வருவதில்லை. உலக்கத்தின் நிகழ்வுகள் முக்கியமாகப் போனதில்லை. உலகத்தின் நிகழ்வுகள் முக்கியமாகப் போகாத போது உலகம் பற்றிய அக்கறை இல்லாத போது வாழ்தல் எளிதாகிறது என்கிறது புத்தரின் வாதம்.

எனவே தன்னைப் பார்த்தல் மட்டுமே முக்கியம். ஒரு கடவுள் என்பது இல்லை. நமக்கு அவசியமும் இல்லை என்று அவர் நினைத்திருக்கக் கூடும்.

எம்.சூரியபிரகாஷ்,
குரோம்பேட்டை.

☐ **சினிமாவில் உங்களுக்கு வசனம் எழுதும் வேலை மட்டும்தானா. கதையில் உங்களுக்கு வேறு ஏதும் பங்கு இல்லையா.**

★ எப்படி இல்லாது இருக்க முடியும். கதையில் மட்டுமா. காஸ்ட்யூமில் கூட என் ஆலோசனைகள் நான் சொல்வதுண்டு.

ஒரு பாட்டு எப்படி இருக்க வேண்டுமென்று தத்தகாரம் சொல்வதுண்டு. ஒரு பாடல் எப்படி எழுதப் பட வேண்டுமென்று உபாயங்கள் சொல்வதுண்டு. இவரைப் போடலாம், இவரைப்போட வேண்டாம் என்று அபிப்ராயங்கள் கேட்டால் பகிர்ந்து கொள்வதுண்டு.

சினிமா ஒரு கலை நயம் மிக்க வேலை. எந்த வேலையையும் பிடித்து செய்தால் அந்த வேலையின் எல்லா பகுதியிலும் ஒருவர் இருப்பதற்கு ஆசைப் படக்கூடும். அந்த ஆசை ஆனந்தமாகவே இருக்கும். இப்படி ஆலோசனைகள் சொன்னால் ஏற்றுக் கொள்ள இளம் டைரக்டர்களெல்லாம் காத்திருக்கிறார்கள். மிக சந்தோஷமாக வரவேற்பார்கள்.

இப்படி ஆலோசனை சொல்லி விட்டு நான் இல்லாவிட்டால் அந்த டைரக்டர் குப்பை. அவனுக்கு என்ன தெரியும் என்று ஆலோசனை சொன்னவர்கள் சொல்ல முயற்சிக்கிற பொழுதுதான் விஷயம் சிக்கலாகி விடுகிறது.

இளம் டைரக்டர்கள் எனக்கு நண்பர்களாக இருப்பதால் சினிமாவின்

எல்லா பகுதிகளிலும் என் யோசனைகளை நான் சொல்வதுண்டு. நான் வெறும் வசனகர்த்தா இல்லையென்பதும் என்னுடைய நண்பர்களான இளம் டைரக்டர்களுக்குத் தெரியும்.

இப்படி இருப்பதில் எனக்கு எந்த கர்வமும் இல்லை. இது என் இயல்பு.

எம். பெரியசாமி,
ஈரோடு.

□ வேண்டுமென்றா நடக்கிறது. சூழ்நிலை அமைந்து விடுகிறது. சேர்ந்து வாழ்கிறோம். பின் ஏன் அதை என் மனைவி போன்ற சிலர் தரக்குறைவாகப் பேசி என்போன்றோரை கேவலப் படுத்தி வேதனைப் படுத்துகிறார்கள். தயவு செய்து பதில் கூறவும்.

★ உங்களிடம் உங்கள் மனைவி எதிர்பார்க்கிறார். நாலு பேர் புகழும் வண்ணம் நீங்கள் உயர்ந்து நிற்க வேண்டும். அந்தப் புகழ்ச்சியில் தனக்கு பங்கு இருப்பதாக அவர்கள் நினைக்க வேண்டும். அதன் மூலம் தனக்கு மரியாதையும் ஒரு அடையாளமும் கிடைக்க வேண்டும் என்று நினைக்கிறார்கள். அவர்கள் எதிர்பார்ப்பிற்கு நீங்கள் இல்லை

யெனில் கோபமடைகிறார்கள். இதை கூட நிறைவேற்றாவிட்டால் எதற்காக உயிரோடு இருக்கிறீர்கள் என்று எதிர்த்துப் பேசுகிறார்கள்.

திருமணம் செய்து கொள்ளும் பொழுதே ஒரு பெண்ணின் எதிர்பார்ப்பை நம்மால் ஈடு செய்ய முடியுமா என்ற எண்ணத்தோடு திருமணம் செய்து கொள்வது நல்லது. இவர்கள் சொன்னார்கள். அவர்கள் சொன்னார்கள் என்று தலையை நீட்டி விட்டு உதை வாங்குவதில் எந்த லாபமும் இல்லை. இப்பொழுதும் ஒன்றும் கெட்டுப் போகவில்லை. திருமணம் என்பது எதிர்பார்ப்புகள் மிக்க ஒரு விஷயம். உங்கள் மனைவி மட்டுமல்ல. உங்கள் குழந்தைகள். உங்கள் உறவினர்கள் பலரும் ஒரு குடும்பத்தினரிடம் எதிர் பார்க்கிறார்கள். அதற்கு ஈடு கொடுக்கும் வண்ணம்ாக வாழ்தலே சிறப்பு. வெற்றி பெறுதலே நியாயம். மாறாய் வெறும் சோம்பலாய் திரிந்து கொண்டிருப்பின் சகலரிடமும் இடையறாது அவப் பெயர் வாங்க வேண்டியிருக்கும்.

என். ஷண்முகம்,
திருவண்ணாமலை.

❑ காதல் செய்யாவிடில் அவன் மனிதனே இல்லை என்கிறார்களே சிலர்.

★ காதல் என்பதை பெண் என்ற சிறிய வட்டத்திற்குள் வைத்து விட்டால் மலர்ச்சி ஏற்படாது. காதல் என்பதின் எளிதான ஆரம்பம் பெண். அது விரிவடைந்து எல்லா உயிர்களிடத்தும் பரவ வேண்டும்.

சாதுவான, கம்பீரமான, உள்ளுக்குள் ஒளி பொருந்திய ஒரு வாழ்க்கையை பெண் மீது ஏற்படுத்தும் காதல் ஆரம்பித்து வைக்கும் பெண் மூலமாய் குழந்தைகளிடத்தும் தன் குழந்தைகள் மூலமாய் அடுத்த குழந்தைகளிடத்தும், அடுத்த குழந்தைகள் மூலமாய் அடுத்த குடும்பத்தினரிடத்தும், அடுத்த குடும்பத்தினரின் மூலமாய் உலகம் முழுவதும் பரவுகின்ற வித்தையை தெரிந்து கொள்ள வேண்டும்.

கா. சந்தானம்,
பொன்னேரி.

❑ சிட்டிசன் பட வேலை அனுபவம் எப்படி இருந்தது?

★ மிக நன்றாக இருந்தது. துடிப்பான அறிவார்த்தமான நிறைய யோசிக்கின்ற இளைஞர் சரவணன் சுப்பையா. இவரோடு பழகுவது எளிதாக இருந்

தது அவருக்கு இலக்கியத்தில் ஆர்வம் இருந்தது நல்ல விஷயங்களை கேட்பதில் விருப்பமிருந்தது நாங்கள் வெகுவேகமாக நண்பர்களானோம். கொஞ்சம் படபடப்பு அதிகமான நண்பர் அவர் ஆயினும் என்னிடம் மிகுந்த மரியாதையோடு பழகி வருவதால் முழு பட அனுபவமும் சந்தோஷமாக இருந்தது.

கே.சேகர்,
திருவள்ளூர்.

☐ தேவயானி ராஜகுமாரனை திருமணம் செய்து கொண்டு விட்டாரே?

★ யாரோ யாரையோ திருமணம் செய்து கொள்கிறார்கள். உங்களுக்கென்ன. இதையெல்லாம் கேள்விகளாக இங்கே கொண்டு வந்து கேட்காதீர்கள். வாழ்க மணமக்கள்.

விஜயா,
போரூர்.

☐ பிரதோஷ காலத்தில் எந்தக் கோவிலுக்கு நீங்கள் போவது வழக்கம்.

★ சென்னையிலுள்ள மயிலாப்பூர் கோவிலுக்குத்தான் பிரதோஷகாலத்தில் போவதை வழக்கமாக வைத்திருக்கிறேன். பெஸன்ட் நகர் கலாக்ஷேத்ரா காலனி அருகே, ரத்னகிரீஸ்வரர் என்றொரு கோவில் இருக்கிறது அந்தக் கோவிலின் பிரதோஷம் இன்னும் சிறப்பாக இருக்கிறது, கோயிலை சிவனுக்கு நானூறு மாலைகள் எளிதாக கொண்டு வந்து போடுகிறார்கள் மிக அழகான ரிஷபம் மிக அற்புதமான வழிபாட்டு முறை நண்பர்கள் சிலர் சேர்ந்து கோவிலை நடத்துகிறார்கள். கோவில் மிகச சிறப்பாக நல்ல அதிர்வுகளுடன் கூடியதாக இருக்கிறது. நீங்கள் சென்னையில் இருப்பின் ஒரு பிரதோஷத்திற்கு ரத்னகிரீஸ்வரர் போய்விட்டு வாலாம்.

ஆறுமுகம்,
வத்திராயிருப்பு.

☐ தாலிபான் அரசு புத்தர் சிலைகளை உடைத்தது பற்றி என்ன நினைக்கிறீர்கள்.

★ காட்டுமிராண்டித்தனம் தான் மட்டுமே உலகம் என்று நினைக்கின்ற அறிவீனம். தன் மதம் மட்டுமே உயர்ந்தது என்று நினைக்கின்ற நிர்மூடம். வெறும் தசைக் கொழுப்பு. இன்று நேற்றல்ல ஆதிகாலம் தொட்டே அந்தப்பகுதி மக்கள் இப்படித்தான் அறிவீனத்தில் மூழ்கிக் கிடக்கிறார்கள். பெண்

களை வீட்டிற்குள் பூட்டி வைத்து அடிமையாக்கி வாழுகின்ற எந்த சமூக மும் இப்படிக் கேவலமா கத்தான் இருக்கும். வெகு விரைவில் தாலிபான் கடுமையாக தண்டிக்கப் படும் என்று எனக்குத் தோன்றுகிறது.

தங்கமணி,
மயிலாடுதுறை.

☐ வாழ்க்கைக்கு படிப்பு முக்கியமா?

★ அப்படி சொல்வதற் கில்லை. படிப்பு இல்லாது போனாலும் வாழ்க்கை நலமாகத்தான் இருக்கும். படிப்பால் வரும் பண்பு தான் மிக முக்கியம். பண்பை படிப்பு கொடுக் கும் என்பதால்தான் அதற்கு மரியாதை. இந்தப் பண்பை படிப்பு கொடுக்க வில்லையெனில் இந்தப் படிப்பு எந்த லாபமும் தராது. ஆனால் படிப்பு ஒரு சுகம். படிக்கப்படிக்க இன்னும் படிக்கவேண்டு மென்றுதான் தோன்று கிறதே தவிர முடிந்து விட் டதாக தோன்றவில்லை. வெறுமே அரட்டை அடிப் பதைவிட விவரமே இல் லாமல் தொலைக்காட்சிப் பெட்டியை வேடிக்கை பார்ப்பதைவிட ஆழ்ந்து படிப்பதில் ஒரு நிம்மதி இருக்கிறது.

இ.கல்யாணி,
கும்பகோணம்.

☐ டி.வி.யில் நிகழ்ச்சி தொகுக்கும் பெண்கள் உடையணிவதை கவ னித்திருக்கிறீர்களா.

★ சிலபேர் படு அபத்த மாக உடையணிந்து வருகி றார்கள். இதற்கு உடுத்தா மலேயே இருக்கலாம் என் பதுபோல் வலம் வருகிறார் கள். இளைஞர்கள் இம்மா திரி விஷயங்களில் சற்று கவனமாக இருக்க வேண் டும். இம்மாதிரியான பார் வைகள் கற்பனைகளை விரிவடையச் செய்து மனதை எங்கோ இழுத்துக் கொண்டு போகும். பார்க் கும்பொழுதே பார்க்கின்ற பொருளோடு அறுத்துக் கொள்ள, கற்றுக்கொள்ள வேண்டும்.

கே.ஷங்கர்,
சென்னை.

☐ யோகப்பயிற்சி எடுத் துக்கொள்வது பற்றி என்ன நினைக்கிறீர்கள். எனக்கு வயது முப்பது ஆகிறது. இன்னும் சிறு வனாக இருக்கும்போதே ஆரம்பித்திருக்க வேண் டுமா. இப்பொழுது உடம்பு வளையுமா?

★ யோகப்பயிற்சிக்கும் வயதுக்கும் சம்மந்தமே யில்லை. நீங்கள் எடுத்த

வுடன் சிரஸாசனமோ, மயிலாசனமோ செய்து விடப்போவதில்லை. செய்யவும் முடியாது. செய்யச் சொல்லவும் மாட்டார்கள். இறுக்கித் தளர்த்தும் பயிற்சிகள் சில அங்கங்களுக்கு கொடுத்து, மூச்சுப் பயிற்சியை முதன்மையாய் வைத்துக் கொள்வார்கள். இந்த மூச்சுப்பயிற்சி உங்களை உள்ளுக்குள் மிகப்பெரிய விழிப்பை ஏற்படுத்தும். மனமாற்றத்தை நிகழ்த்தும் பிறகு உங்கள் உடல் வாகுக்கு ஏற்றபடி பயிற்சிகள் தருவார்கள். நீங்களாக புத்தகம் பார்த்தோ டி.வி.பார்த்தோ இதை செய்துவிட முடியாது. இது வெகு நிச்சயமாய் நேரடியாய் கற்றுக்கொள்ள வேண்டிய விஷயம். எனது நண்பர் ஜெயகோபால் ஒரு நல்ல யோகா மாஸ்டர். நீங்கள் சென்னையில் இருப்பதால் அவரோடு தொடர்பு கொண்டு அவரிடம் கற்றுக்கொள்ளுங்கள். மிகப் பக்குவமாக அவரவர் உடல் நி லை; மனோநிலைக்கு ஏற்றபடி அவர் யோகப் பயிற்சி தருகிறார். இப்பொழுதாவது ஆரம்பிக்க வேண்டுமென்ற எண்ணம் வந்ததே. இது பெரிய விஷயம்.

ஜெயகோபால் விலாசம்:
பழைய எண்: 71
புதிய எண்:123,
திருவல்லிக்கேணி நெடுஞ்சாலை,
சென்னை-600 005.

பாலாஜி,
கொடுமுடி.

□ தங்களின் நீண்ட கால ஆவலான கைலாஷ் மானசரோவர் யாத்திரை எப்பொழுது செய்வதாய் உத்தேசம்.

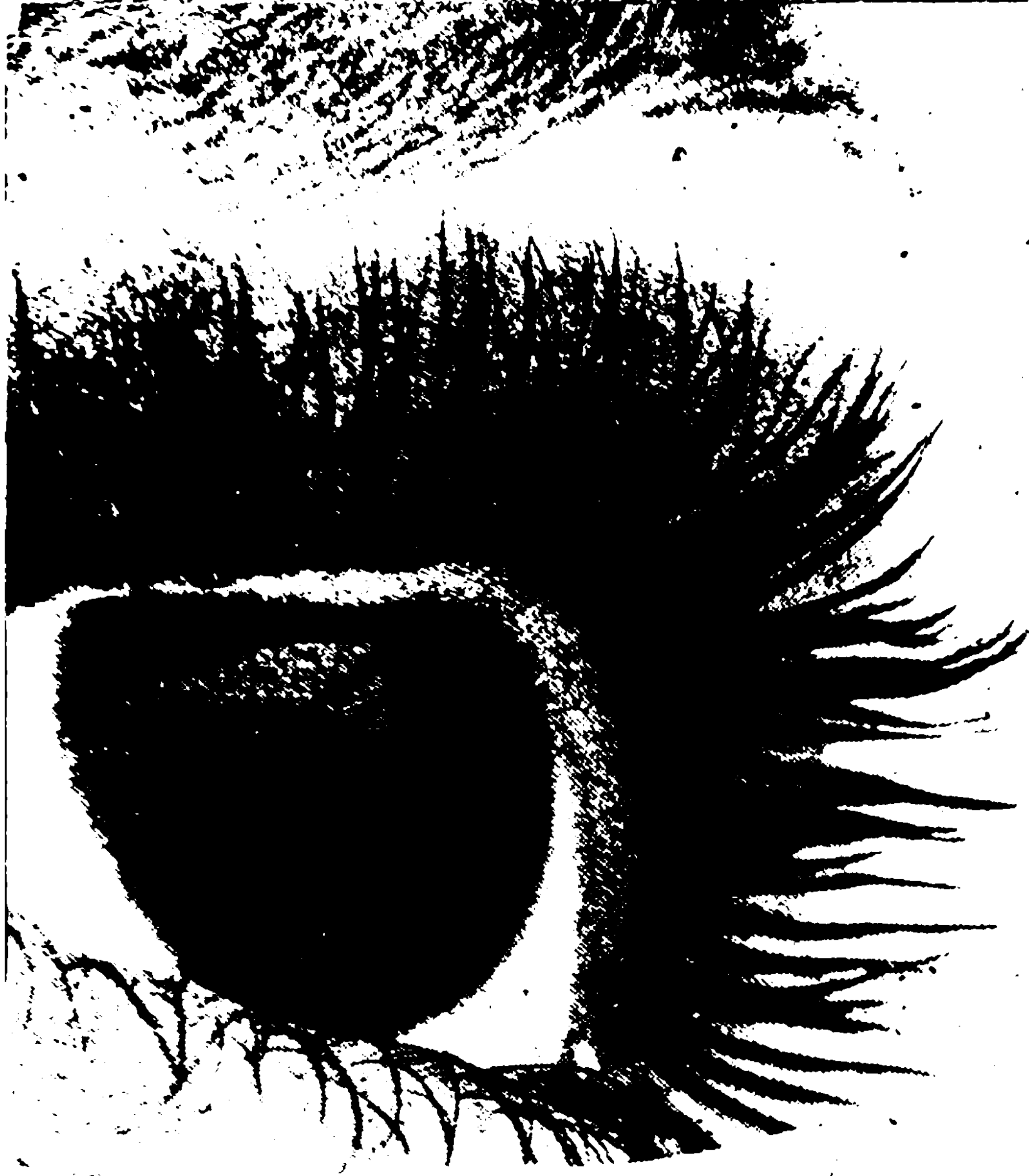
★ தெரியவில்லை. கடவுளின் அருள் இருப்பின் விரைவில் நடக்கும். ஆனால் நீங்கள் ஏன் இருபத்தியாறு அஞ்சல் அட்டை எழுதி நேரத்தையும் பணத்தையும் வீணாக்குகிறீர்கள் என்று புரியவில்லை. ஓரிரண்டு அஞ்சல் அட்டையில் நாலைந்து கேள்விகள் போதும். வெறுமே பத்திரிகையில் பெயர் வரவேண்டும் என்பதற்காக வேலையற்ற வேலையாக இதையெல்லாம் செய்து கொண்டிருக்காதீர்கள்.

பி.முருகேஷ் பாலன்,
திருப்பூர்.

□ உண்மையான நட்பு நீடிப்பதில்லையே

★ உண்மையில்லை என்று அர்த்தம். நல்ல நட்பில் பிரிதலேயில்லை.

●

தொலைப்பதற்காக
தேடுவதும்
இழப்பதற்காக
பெறுவதும்
அழுவதற்காக
சிரிப்பதும்
வெறுப்பதற்காக
நேசிப்பதும்
இறுதியில் எதுவுமே
இல்லை என்றாலும்
எப்போதும் எனக்குள்
ஏதாவது
நிகழ்ந்து கொண்டுதான் இருக்கிறது

கே.கணேஷ்,
நாகை.

கவிதைமழை

மயிரிழையில் தப்பியது
மனதின் உயிர்ப்பு
ஏதேனும்
ஒரு ஆவலில்..!

அவசியப்பட்டுப்போன
அந்த கற்பனை குதிரைக்கு
கால்கள் பிடறியில்...!

ஓடுவது எப்படியென்ற
சிலாகிப்பு மட்டும்
புதிரானது...!

உருண்டும்... புரண்டும்...
அடிக்கும் அலைக்கழிப்பில்
இப்படியாவது
முயற்சித்து முனகி
தீர்க்கின்றது...!
பிராயத்தின் பசியெனில்
யோசிப்பு கூட
மரத்துப் போயின.
அந்தி நினைப்புக்கு
அணை போடுகையில்
ஆளுமை மூர்க்கமாகின்றது
என்ன செய்ய.

எம்.வி. ரவிச்சந்திரன்,
கரம்பயம்

கார்த்திகை நாட்களில்
தெருக்களில்
சுடர் விடும் கண்கள்

மனசுக்குள் இருளகற்றும்
இன்னதென்று புரியாத
ஏக்கம் தீர்க்கும்.

மழை பெய்யும் போதோ
நனையத் தோன்றும்.
கரைந்து பறத்தல்
வேண்டும்.

தனிமையில்
உன் மனசின் நிசப்தம்

உயிர் வருத்த
பின்னிரவில்
மெல்லச் சிரித்து
ஒரு நட்சத்திரம்.

நீ.ஸத்யன்,
மேட்டுப்பாளையம.

ஏதேச்சையாய் நிகழும்
உன் சுண்டு விரல் தீண்டலில்.

எவருக்கும் தெரியாமல்
உன் தாவணி தொடலில்.

காற்றில் தவழும்
உன் கூந்தலிலிருந்து
ஓரிழை என்மேல் ஊர்தலில்.

உன்னருகிலிருந்தும்
உனக்குத் தெரியாமல்
உன் பெயர் உச்சரித்தலில்.

கூட்ட நெரிசலில் கூட
என் உள்ளத்தினை உருக்கும்
உன் விழியின் தேடலில்,

இரவின் உறக்கத்திலும்
உன் முகம் காண விழித்திருக்கும்
என் காத்திருத்தலில்.

உன் மூச்சுக்காற்று நுகர்தலே
என் சுவாசமாய் மாறியதில்
இப்படி

என்னைப் போல் உன்னை
எப்போதும் நேசித்தவர்
எவரேனும் உண்டா...

சி.சுந்தரபாண்டியன்,
கோனான்குப்பம்.

இனிது இனிது
காதல் இனிது
பாலகுமாரன்

எந்த கூர்மையான சிந்தனையுமின்றி நகரத்தின் வாகன நெரிசல்களூடே வண்டி ஓட்டிய படி போய்க் கொண்டிருக்கும் போது சட்டென்று அந்த வாக்கியம் புத்தியைத் தாக்கிற்று. ஒரு ஆட்டோவின் முதுகில் வெள்ளை எழுத்தில் பழுப்பு நிற கேன்வாஸ் மீது எழுதப்பட்டிருந்தது.

'காதல் என்பது இனிப்பு விஷம்.'

இனிப்பு விஷம் என்கிற அந்த வார்த்தைச் சேர்க்கை சிந்தனையைத் தூண்டிற்று. யாரோ தின்று பார்த்து விட்டு 'இனிப்பு விஷம்' என்று எழுதியிருக்கிறார்கள் என்று தோன்றியது. எதை. காதலை.

காதல் இனிப்பாம். ஆனால், விஷமாம். அடடா... என்ன கண்டுபிடிப்பு. விஷம் உண்ட பிறகு எப்படி எழுத முடிந்தது. ஒருவேளை இது செத்தவனின் வாக்கியமோ... ஆவி ரூப அசரீரியோ. செத்தவனுக்கு வாழ்க்கை பற்றி கவலையென்ன. காதல், காமம் பற்றி அக்கறையென்ன. இது உயிருள்ளவனின் வாக்கியம்தான். ஒருவேளை மெள்ள மெள்ள செத்துக் கொண்டிருக்கிறவன் வாக்கியமோ... இருக்கலாம்.

காதல் இனிப்பு விஷம். ஆனால், கடும் விஷமல்ல. ஆளைக் கொல்லாது என்கிறபடியால் இருக்கலாமோ. கொஞ்சம் உடம்பு தேறி எழுதி யிருப்பானோ. சிரிப்பு வந்தது.

"வேணாம்பா. எது வேணா சாப்பிடு. காதல் மட்டும் சாப்பிடாதே. துன்றதுக்கு டேஸ்டா இருக்கும். ரெண்டு மணி நேரம் பொறுத்துப் புடுங்கிக்கும். பேஜாராயிடும்."

எழுதியவன் குரலாய் ஒரு வாக்கியம் என்னுள் ஓடியது. யார் அதை எழுதியது. ஏன் இப்படி. கேள்விகள் படர்ந்தன.

திருப்பத்தில் இன்னொரு ஆட்டோ என்னைத் தாண்டியது. அதிலும் எழுதப்பட்டிருந்தது. அதே சித்திர எழுத்துக்கள்.

'சீறும் பாம்பைக் கூட நம்பலாம்
சிரிக்கும் பெண்ணை நம்பாதே'

என்னடா இது. நான் வியந்து போனேன். விட்டால் ஆட்டோவில் சிறுகதையே எழுதி விடுவார்கள் போலிருக்கிறதே எனச் சிந்தித்தேன்.

'சிரிக்கும் பெண்ணை நம்பாதே'

ஏன் நம்பக்கூடாது. பெண் மனுஷிதானே. சிரிப்பும் சந்தோஷமும் அவளுக்கும் உண்டே. பெண் சிரித்தால் தவறா. இதை எழுதியவனின் அம்மா சிரிக்க மாட்டாளா. அவள் பெண்ணில்லையா. இவன் அக்கா எப்பவும் அழுதபடியே இருப்பாளா. இவனுக்குப் பெண் பிறந்தால் என்ன செய்வான். கிள்ளிக் கிள்ளிக் கதற வைப்பானோ. மனைவிக்குப் பூ வாங்கிப் போனால் அதை அவள் கையில் வாங்குவதற்கு முன் ஒவென்று அலறச் சொல்வானோ. இருக்காது.

அப்படியானால் சிரிக்கும் பெண்ணென்பது அம்மா இல்லை. அக்கா இல்லை, தங்கையில்லை, அண்ணியில்லை. யாரோ... யாரோ என்றால் எதிர்வீட்டுப் பெண்ணா. எதிர் வீட்டுப் பெண் சிரித்தால் என்ன. அழுதால் என்ன. பார்த்து விட்டுப் போக வேண்டியது தானே. நம்பாதே என்று யாரைச் சொல்கிறான். நம்புகிறவனையா. நம்பலாமா என்று யோசிக்கிறவனையா. இல்லை, இது நம்பிக் கெட்டவன் அனுபவமா.

'சீறும் சிங்கத்தைக் கூட நம்பலாம்
சிந்திக்கும் ஆணை நம்பாதே'

இப்படி ஒரு ஆட்டோவில் எழுதினால் என்ன. இன்னும் வேறு விதமாக யோசிப்போமா. இன்று பெண்களுக்கு இருக்கும் கோபத்துக்கு அவர்கள் இப்படி எழுதுவார்களோ...

'பொங்கி வரும் கடலைக் கூட நம்பலாம்
எந்த வித ஆணையும் நம்பாதே.'

'உத்தரத்துக் கட்டையைக் கூட நம்பலாம்
உடன்பிறந்த ஆணைக்கூட நம்பாதே.'

'கண்ணி வெடியில் காலை வைத்துத் தப்பலாம்
கல்யாணத்தில் உன்னை வைத்துச் சாகாதே.'

ஏன் பெண் ஆணை எதிர்ப்பதில்லை. எதிர்த்து

எழுதுவதில்லை. எனக்குத் தோன்றியது. நிறைய பெண்களுக்கு ஆணைப் பற்றி அக்கறையே இல்லை.

ஆண்தான் பெண்ணைப் பற்றி மிகுந்த அக்கறைப் படுகிறான். எழுதி எழுதி அலறுகிறான். பெண்ணைப் பற்றி அக்கறை இருக்கிறது. ஆவல் இருக்கிறது. அறியத்தான் தெரியவில்லை. இது ஆண் புத்தி. அலட்டல் புத்தி.

மேஜைக்கு அருகே வேகமாக போய் முட்டிக் கொண்டு முட்டிச்சிப்பி வலியில் தவிக்க, மேஜை இடித்து விட்டது என்று பிறரைக் குற்றம் சொல்லும் புத்தி. 'நான் தெரியாமல் முட்டிக் கொண்டேன்' என்று சொல்லத் தெரியவில்லை. சொல்ல, சொல்லித்தரவில்லை. மேஜை இடித்து விட்டது என்றுதான் சொல்கிறார்கள்.

யார்.

இந்த ஆட்டோ பெயிண்டர் மட்டுமா. இன்றைய தலைமுறை மட்டும்தான் அலறுகிறதா. முட்டியைப் பிடித்துக் கொண்டு முனகுகிறதா. வலியில் திசை தெரியாது வசைமாரி பொழிகிறதா.

இல்லை. வேறு சில பாடல்களும் உண்டு. பட்டினத்தாரின் பொதுப் பாடலில் இதோ ஒன்று...

'சிற்றம்பலமும் சிவனும் அருகிலிருக்க
வெற்றம்பலம் தேடி விட்டோமே நித்தம்
பிறந்த இடத்தைத் தேடுதே பேதை மட நெஞ்சம்
கறந்த இடத்தை நாடுதே கண்.

பட்டினத்தாரே மற்றொரு பாடலில்...

'எத்தனை பேர்நட்ட குழி. எத்தனை பேர் தொட்ட முலை.
எத்தனை பேர் பற்றி இழுத்த இதழ். நித்த நித்தம்
பொய்யடா பேசும் புவியில் மட மாதரை விட்டு
உய்யடா. உய்யடா. உய்...'

என்கிறார்.

பட்டினத்தார் ஆட்டோ பெயிண்டரா. அவருக்கும் குமுறலா. பெண் என்றால் வெறுப்பா. இல்லையே. அம்மாவை நேசித்த துறவியல்லவா அவர். அன்னை இறந்த போது அழுதழுது எழுதியவை காவியமாயிற்றே. அவை காலம் தாண்டி நிற்குமே.

'அரிசியோ நான் இடுவேன். ஆத்தாள் தனக்கு

வரிசையிட்டுப் பார்த்து மகிழாமல் - உருசியுள்ள
தேனே, அமிர்தமே செல்வத் திரவியப்பூ
மானே என அழைத்த வாய்க்கு'

என்கிற புலம்பலில் நேசம் தெரிகிறதே. பாசம் பொழிகிறதே.

'வட்டிலிலும் தொட்டிலிலும் மார்மேலும் தோள்மேலும்
கட்டிலிலும் வைத்தென்னைக் காதலித்து - முட்டச்
சிறகிலிட்டுக் காப்பாற்றிச் சீராட்டும் தாய்க்கோ
விறகிலிட்டு தீ மூட்டுவேன்'

எப்படிப்பட்ட விசும்பல், எவ்வளவு இனிய நினைவு. தாய் என்கிற பெண்ணை நினைவு கூறும் நேர்த்திதான் என்ன.

'வெந்தாளோ சோணகிரி வித்தகா நின்பதத்தில்
வந்தாளோ என்னை மறந்தாளோ - சந்ததமும்
உன்னையே நோக்கி உகந்துவரம், கிடந்து என்
தன்னையே ஈன்றெடுத்த தாய்.'

எவ்வளவு உயர்வான அம்மா. இந்த அம்மாவைக் கொண்ட பிள்ளை பெண்ணைத் தூற்றுமா. போ போ என்று விரட்டுமா.

இல்லை. பட்டினத்தார் பெண்ணைத் திட்டவில்லை. அவளை இகழவில்லை. அவரை அவ்விதம் ஆக்கிய நிலைக்குப் பொருமுகிறார். 'நித்த நித்தம் பொய்யடா பேகம் புவியில்' என்கிறார். இந்த உலகம் பொய் சொல்லுகிறது. பெண் அருகாமைக்கு ஏக்கம் கொள் என்கிறது. ஒவ்வொரு பெண்ணும் ஒவ்வொரு விதம், பத்மினி சித்தினி என்று வகைப்படுத்துகிறது. உலகத்து இன்பமெல்லாவற்றிலும் சிறந்தது பெண் போகம் என்கிறது. இல்லை. பொய். நித்த நித்தம் சொல்லப்படும் பொய். பெண் இனிப்பு இல்லை. துவர்ப்பு இல்லை. கசப்பு இல்லை. உண்ணும் பொருள் இல்லை. நீ உய்ய வேண்டுமெனில் விலகி நட. உன்னை அறி. உன்னை அறிய உலகம் அறிவாய் என்கிறார் பட்டினத்தார்.

பட்டினத்தாரைத் தாண்டி, சிவவாக்கியர் என்கிற சித்தர்.

மாதர் தோள் சேராத தேவர் மானிலத்தில் இல்லையே.

மாதர் தோள் புணர்ந்தபோது மனிதர் வாழ்வு சிறக்குமே.

என்று தெளிவாக எழுதியிருக்கிறார்.

இது மேஜை இடித்து விட்டது என்கிற பேதமையில்லை. 'இடிக்காமல் நடந்து போ' என்கிற எச்சரிக்கை. போகம் மட்டுமே வாழ்க்கையில்லை என்பதன் வெளிப்பாடு.

'காதல் என்பதில் காமம் இருப்பினும்

காமம் என்பதில் காதலே இல்லை.'

-இது சமீபத்தில் வாழ்ந்த நாமக்கல் கவிஞர் பாட்டு.

வெறும் காமம்தான் புளித்துப் போய், காதலை இனிப்பு விஷம் என்று இகழ்கிறது. பாம்பை நம்பு பெண்ணை நம்பாதே என்கிறது. காதலிக்கத் தெரியாமல் காதலை வெட்டி குழி தோண்டிப் புதைத்து விட்டு இனிப்பு, கசப்பு என்று பெண்ணைத் தின்பண்டமாய் மாற்றுகிறது. செரிமானம் ஆகாமல் தொண்டைக்கு ஏறிய காரம் இது. கண்டபடி தின்று விட்டு நெஞ்சைப் பிடித்துக் கொண்டு வெளியே விட்ட புளியேப்பம். ஏன் செரிக்கவில்லை. என்ன காரணம்.

உடம்பில் கோளாறா. உணவில் குறையா. யோசிப்போம்.

யோசிக்க, யோசிக்க ஒன்று புலப்படுகிறது. காதல் என்பது பெண்ணைக் குறித்த வார்த்தையாகவே இங்கு இருக்கிறது. அந்த உணர்வு நிலை பெண் போகம் நோக்கி நகர்ந்து பெண் அருகாமைக்கு ஏங்கி, அவளை ஆளுமை செய்யும் விஷயமாய் - அடக்கும் ஆயுதமாய் உச்சரிக்கப்படுகிறது. கட்டும் கயிறு, பூட்டும் விலங்கு, தலையில் வைத்த சுமை என்கிற வாழ்வியலுக்குப் போகிறது.

போகட்டும்.

கழுத்தில் கட்டு கட்டி, காலுக்கு விலங்கு பூட்டி,

தலையில் சுமை வைத்து விரட்டுகிற போது' எவரால் காதலிக்க முடியும். தான் நசுங்கித் திணறும்போது யாரை நேசிக்க முடியும்.

இது விரும்பிச் சுமக்கிற சுமைதான். தானே ஏற்றுக் கொண்ட கட்டுதான். தான் தனக்கே நிர்ணயித்துக் கொண்ட விதிமுறைதான்.

தலையைச் சுமையென்று உடல் சொல்லுமா. சிகையைச் சுமை என்று தலை சொல்லுமா. ஒன்றில்லையேல் மற்றதற்கு அர்த்தமில்லை.

இந்தவிதமாய் உறவு அமைந்தால், காதல் வளர்ந்தால் கட்டோ, சுமையோ, விலங்கோ தெரியுமா. ஏன் தெரிகிறது.

ஆளுமை செய்யவில்லையெனில் அது காதலா. 'எனக்கு நீ. உனக்கு நான்' என்று இருப்பது தவறா. 'இவன்தான் எனக்கு எல்லாம்' என்று ஆன பிறகு ஆளுமை செய்வதில் என்ன தவறு. உடற்கூற்றின்படி ஆளுமை செய்கிற ஆணைத்தானே பெண்ணுக்குப் பிடிக்கிறது.

உடற்கூற்றின்படி ஆளுமை செய்பவன் ஆண் என்பது பெரும் பொய். இந்தத் தேசத்து இளைஞர்களிடம் தவறாய் நினைப்பில் இருக்கும் விஷயம் இது.

ஆண் எரிமலை. பெண் அலை கடல். உடற்கூற்றியலுக்கு இதுதான் உவமானம். தனித்து யோசிக்க இது தெளிவாய்ப் புலப்படும். ஆண் செய்கிற உடற்கூறு ஆளுமையில் பெண் மயங்கவில்லை. மயங்க வைக்கவும் முடியாது. மயங்கியது போல் பெண் நடிக்கலாம். அந்த நடிப்பில் ஆண் இறும்பூது எய்தலாம். உண்மை வேறு.

'என்ன. விஷயம் எங்கோ போகிறதே' என்று நினைக்கிறீர்களா.

காதல் என்பது காமத்தின் வெளிப்பாடாய் இருக்க, அந்தக் காமம் என்பதைப் புரிந்து கொள்ள வேண்டிய நிர்ப்பந்தம் உங்களுக்கு இருக்கிறது. பெண் சுகம் என்கிற போது பிரச்சினை பல வருகின்றன.

மனித இனப் பெருக்கம் வேண்டும் என்கிற எண்ணத்தில் இயற்கை கொடுத்த கவர்ச்சி காமம். பூவில் தேன் போல், வண்ணம் போல், வாசனை போல்

பெண்ணுக்குக் கிடைத்தது அழகு. வண்டின் இறகு போல். இடம் பெயரும் வலிவு. இடைவிடாத சுழற்சி இன்னும் சில விஷயங்கள் ஆணுக்குக் கிடைத்தன.

வண்ண ஈர்ப்பு. வாசனை கிறக்கம். தேன் உணவு. அங்கே உண்மையாய் நடப்பது மகரந்தப் பரிமாறல். அதன் பொருட்டே இத்தனையும். வண்டுக்கும், பூவுக்கும் இது பற்றிய விஷய ஞானம் இல்லாதிருக்கலாம். மனிதனுக்குத் தெரியாதபோதுதான் மரியாதை குறைகிறது.

அடி வேர் புரிந்து போய் விட்டால் தாவரத்தின் தன்மை தெரிந்து விடும். அஸ்திவாரம் எப்படி என்று தெரிந்து விட்டால் கட்டடத்தின் யோக்கியதை புரிந்து போகும்.வாழ்வின் அடிநாதம் புரிந்து கொள்ள முடியாத போது வாழ்வியலின் நடப்புகளைத் தெரிந்து கொள்ள முடியாது.

நம் பேச்சு காமம் பற்றி. காமம் வெறும் கவர்ச்சியல்ல. அதற்குக் காரணம் இருக்கிறது. இயற்கை எல்லா உயிருக்கும் கொடுத்த வரம் அது. இந்த இனக் கவர்ச்சிக்கு ஓர் அர்த்தம் இருக்கிறது. இது விளையாட்டல்ல. வெறும் பொழுதுபோக்கு அல்ல. சினிமாப் படம் அல்ல. டிஸ்கோ டான்ஸ் அல்ல. பேசப்படாத விஷயமும் அல்ல.

காமம் என்கிற வடமொழிச் சொல்லுக்கு ஆசை என்று பொருள். ஆசை என்பது எதில் ஏற்படும். நம்மைக் கவர்கிற பொருளில் ஏற்படும். பெண் ஆணைக் கவர்வதும், ஆண் பெண்ணைக் கவர்வதும் இயல்பு.

இந்த இயல்பு வெளிப்படுகிறபோது சொல்லாய், செயலாய் மாறுகிறபோது, அந்த ஆசை கிளர்ந்து எழுகிறபோது, வளர்ந்து விட்ட சமூகம் அதை வெறும் காமம், ஆசை, கிளர்ச்சி என்று சொல்லாமல் நாகரிகமாய்ச் சொல்லப்பட்டதே காதல்.

"உன்னை எனக்குப் பிடித்திருக்கிறது."

காதல் முதலில் இதைத்தானே சொல்கிறது.

எது பிடித்திருக்கிறது. எலும்பா. நரம்பா. ரத்தமா. எல்லாம் மூடிய தோலா. தோளில் போட்ட துணியா. பவுடர் வாசனையா. இல்லை புத்தியா.

எல்லாம்தான்.

ஆணோ, பெண்ணோ பல்லும் பனங்காயுமாய்

இருக்கிறது. கொஞ்சம் பைத்தியம் வேறு. பார்வையில்லை. இதை,

"உன்னை எனக்குப் பிடித்திருக்கிறது" - சொல்வார் உண்டா.

உண்டு. ஓர் உயிர் நிலை குறித்து எழும் பரிதவிப்பு. அது வேறு விஷயம். ஈர்ப்பு உண்டா. இனக்கவர்ச்சி உண்டா.

'எலி:பென்ட்மேன்' என்று ஒரு ஆங்கிலப் படம்.

தொங்கின முகமும், பெரிய காதும், சிரட்டைத் தலையும், இடுங்கிய கண்களுமாய் ஒரு பிறவி. சந்தையில் கூடாரம் போட்டு டிக்கெட் விற்று காட்சிப் பொருளாக்கிச் சம்பாதிக்கிறார்கள். பெண்களுக்கு விளம்பரம் பார்த்து ஒரே பரபரப்பு. இத்தனை அசிங்கமா. கண் கொண்டு பார்க்க முடியாதா. நான் பார்க்கணுமே என்கிற ஆவல்.

தொந்தியும், தொப்பையுமாக, கொஞ்சம் அம்மைத் தழும்பு மூஞ்சியுமாக இருக்கிற கணவன், அழகான மனைவியை உள்ளே கூட்டிப் போகிறான்.

அவள் பார்த்து விட்டுப் பயத்தில் பேயாய் அலறுகிறாள். அவள் புருஷனை இறுக்கிக் கொண்டு கத்துகிறாள். பன்னி மூஞ்சி என்று அடிக்கடி திட்டும் புருஷனைப் பாய்ந்து பாய்ந்து கட்டிக் கொள்கிறாள்.

"ஐயோ, நீ ஆயிரம் மடங்கு அழகு. நீ கிடைத்தது கடவுள் வரம்' என்கிறாள்.

அலங்கோலம் காண நேரிட, அமைந்துள்ளது அழகாகி விடுகிறது.

கம்பேரிஸனில் - எடை போடலில் விருப்பு - வெறுப்பு மாறி விடுகிறது. ஆக அழகு என்பது எதோடு. யாரோடு ஒப்பிடுகிறோம் என்பதைப் பொறுத்தது. Relative term.

ராஜா மெச்சினதே ரம்பா.

'உன்னை எனக்குப் பிடித்திருக்கிறது' என்பது எதனால். ஏதோ ஒன்றினால். எனக்குப் பிடிக்கவில்லை அவனை. அதனால் என்ன. அவனுக்குப் பிடித்திருக்கிறது.

உன்னை உனக்குப் பிடித்திருக்கிறது. ஏன், எதனால் என்பதும் கூட ஒரு சட்டதிட்டத்தில் அடங்காது.

அந்த 'யானை முகத்தை' அலங்கோலத்தை

நேசிக்கவும் ஒரு பெண் இருப்பாள். இருந்தாள். இனக்கவர்ச்சி காமமெனில், காமத்தின் நாகரிக வெளிப்பாடு காதல் எனில், எதனால் இது ஏற்பட்டது என்று, வரைமுறையில் இது அடங்கவில்லை என்பது புரிகிறதா. எல்லார் மனைவியுமா அழகு. பூவின் அழகும், மணமும் எல்லாரிடமுமா இருக்கிறது. இருப்பினும் மனைவிகள் நேசிக்கப்படுகிறார்களே, எப்படி.

வண்டானது மணம், நிறம், தேன் என்று பார்க்கும். மனிதன், இதை மட்டும் பார்ப்பதில்லை.

அவள், 'நல்லவனா' என்று பார்க்கிறாள். காமம் உடம்பு சம்பந்தப்பட்ட விஷயம் மட்டுமல்ல, மனசு சம்பந்தப்பட்ட விஷயம். புத்தி சம்பந்தப்பட்ட விஷயம்.

இப்போது சிக்கல் புரிகிறதா.

இரண்டு உடம்பு ஈர்க்கப்படுவது இனக்கவர்ச்சி. இனக்கவர்ச்சி மட்டுமே போதுமா.

போதவில்லை.

போதும் என்று கிட்ட போன பிறகு, முட்டி மோதிய பிறகு, நல்ல புத்தி இல்லையே என்கிற குறை பெரியதாகத் தெரிகிறது.

காமம் அடிப்படை. காமத்தின் வெளிப்பாடு காதல். அடுத்த படி. ஆனால், காதல் படியில் நிற்கும் போது ஆயிரம் கேள்விகள் வருகின்றன.

"உன்னை எனக்குப் பிடித்திருக்கிறது பெண்ணே."

எது. என் உடம்பா. அது தேயும். என் புத்தியா. அது மாறும். என் மனசு அது பற்றி எனக்கே தெரியாது. இங்கே காதல் எங்ஙனம்.

காதலைப் பற்றி உண்மையாகவே உங்களுக்குள் விசாரித்தால் வெறும் விரக்தியே மிஞ்சும்.

ஏன்.

3

காதல் என்பது இன்றைய வாழ்க்கையில் ஒரு பண்டமாற்று.

எதிர்பார்ப்பு இல்லாமல் காதல் இல்லை. ஈரம் இல்லாத இடத்தில் புல் முளைப்பதில்லை.

எது ஈர்ப்பு. ஏதோ ஒன்று. பணம், படிப்பு, அறிவு, அழகு, குணம் ஏதோ ஒன்று. இந்த ஏதோ ஒன்று எனக்குப் பிடித்திருக்கிறது. எனக்குப் பிடித்திருக்கிறது என்றால் என்ன. எனக்கு உபயோகம்.. உபயோகமற்ற ஒன்றைப் பிடித்திருக்கிறது என்று சொல்லத் தோன்றுமோ.

இது தவிர, காதல் என்பது பாதுகாப்பு உணர்ச்சியின் வெளிப்பாடாகவும் இருக்கிறது. யாரோ தனக்கு வேண்டியவர்கள் தன்னைப் பற்றி அக்கறை கொள்பவர்கள் தனக்கு வேண்டும் என்கிற விழைதலாகவும் இருக்கிறது.

'நான் உன் நலனைக் கவனித்துக் கொள்வேன். என் நலனில் நீ அக்கறை செலுத்து' என்கிற உள்ளடங்கிய ஏக்கமாகவும் காதல் வெளிப்படுகிறது. அல்லது அந்த ஏக்கத்துக்குக் காதல் என்று பெயர் சூட்டப்படுகிறது.

சரஸ்வதி என்கிற அந்தப் பெண்ணுக்கு முப்பத்தாறு வயது. எனது நண்பர் வீட்டில் சமையல் வேலைக்காக அமர்த்தப்பட்டவள். ஆறேழு வருடம் அந்தக் குடும்பத்தோடு ஒன்றிப் போனவள்.

சமையல் வேலை காலையில் ஒரு மணி நேரம். சாயந்திரம் ஒரு மணி நேரம் தவிர, மற்ற நேரங்களில் அந்த வீட்டில் அந்தக் குடும்பத்தினர் போல் வளைய வருவாள். டி.வி. வீடியோ பார்ப்பாள். குழந்தைக்குத் தலைவாரி விடுவாள். எதிர் வீடு, பக்கத்து வீடுகளில் போய்ப் புழங்கி வருவாள்.

குடும்பத்தினருக்கு உண்டான அதே சாப்பாடு அதே வகை துணிமணி. குழந்தைகளுக்கு அருகே கட்டில். சினிமா, டிராமா. அவர்கள் எங்கே போனாலும் உடன் போகும் வசதி. சரஸ்வதி சமையல்காரியே இல்லை. அந்த வீட்டில் ஒருத்தி.

சரஸ்வதி காதல் வயப்பட்டாள். அந்த வீட்டில் உள்ள எவரிடமும் சொல்லாமல் என்னிடம் சொன்னாள்.

சரஸ்வதி காதலித்தது ஐம்பத்தாறு வயது அரசு அதிகாரியை. இரண்டு மகன்கள், ஒரு மகள். எல்லோருக்கும் திருமணம் செய்து கொடுத்து, மனைவி இழந்த புருஷனை...

"அவருக்கு ஐம்பத்தாறு வயசாயிடுச்சே சரஸ்வதி."

"அதனால என்ன சார். எனக்குன்னு ஒருத்தர் இந்தப் பூமில வேண்டாமா."

"இந்தக் குடும்பம் உனக்கு ஒரு குறையும் வைக்கலையே."

"நிச்சயமா இல்லை. ஆனாலும் எப்ப வேணா 'வெளியே போ'ன்னு சொல்லலாம். சொன்னா என்ன செய்யறது. சமையல்காரிதானே நான்."

"சரஸ்வதி. தப்பா நினைச்சுக்காதே. இங்க எல்லாம் இருக்கு உனக்கு. ஆனா, செக்ஸ் வடிகால் இல்லை. அதனால அவர்கிட்ட போறே."

"ச்சை. முப்பத்தாறு வயசு. எனக்கு இனி என்ன செக்ஸ். அதெல்லாம் செத்தே போச்சு."

"அப்ப அந்த ஆள், ஒரு வருஷம் கழிச்சு வேண்டாம்னா."

"எப்படி. அதான் கல்யாணம் பண்ணிக்கறேங்கறாரே. ரெஜிஸ்தர் மாரேஜ்." விழிகள் பெரிதாக்கிப் பேசும் முப்பத்தாறு வயசுப் பெண்ணைப் பார்க்கக் கஷ்டமாய் இருந்தது.

'எனக்குன்னு ஒருத்தர் இந்தப் பூமில வேணாமா.' ஆறு வருடம் பழகி, புழங்கிய இடத்தை விட ஐம்பத்தாறு வயசு புருஷன் மேல். என்ன கணக்கு இது. செக்ஸ் வடிகால் தேவையில்லை என்று சொல்வது பொய்யா. என்னிடம் உண்மை சொல்ல வெட்கமா.

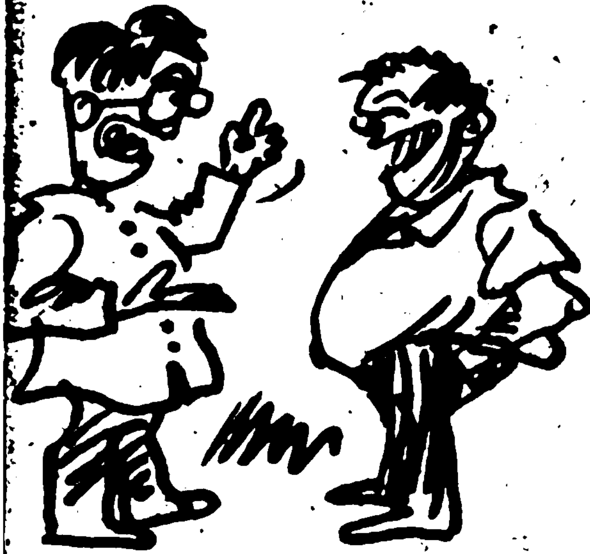
"இது செக்ஸ்தான் சரஸ்வதி."

"இல்லை. நிச்சயமா இல்லை. எனக்கு அந்த விஷயத்துக்கெல்லாம் திராணி இல்லை. நான் இதை அவர் கிட்ட சொல்லி விட்டேன்." சரஸ்வதி தன் உடற்கோளாறுகளை விவரித்தாள்.

"பிறகு."

"எனக்குன்னு ஒருத்தர் வேண்டாமா இந்த பூமில."

'மரணம் எவருக்கும் எப்போதும் நேரும் சரஸ்வதி' எனக்குள் தோன்றியதை சரஸ்வதியிடம் சொல்ல முடியவில்லை. யார் யாருக்குத் துணை. எக்காலம், எதுவரையிலும். எதன் பொருட்டு. முப்பத்தாறு வயசு சரஸ்வதிக்கு, ஐம்பத்தாறு வயசு அரசு அதிகாரியைக்

"கட்சிக்காரங்களுக்கு இலவசமா போன் தர்றேன்னு தலைவர் கூப்பிட்டாராமே என்னாச்சு?"

"ஆளுக்கொரு மெகா போனை கையில குடுத்து வீதி வீதியா பிரச்சாரம் பண்ணுங்கன்னு சொல்லி அனுப்பிச்சுட்டாரு."

-மேகார்ஸ் புஷ்,
உடுமலை.

காதலிக்க எது நம்பிக்கை.

சரஸ்வதி தனிமையில் தவித்திருக்கிறாள். உணவு. உடை. உறைவிடம் போதவில்லை.

"சரஸ்வதி... பீச்சுக்குப் போலாமா குழந்தைகளோட" ஒன்பது ரூபாய் டிக்கெட்டில் சினிமா பார்த்தும் தனிமை போகவில்லை. எல்லா இடத்துக்கும் கூட்டிப் போகிறார்கள். எல்லா வசதியும் தருகிறார்கள். ஆயினும், அவள் விருப்பமாய் எதையும் வெளியிட முடியவில்லை. She is not alone, But lonely.

கேட்டால் செய்திருப்பார்கள். கேட்கலாமா. தெரியவில்லை. மாட்டேனுட்டா.

அவளுக்கு வேறு இடம் வேண்டியிருந்தது.

அவள் பேச, கேட்க ஆள் வேண்டும்.

இதுவா. இதுதானா. தன் ஆளுமைக்கு உட்பட்ட பிரதேசம் இந்த வீடு என்று காட்டவா. அப்படி நிலை நிறுத்திய சுகத்தில் மயங்கவா.

சரஸ்வதி என்கிற இந்தப் பெண்ணை மனசுள் வாங்கி எடைபோடுங்கள். 'ஏன் தவிக்கிறாள் இப்படி' என்று யோசியுங்கள். காதலைப் பற்றி அறிய மற்ற காதலர்களைக் கவனித்துப் பாருங்கள்.

தனக்கு என்ற அந்தப் பேராசை புரியும்.

தனக்கு என்று இறுக்கிக் கொள்வதுதான் காதலா.

நல்லதோ கெட்டதோ... தான், தன் புருஷன்.

வசதியோ வசதியின்மையோ. தன் குடும்பம். ஏன் இந்த உணர்ச்சிக் குவியல் எதனால். சரஸ்வதிக்கு ஏன் அந்த வீட்டு வசதி ஒட்டவில்லை.

'முப்பத்தாறு வயசுக்கு ஐம்பத்தாறு வயசு. மனிதனை... நல்லாயிருக்கு' ஊர் சிரித்தாலும் சிரிக்கும். சிரிக்கட்டும். கவலையில்லை. எத்தனை நாளைக்குச் சிரிக்கும். சரஸ்வதி தீர்மானமாய் இருந்தாள்.

இவன் எழுதுபவன். எழுத மனிதர்களைப் புரிந்து கொள்ள முயலுபவன் என்கிற யோக்கியதை எனக்குக் கொடுத்து. சரஸ்வதி என்னிடம் சொன்ன அந்தரங்கத்தை (பெயர் மாற்றி) உங்களிடம் சொல்கிறேன்.

சரஸ்வதியின் பொருட்டு சரஸ்வதி தனக்குள் கேட்காத கேள்வியை எனக்குள் நான் கேட்டுக் கொண்டேன்.

சரஸ்வதியின் காதலுக்கு அடிப்படை, தனிமை பயம்.

ஐந்து பேர் குடும்பத்தில் ஆறாவது ஆள்தானே சரஸ்வதி. என்ன தனிமை. என்ன பயம். ஆயிரம் பேருக்கு நடுவிலேயும் தனிமை வரும்.

தன் மனசு மொத்தமும் விருப்பம், கனவு, வேதனை, வெகுளித்தனம், பரிமாறிக் கொள்ள ஆளே இல்லாத போது தனிமை வரும்.

யாருமே தனக்கு இல்லை என்கிற ஏக்கம் எழும்.

தான் செத்துப் போய் விட்டால் யார் அழுவார்கள். யார் தூக்கிப் போட்டுக் கொளுத்திக் கடைசிக் காரியம் செய்வார்கள் என்கிறவரை அந்த பயம் போகும்.

தனிமை மரணத்தின் சாயல். மரணம் மிரட்சியான விஷயம்.

'தனிமை கண்டதுண்டு. அதிலே சாரம் இருக்குதம்மா'

என்று பாரதி பாடியிருக்கிறானே. அது முற்றி முதிர்ந்த நிலை. மரணம் பற்றியும் புரிந்து கொள்ளும் ஆவல். அதற்குத் தயார் என்கிற ஆயத்தம்.

சாதாரண ஆளுக்கு, சரஸ்வதிக்குத் தனிமை தாங்க முடியாது. இதை சரஸ்வதி ரொம்ப நாசூக்காக எனக்குச் சொன்னாள். அடுத்த சந்திப்பின் போது அழகாக வெளிப்படுத்தினாள்.

"அட புதுப் புடவையா. தீபாவளிக்கா."

"ஆமாம்." வெட்கம் முகத்தில் சுழித்துக் கொண்டு நதி மாதிரி ஓடியது.

"இருநூத்தி எழுபது ரூபா. கூட கூட்டிண்டுபோய் மாமி வாங்கிக் கொடுத்தா. விடிஞ்சதும் கட்டிண்டு அவர்கிட்டதான் போய்க் காட்டினேன். அப்படியே அசந்து நின்னுட்டார்."

முப்பத்தாறு வயசுப்பெண். ஐம்பத்தாறு வயசு ஆண். மனசுள் படம் மாதிரி ஓடிற்று.

"பிறகு."

"அவர் தீபாவளிக்குப் புதுசே போட்டுக்கறதில்லையாம். பழக்கம் விட்டுப் போச்சாம். இப்ப தனக்கும் புதுசு போட்டுக்கணும்னு தோணறதுன்னார். ரொம்ப சந்தோஷமா இருந்தது."

"அவ்வளவு தூரம் வாங்கித் தந்தாரே மாமி. அவரிடம் 'நன்னாயிருக்கா'னு கேட்கலையா."

"நான் கேட்கலை."

"கேட்டிருக்கலாமே. 'எப்படி இருக்குது'னு."

"கேட்க்லாம். இருநூத்து எழுபதுரூபா புடவை யார் கட்டிண்டாலும் நன்னாயிருக்கும்னு சொல்லிட்டா வேறு யார் கிட்ட கேட்க முடியும் மாமாகிட்ட கேட்க முடியுமா. அசிங்கம். குழந்தைகள் சிறுசு. அதுகள் கிட்ட எப்படி கேட்க முடியும். விடிஞ்சதும் அங்கதான் ஓடினேன். அப்படியே அசந்து போய் நின்னுட்டார்."

ஹார்மோன்கள் பட்டுப்போன சரஸ்வதியின் மனசுள் பொங்கின குதூகலம் என்னையும் நனைத்தது. சரஸ்வதிக்குக் காமம் இல்லை. காமத்தால் விளைந்தது காதல். காமத்தின் வெளிப்பாடு காதல் என்பது இங்கே பொய்யாயிற்று. பெண்மையின் வயசு. வசீகரம் எல்லாம் மயங்கிப் போன பெண். தன்னை எட்டு கஜத்துணியால் வசீரகப்படுத்திக் கொண்டு பாராட்ட ஆள் தேடுகிறது. அசந்து போய் நின்றதே பாராட்டாயிற்று.

இது போதும். சரஸ்வதி திருமணம் செய்து கொள்கிறாளோ இல்லையோ. செய்த பிறகு சிறக்கிறாளோ இல்லையோ. அவள் காதல் வயப்பட்டு விட்டாள். இதுபோதும் அவளுக்கு. இனி அவள் தனியில்லை. அவளுள் யாரோ இருக்கிறார்கள். வெளியே எப்போது சொல்வாள் எப்படிச் சொல்வாள். எனக்குத் தெரியாது.

ஆனால், அவள் இனி தனிமையில் வாடப் போவதில்லை. அந்த ஆள் கடைசி நேரம் பின் வாங்கினாலும் அன்று தீபாவளி காலை அசந்து போய் நின்ற சந்தோஷம் அகலப் போவதில்லை.

தனிமை தாங்க முடியாமல்தான் காதல் வயப்படுகிறோம். ஏனெனில், தனிமை மரணத்தின் சாயல் போன்றது. மரணம் பற்றி நமக்கு அனுபவமில்லை. இங்கே இத்தனை மனிதர்கள் இருக்கிறார்கள். அங்கே யார் என்று தெரியவில்லை. இந்த உறவெல்லாம் அங்கே சொல்லப்படுமா என்பது புரியவில்லை. எனவே, மரணம் பயம். தனிமை தரும் பயம். தனிமை என்பது மரண பயம்.

யாரோ ஒரு ஆள் வேண்டும் என்கிற ஏக்கம்தான் காதலா.

இந்தக் கட்டுரையில் இதுதான் இது என்கிற தீர்மானம் எதுவும் நான் செய்யப் போவதில்லை. காதல் இது. காமம் இது. கடவுள் இது என்று புட்டுப் புட்டு உங்கள் கையில் போட, நீங்கள் கண்ணில் ஒற்றிக் கொண்டு போகும் எண்ணம் இல்லை. 'என்ன. என்ன' என்று யோசிப்பதே யோசிக்க வைப்பதே இந்தக் கட்டுரையின் நோக்கம். சரஸ்வதி பற்றி நீங்கள் யோசிக்க வேண்டும் என்பது என் விருப்பம். கேள்விகளை எழுப்பி எழுப்பி, நமக்குள்ளேயே ஒரு பதிலுக்கு அலைவதுதான் நல்லது என்பது என் எண்ணம். இது, இல்லை இது என்று ஒவ்வொன்றாய்த் தள்ளிக் கொண்டு போகலாமே என்கிற நோக்கம். என்னோடு கேள்விக் காட்டில் நீங்களும் பயணப்பட வேண்டும்.

தனிமையும், மரண பயமும் தந்த விளைவா காதல். பதினெட்டு வயதுப் பையனுக்கு மரண பயமா. தனிமையா. அவனவன் வாழ, லவ் பண்ணிச் சாகறது பத்திப் பேசறீங்களே.

பேசுவோம். பதினெட்டு வயசு வாழ்க்கை பற்றியும் பேசுவோம்.

தென் திசையிலிருந்து நானூறு கிலோ மீட்டர் தாண்டி அந்த வேன் சென்னைக்கு வந்திருந்தது. மொத்தம்

இருபத்தேழு பேர் டிரைவர் உட்பட அந்த வேனில் வந்தார்களாம். வேனின் கொள்ளளவு பதினைந்து ப்ளஸ் ஒன்று என்று எழுதப்பட்டிருந்தது. வேனின் முன்புறமும் பின்புறமும் பேனர்களும் ஒரு நடிகரின் படங்களும் மாட்டப்பட்டிருந்தன.

நடிகருக்குப் பிறந்த நாள் வாழ்த்துச் சொல்ல இருபத்தேழு இளைஞர்கள் வெகு தொலைவிலிருந்து வந்திருக்கிறார்கள். ஆனால், அந்த இருபத்தேழு பேருக்கு முன்பு நாலாயிரம் பேர் க்யூவில் நின்றிருந்தனர். கூட்டத்தைப் பார்த்து அந்த இளைஞர்கள் அதிர்ந்தார்கள்.

"ஒரு அரை மணி இருங்கப்பா. தனியா உங்களை உள்ளே அனுப்ப ஏற்பாடு பண்றேன்." யாரோ சொல்ல, முகம் மலர்ந்தார்கள். அரை மணி நேரம் எப்படிச் சும்மா இருப்பது. துள்ளலான தமிழ்ப் பாட்டு வேனிலிருந்து ஒலி பெருக்கி வழியே வந்தது. நடுரோட்டில் அவர்களில் நாலு பேர் நடனம் ஆடினார்கள். கையூன்றிக் கரணம் போட்டார்கள். ப்ரேக் டான்ஸ், டப்பாங்குத்து, ஒயிலாட்டம் எல்லாம் கலந்த கலவை. பத்து மணி வெயில். வியர்வை பொங்க தெருவை அடைத்து ஆடினார்கள். தகரத்தைக் காற்றில் வீசியது போல் விசில் அடித்தார்கள்.

நடையில், உடையில், நிற்பதில், ஆடுவதில் அசைவதில் அந்த நடிகரைத் தெளிவாய் காட்டினார்கள்.

அந்தப் பக்கம் பஸ்ஸில் போன எல்லா பெண்களும் கழுத்து ஒடிய அவர்களையே பார்த்துக் கொண்டு போனார்கள். வியப்பால் சைக்கிள்கள் நின்றன. கார்கள் மெள்ளச் சிரித்தபடி ஊர்ந்தன. பார்த்துக் கொண்டே போன ஸ்கூட்டர்கள் இடதும் வலதும் கலைந்தன. பாரா போட்டிருந்த போலீஸ், பூட்ஸ் காலால் தாளம் போட்டது.

அந்த வழியே போன நான் சகலமும் மறந்து அவர்களை வேடிக்கை பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன். என்ன துள்ளல். என்ன பூரிப்பு. என்ன அலட்சியம். எவ்வளவு ஆனந்தம். இளமை பொங்கும் வயது என்று அவர்களைப் பார்க்கும் போதே மனசு சந்தோஷப்பட்டது.

நடிகரைச் சுற்றிக் கொண்டு கரும்பச்சை இலைகளாய் முகமெங்கும் வியர்வை முத்துக்களோடு போட்டோ எடுத்து கொண்டார்கள்.

பூவை விட்டு இலை எங்கே போகும். இவை

இல்லாது பூ. உண்டா. இலைகள் அங்கேயே சுற்றிக் கொண்டிருந்தன. பத்து நிமிடம் பொறுத்து, வணங்கி விட்டபெற்றன.

வயசு. வ்யசு. இருபது வயசு. எதையும் நாலு பேருக்காகச் செய்யும் வயசு. தன்னைப் பற்றி தான் அக்கறைப்படாமல், தன்னைப் பற்றி நாலு பேர் எப்படி அக்கறைப்படுகிறார்கள் என்று யோசிக்கிற வயசு. நானூறு கிலோ மீட்டர் லட்சியமே இல்லை.

பஸ் பார்க்க, கார் பார்க்க, ஸ்கூட்டர் பார்க்க எல்லோரும் பார்த்துப் பார்த்துப்போவதில் எத்தனை சந்தோஷம். அந்த சந்தோஷத்தில் இடைவிடாத நடனம்.

அவர்கள் தங்களுக்காக ஒரு நிமிடம் கூட இல்லை. நாலுபேர் பார்வையாய், நாலு பேர் கைதட்டலாய் ஒரு ஆளின் வியப்பாய், பலவிதமாய், மாறி நிற்கிறார்கள்.

இங்கே பதினெட்டு வயசு வாழ்க்கை வாலிபப் பருவத்தின் ஆரம்பம் தன்னை நாலு பேர் பார்க்க முன்னிலைப் படுத்துவதில்தான் முக்கியம் பெறுகிறது,

இவர்கள் காதலிக்கத் துவங்கினாலும் இந்த வேகம்தான் முதன்மை வகிக்கிறது.

முன்னிலைப்படும் ஆசை தவறா. இல்லை. நிச்சயம் இல்லை. இது இயல்பு. ஆனால், காதல் என்பது இன்று இந்த தேசத்தில் கல்யாணம் என்பதன் நிலைப்படி. அது பார வண்டி. வெறும் உத்வேகம் உதவுமா என்பதே கேள்வி. துள்ளலைத் தொலைத்து விடப் போகிறானே என்கிற பயம்.

ஏனெனில், காமமா காதலுக்கு உந்துகிறது. இல்லை. நாலு பேர் கவ்னிப்புக்கு வேண்டித்தான் நடைபெறுகிறது.

"அதுங்கிட்ட பேசிடுவியா."

"ஏன் பேச முடியாது."

"டின் கட்டிடுவாங்க."

"பெட்டு."

"பெட்டு."

"டேய் மனோகர் அதுங்கிட்ட பேசப் போறானாண்டா."

"யார் கிட்ட."

"சரோஜா. தினம் கதம்பம் வாங்கிட்டுப் போவுதே அது."

"பூசாரி பொண்ணா. வேணாம். டேஞ்சர்."

"பூசாரியா."

"அவங்க வீட்டுல எல்லாரும் டேஞ்சர்."

"ஆமா. பயங்கர ராங்கி. எங்க சித்தப்பா கேட்டாரு 'என்ன படிக்கிறே'ன்னு. 'உனக்கென்ன அதுபத்தி'ன்னு கேட்டுச்சு. இவன் என்னடான்னா 'பேசறேன்'னு பெட்டு கட்டறான்."

"பெட்டா. எத்தினி. பேசறானா பார்ப்பம்."

"பேசிட்டா."

"நாங்க துட்டுப் போட்டு டீ வாங்கித் தரோம்."

தேநீருக்காகவா. இல்லை. நாலு பேர் பார்க்க தன்னிலை அறியாது. தன் மனம் தெரியாது. பிறர் நிலையும் புரியாது துள்ளுகிற தன்மை அது.

"என்ன சரோஜா சீக்கிரம் கிளம்பிட்டே. மணி என்னா."

"ச்சீ போடா. பொறுக்கி."

"ஏய். யாரைப் பார்த்துப் பொறுக்கின்றே."

"பின்னால வந்தே, செருப்புப் பிஞ்சுடும்."

"உன் பின்னால யார் வந்தாங்க. நான் பாட்டுக்குப் போறேன். மணி கேட்டா என்னவோ சிலுத்துக்கறியே."

"யப்பா."

அவனும் அவளும் எதிர் எதிராய் ஓடினார்கள். எதற்கு ஓடுகிறோம் என்று தெரியாமல் ஓடினார்கள். என்ன செய்கிறோம் என்று தெரியாது பதட்டத்தில் ஓடினார்கள்.

"டேய். பேசிட்டேன்."

"பார்த்தோம். இந்தா டீ துட்டு. நீ போய் குடி."

"நீங்க வரலையா."

"வேணாம். உன் கூட சேர்ந்தா எங்களுக்கும் உதை விழும். அது அவங்கப்பனைக் கூட்டிக்கிட்டு வர ஓடியிருக்கு. வரத்துக்குள்ள இடத்தை காலி பண்ணுங்கடா."

எழுபது பைசாவோடு அவன் தனியே நின்றான்.

"அடேய். தனியா வுட்டுட்டுப் போறீங்களேடா."

"பஞ்சாயத்துல உன்னை நிக்க வைப்பாங்கல்ல.

அப்ப வரோம்."

அவனை நிற்க வைத்தார்கள். முடியைப் பிடித்து இழுத்து முதுகில் அறைந்து "மணியா கேட்கற. நாயே" என்று போட்டார்கள். அபராதம் ஐந்து ரூபாயும் கடும் எச்சரிக்கையும் தந்தார்கள். அவன் நண்பர்கள் அவனை வேடிக்கை பார்த்தார்கள். அம்மா அபராதம் கட்டினாள். "துப்புகெட்ட பசங்க" என்று திட்டிக் கொண்டே ஊர் கலைந்தது. 'நீ உண்டு. உன் எலக்ட்ரீஷியன் வேலை உண்டுன்னு இல்லாத. ஏண்டா இது உனக்கு.' வாலிபம் கடந்த நடுவயதினர் வருத்தப்பட்டார்கள்.

நண்பர்கள் பழையபடி கூடினார்கள்.

"என்னடா சைலண்டா ஆயிட்டான்."

"பாவம். அவன் மனசுக்குக் கஷ்டமாயிடுச்சு."

"சரோஜாகிட்ட வம்பு வெச்சுக்கலாமா. என்கிட்ட முதல்லயே சொல்லியிருந்தா வேணாம்னு சொல்லியிருப்பேன். பெட்டுன்னதும் 'சரி. போகட்டும்'னு விட்டுட்டேன்."

"சரோஜா கொழுப்பெடுத்தது."

"ஒண்ணுமில்லப்பா. டைம்தான் கேட்டான். அதுக்கே கத்திடுச்சு."

"டேய். ஊர்ல வேற ஆளே இல்லையா டைம் கேட்கறதுக்கு."

"சும்மா கேட்டான். சொன்னா என்னவாம்."

"அதுசரி."

"சரோஜாவை ஒரு நாள் மடக்கிடணும்."

"எப்படி."

"சினிமாக்கு வருமில்ல. பின்னால உட்கார்ந்து வாரிக்கணும்."

"பாப்கார்ன் அடிச்சுடலாமா."

"கரெக்ட். படம் பார்க்க வுடக்கூடாது."

மெல்லிய ரப்பர் பேண்டு. பிடி மாதிரி ஒரு தடி அட்டை. கிட்டத்தட்ட உள்ளங்கை உண்டிவில். கவண் மாதிரியான அம்சம். கல் பாப்கார்ன். குறி சரோஜா.

"அப்ப புடிச்சு எவனோ சோளம் அடிக்கிறாண்டி. லொட்டு லொட்டுன்னு வுழுது."

"அன்னிக்கு டைம் கேட்டவன் பின்னால இருக்கான்."

"எழுந்து கத்திரட்டா."

"வேணாம். சும்மா சும்மா கத்தினா உன் மேலயே ஊருக்குச் சந்தேகம் வரும்."

"சோளப்பொரி வுழுதே."

"வுழுந்தா என்கிட்ட குடு. நான் சாப்பிடறேன்."

"ப்ரதர், சரோஜா கூச்சலே போடலையே."

"நீ பக்கத்துப் பொண்ணு மேலயே அடிக்கற. கொண்டா இப்படி."

"சரோஜா திரும்பிப் பார்க்குது."

"கத்தவேயில்லை."

"படிஞ்சிருச்சா."

"பஞ்சாயத்துல அடி வாங்கினானில்ல. மனசு கஷ்டமாயிருக்கும்."

"ப்ரதர், அப்ப ஒரு ஐடியா."

"என்ன. என்ன."

"இன்டர்வெல் டயத்துல நல்ல பாட்டுப் போடச் சொல்லு."

"போடுவானா."

"ரெண்டு ரூபா குடு. போடுவான்."

"போட்டா."

"மேடைல போய் ஆடும்மா, பாஸ்கரு. ரவி, கண்ணன், மனோகர் நாலு பேரும் ஆடுங்க. மனோகரை சென்டரா வுடுங்க."

"மனோகர் ஆடினா."

"உடனே படியும்." மனசு உசுப்பப்பட்டது.

ப்ரேக் டான்ஸ் இல்லை. ஒயிலாட்டம் இல்லை. டப்பாங்குத்து இல்லை. எல்லாம் கலந்த கலவை. ஆடினார்கள். கூட்டம் கை தட்டியது.

சரோஜா சிரித்தாள்.

இடைவேளை முடிந்ததும் கழிப்பறை வாசலில் நண்பர்கள் கை குலுக்கிக் கொண்டார்கள். 'சரோஜா

மனோகர் வாழ்க' என்று சுவரில் எழுதினார்கள்.

"சரோஜா படிஞ்சுடுச்சுன்றே."

"கத்தலையே. அதுபோதும்."

"சிரிச்சுதுப்பா."

நாலுபேர் பார்க்க நடனம். நாலு பேர் பார்க்க அவமானம் நாலு பேர் பார்க்க காதல்.

அவனுக்கு என்று ஒன்றுமில்லை. அவன் யோசனை. விருப்பம். வாழ்வு எதுவுமில்லை. இந்தத் தேசத்தின் பதினெட்டு வயசுகள் ஒரு உத்வேகம் மட்டுமே கருதி வியர்க்கின்றன.

வியர்க்க வியர்க்க ஏதாவது செய்ய வேண்டும். அது காதலாயினும் சரி. வேறு எதுவாயினும் சரி.

ஆமாம் சரோஜா ஏன் சிரித்தாள். ஏன் கத்தவில்லை. 'யப்பா' என்று ஏன் எழுந்திருக்கவில்லை.

அவளுக்கும் பதினெட்டு வயசு.

அந்தப் பதினெட்டைப் பார்ப்போம்.

போன அத்தியாயத்தில் மனோகர் என்று எழுதிய பெயர் எப்படி உண்மையில்லையோ. அப்படியே சரோஜா என்கிற பெயரும் உண்மையில்லை.

தமிழ்நாட்டின் தென்திசை சிறுநகரத்தில் பத்தாவது பாஸ் பண்ணி அல்லது ஃபெயிலான பதினெட்டு வயசுப் பெண். அச்சாபீஸோ, ரெடிமேட் உடைகள் தயாரிக்கும் நிறுவனமோ, காஸ் ஏஜென்ஸியோ. வேலைக்குப் போகிறாள் என்று கொள்ளுங்கள். வாடகைக்கும், பாலுக்கும் அவள் சம்பாதிக்கிற எண்ணூறு ரூபாய் உதவியாய் இருக்கிறது. சம்பாதிக்கிறது என்பதால் நூறு ரூபாய் பஸ் செலவுக்குத் தருகிறார்கள். பஸ்ஸுக்கு நாற்பது போக அறுபது ரூபாய் மிச்சம். புடவை சீட்டு இருபது போக நாற்பது பாக்கி. மாசம் இரண்டு சினிமா போக முடியும். பஸ் ஸ்டாண்டில் மூன்றாவது முறையாய்

விற்பனைக்கு வருகிற மலிவு நாவல் வாங்க முடியும். அவ்வளவுதான் முடியும்.

பஸ் ஸ்டிரைக் என்றால் நடப்பது தவிர வேறு வழியே இல்லை. ஆட்டோ இயலாது. கால் செருப்பைக் கவனமாய் கையாள வேண்டும். மூதல் முறை அறுந்து தைக்கக் கொடுக்கிற போதே, அடுத்த மாசத்துக்கு அடுத்த மாசம் புதுச் செருப்பு வாங்கக் காசு சேர்க்க வேண்டும். இடையே சளி, இருமல் என்று டாக்டரிடம் போனால் செருப்பு வாங்குவது கஷ்டம்.

ஆனால் இப்படி எத்தனை கஷ்டம் இருந்தாலும் சரோஜாவுக்கும் காதலிக்க ஆசை வரும்.

"சினிமால டக்குன்னு பிரபுவை ரேவதி லவ் பண்ணுது. எப்படி." என்று ஆச்சரியம் வரும். 'அது பிரபு இது ரேவதி. அதனால்' என்று ஏக்கம் வரும். பஸ்ஸில், வேலையில் சமையலறையில், படுக்கையில் 'தன் நிலை' பற்றி வருத்தமும், எதிர்காலம் பற்றிச் சந்தேகமும் வரும்.

"தோ பரு சரோஜா. ஏதோ இல்லாத குறைக்கு வேலைக்கு அனுப்பறோம். எனக்கு இஷ்டமில்லை. அப்பாதான் 'கிட்டதானே இருக்கு. போயிட்டு வரட்டும்'னாரு. அதனால அனுப்பறேன். போனமா, வந்தமான்னு இரு. இங்க நிக்கறது அங்க நிக்கறது எல்லாம் வேணாம். கண்ட சினிமா பார்த்துட்டு மொட்டைப் பசங்க, எவ ஆம்புடுவான்னு அலையறாலுங்க. ஊர் உலகம் நல்லா இல்லை. நாமதான் பார்த்து பதவிசா நடந்து போகணும். முள்ளு வாழையிலையில பட்டாலும், வாழையிலை முள்ளுல பட்டாலும் கிழியறது வாழையிலைதான்" அம்மா எச்சரித்தாள்.

கொல்லைப்புற வாழைமரம் பார்க்கிற போதெல்லாம் தன் நினைவும், தன் நினைவு எழும்போதெல்லாம் வாழை மரமும் சரோஜாவுக்கு நினைவு வரும்.

ஆனால், கொல்லையில் உள்ள வாழை காதலிக்காமல், கல்யாணம் செய்யாமல் குலை தள்ளிக் கன்று ஈன்று விட்டது. பத்தாவது படிக்கிறபோது அம்மா நட்டமரம். சரிந்து கன்று வளர்ந்து தளதளத்துக் கிடக்கிறது. பக்கத்தில் முள்ளே இல்லை. காற்று பட்டே பல இலைகள் கிழிந்திருக்கின்றன. ஆனாலும், வாழை குலை தள்ளும். கன்று ஈனும். சரோஜாவை விட வாழை மரம் வசதியானது. வாழை மரத்தை விட சரோஜா நிலை மோசமானது.

சரோஜாவின் தனிமை யாருக்கும் புரியாது.

'காலம் பகைத்தாலும் கணவர் பணி செய்து
காதல் உறவாடுவேன். உயர்
மானம் பெரிதென்று வாழும் குலமாதர்
வாழ்வின் சுவை கூறுவேன்.'

சரோஜாவுக்குப் பிடித்த பாட்டு. அப்படி வாழ வேண்டும் என்றுதான் ஆசை. அம்மா அப்படித்தான் வாழ்ந்தாள். பாட்டி அப்படித்தான் வாழ்ந்தாள். யாரும் வேலைக்குப் போகவில்லை. வடாம் இட்டு, உளுந்து அரைத்து, சாக்பீஸில் கோலம் கற்று, பல்லாங்குழி ஆடி, உயிர், மானம் பெரிதென்று வாழ்ந்தார்கள். 'கணவர் பணி' செய்தார்கள்.

சரோஜா மட்டும் பஸ் பிடித்து வேலைக்குப் போக வேண்டி வந்து விட்டது.

"லேடீஸ் வந்தா எழுந்துக்கணுமா. ஏன். நாங்க கொடுக்கறது துட்டா தெரியலையா. போம்மா. போய்ச் சௌகரியமா உக்காரு" அலுப்புடன் பஸ்ஸில் இடம் தருகிறார்கள்.

"பஸ்ஸு பரவாயில்லை. ஆம்பளைக்கு இடம் தரான். டைமண்ட் தியேட்டர்ல லேடீஸுக்குக் கொடுத்துட்டுத்தான் மிச்சம் புருஷாளுக்கு. பவுடர் கலையாம டிக்கெட் வாங்கிட்டுப் போயிடறாங்க" - இன்னொரு சொல் வரும்.

"ஆம்பளை பொம்பளைன்னு பஸ்ஸுல பிரிச்சுப் பார்க்கறது தப்பு. ஏரோப்ளேன்ல பார்க்கறானா. அங்க லேடீஸுக்குன்னு தனி ஸீட் கிடையாதாமே."

"ஏரோப்ளேன்ல போற பொம்பளை எங்கியும் உட்காருவாங்க. நம்ம பொம்பளை உட்காருமா."

"அப்ப வராதே. வூட்டோட இரு. 'வெளி வாசல்ல இஷ்டத்துக்கு வருவேன். இஷ்டத்துக்குப் போவேன். எனக்குத் தனியா இடம் எழுதி வை'ன்னா என்ன நியாயம். பதினைஞ்சு கிலோ மீட்டர் டிக்கெட் வாங்கி நான் நிக்கிறேன். ரெண்டு கிலோ மீட்டர். அது உட்காருது."

"இப்ப என்னன்ற. வேணா போய்ப் பக்கத்துல உக்காரு. எழுந்திருக்காதே."

"வேணாம்பா வம்பு. அப்புறம் கை பட்டுது. கால்

பட்டுதுன்னு கத்தினா அசிங்கம் நமக்கு."

பஸ்ஸில், வேலையில், தியேட்டரில் ஆணின் கோபமும், வெறுப்பும், ஆங்காரமும்தான் சந்தித்திருக்கிறாள். யாரும் நட்பாய்த் தெரிந்ததேயில்லை. வயசாளிகள் மட்டுமில்லை. அவள் வயசு ஆண்களுக்கும் ஸ்நேகம் தெரிந்ததில்லை.

"ஐயோ அம்மா. அந்த சைக்கிள் ஆளு வுழுந்திட்டாரு."

"அடி வாடி. வுழுந்தா எழுந்துக்கறான். நீ போய் தூக்கிவுடப் போறியா. திமிரு புடிச்சவனுங்க ஒரு ஓரமா போனா என்ன."

'என்ன நடந்தாலும் ஆணோடு ஒட்டாதே' என்கிறதுதான் பாலபாடம்.

அமாவாசை ஒன் அவர் பர்மிஷன் உண்டு. அன்று காலேஜ் பையன்கள் போகும் பஸ்ஸில் ஏறினாள்.

"யாரடி நீ மோஹினி." காதுக்குப் பின்னால் பாடினார்கள். பயத்தில் உயிர் உறைந்து போய் விட்டது.

முகர்ந்து பார்த்தார்கள்.

"என்ன வாசனைடா."

"புளியோதரை."

"இல்லை. எலுமிச்சம்பழச் சாதம்."

"நோ. புளியோதரை."

"கேட்டுருவோம்."

"மேடம். அது புளியா, எலுமிச்சையா. தயிரா."

நெஞ்சோடு ஒட்டிக் கொண்டிருந்த டிபன்பாக்ஸ் காட்டிக் கேட்டார்கள்.

"அதானே. அதானே அது பப்பாளி." எவனோ கண்டுபிடித்துக் கத்த.

ஓவென்று ஊளையிட்டுச் சிரித்தார்கள். இறங்க அகலமாய் வழி விட்டுக் கடக்கும் போது சாய்ந்தார்கள்.

சரோஜா ஒரு கணம் செத்துப் போனாள். உடம்பும் மனசும் குறுகிப் போனாள். அமாவாசை பர்மிஷனும் வேண்டாம். ஆம்பளைப் பசங்க பஸ்ஸும் வேண்டாம் என்று பயந்தாள்.

சரோஜா என்கிற பதினெட்டு வயது தமிழ்ப்

பெண்ணின் வாழ்க்கையில் எந்த அந்நிய ஆணும் ஒரு நிமிடம் கூட அன்பாய், நட்பாய் நடந்ததில்லை. அவளை மதித்ததில்லை.

'பாவம். வாழ்க்கை அவளுக்கு எச்சரிக்கப்பட்ட விதமாகத்தான் இருந்தது. பயம் பன்மடங்கு பெருகிற்று. எந்த ஆணைக் கண்டாலும் மிரண்டாள். மிரட்சியுடன்தான் பார்த்தாள்.

எச்சில் பண்ணி டிக்கெட் கிழித்துக் கையில் திணிக்கும் கண்டக்டரைக் கூட அருவருப்புடன் பார்த்தாள். அருவருப்பு எச்சிலுக்கு இல்லை. 'எதுக்குத் தொடறான் திருட்டுப் பயல்.' என்று கோபம் வந்தது. மேலே யாராவது இடித்தால் முறைப்பு வந்தது. வயசாளிகள் மடக்கிப் பேசினால் கூட எரிச்சல் வந்தது.

அந்த சரோஜாவை டைம் கேட்டால்.

"என்ன சரோஜா சீக்கிரம் கிளம்பிட்ட மணி என்ன."

"போடா பொறுக்கி."

சரோஜாவின் ரியாக்ஷன் தவறா. இல்லை. வேறு விதமாய் ரியாக்ஷன் செய்யச் சொல்லித் தரவில்லை.

பஞ்சாயத்தில் அவன் தலைமுடியைப் பிடித்து அடித்துச் சாய்த்த போதுதான் தான் செய்தது தவறோ என்கிற எண்ணம் வந்தது.

"அப்படிப் போட்டாத்தான் சரிப்படுவானுங்க" என்று எல்லோரும் சொன்னது 'சரியோ' என்கிற சந்தேகமும் வந்தது.

பாப்கார்ன் அடித்தபோது கோபம் வந்தது. "சும்மா சும்மா கத்தாதே" என்றபோது, அதுவும் சரிதான் என்று தோன்றியது. சரோஜா அலைமோதினாள். இரண்டாய்ப் பிரிந்தாள்.

அடி வாங்கியவன் தியேட்டரில் ஆடியபோது ஆச்சரியமாய் இருந்தது.

"அட. ஸ்டைலா ஆடறான். ரொம்ப ஜோரா இல்லை." மனசு வியந்தது.

"யாருடீ அது" கேட்டாள்.

"அதான் மனோகர். நீ மாட்டிவுட்டல்ல. அந்தப் பையன்."

"நல்லா டான்ஸ் ஆடறானில்ல."

“என்னடீ ஏன் மாட்டி வுட்டோம்னு இருக்கா.”

“அது இல்லை.” சரோஜா பழகு மொத்தமும் யோசித்தாள். அப்படி யோசித்ததைச் சிநேகிதியிடமும் சொல்லப் பயந்தாள்.

ஏதோ போஸ்டரில். மன்றப் பொருளாளர் மனோகர் என்று போடப்பட்டிருந்தது. ‘அதுவா டான்ஸ் ஆடிச்சு. டான்ஸ் ஆடின மனோகரா இது.’ கேள்வி வந்தது.

பொங்கல் திருநாளை முன்னிட்டு மன்றம் இயல், இசை, நாட்டியம் முப்பெரும் விழா நடத்தியது. நல்ல பல காரியங்களை நடத்தியது. அதற்குக் காசு வசூலித்தது.

சரோஜா நாற்பது ரூபாயில் ஐந்து ரூபாய் கொடுத்தாள்.

மனோகர் இரவு பத்து மணிக்குத் தெருமுனை மர மேடையில் ஸ்லோ டான்ஸ் ஆடினான். சரோஜா பெண்கள் பகுதியில் இருப்பது தெரிந்து தீவிரமாய் ஆடினான்.

ஏகத்துக்கு விளக்குகள், பளு தாங்காது பட்டென்று ஃப்யூஸ் போய் விட. மனோகர்தான் ஃப்யூஸ் போட்டான். சரோஜா வீட்டுக்கு வந்து தனியே ஒரு வயர் இழுத்து லேடீஸ் பகுதிக்கு ஒரு ஜாக்கிரதைக்காக லைட் போட்டான்.

“யார் நீ. வேலை தெரியுமா உனக்கு.” அம்மா மடக்கிக் கத்தினாள்.

“இதான் வேலை தாயே. ஐ.டி.ஐ. படிச்சிருக்கேன்.”

“வீட்ல ட்யூப் லைட் சரியா எரியலை. ரேடியோ கூட சரியா எடுக்கலை.” அம்மாவுக்கு சரோஜா நினைவூட்டினாள்.

“காலைல வந்து செய்யறேங்க.”

ட்யூப் லைட் சோக் மாற்றி, ரேடியோ பெட்டி இடம் மாற்றித் தனி கனெக்ஷன் கொடுத்து ஸ்டூல் விட்டு இறங்கி சொம்பு தண்ணீர் குடித்து விட்டு, வேலைக்குக் காசு வேண்டாம்” என்று போய் விட்ட போது சரோஜா மனோகரைக் காதலித்தாள்.

அவளுக்குத் தெரிந்து விட்டது. அவன் அவளிடம் காசு வாங்க மாட்டான் என்று.

‘மௌனம்தான் பேசியதோ

மயக்கம்தான் கூடியதோ’

மனசு பாடிற்று.

முதன் முறையாய் ஒருவன் அவளை மதித்தான். மாட்டி விட்டு அவமானப்படுத்திய பிறகும் மதித்தான்.

சரோஜாவுக்கு அது காதல் என்று தெரிந்து விட்டது. ஆனால் காதலிப்பது சரியா தவறா என்பது தெரியவில்லை.

சரி என்று சினிமா சொல்லியது. தவறு என்று அம்மா சொன்னாள்.

சரி என்று தமிழ் நாவல் சொல்லியது.தவறு என்று தோழி சொன்னாள்.

சரி என்று மனசு சொல்லியது. தவறு என்று உலகம் தடுத்தது.

சரோஜா பாவம். தவித்தாள்.

கதை மாதிரி எழுதுகிறேனே என்று தோன்றுகிறதா. கதைதான். இந்த மாதிரி லட்சக்கணக்கான கதைகள் இந்த தேசத்தில் தினம் தினம் நடக்கின்றன.

இருபது வயது எலெக்ட்ரீஷியன் மனோகரை, பதினெட்டு வயது சரோஜா எண்ணூறு ரூபாய் சம்பளக்காரி சரோஜா காதலிக்கலாமா, கூடாதா.

இது காதலா, இல்லையா. இனி அவள் என்ன செய்ய வேண்டும். எப்படி வெளிப்படுத்தவேண்டும். யார் இதில் துணை. யார் எதிரி.

நானா. நீங்களா. சரோஜாவின் அப்பாவா. அம்மாவா. யார் அவளை 'வேண்டாம்' என்று மடக்கப் போகிறார்கள்.

காதல் என்பது இது இல்லை. அல்லது இதுதான் என்று யார் கற்றுத் தரப் போகிறீர்கள்.

நானோ நீங்களோ ஏன் சொல்லித் தரக்கூடாது.

சொன்னால் கேட்பாளோ சரோஜா.

யோசியுங்கள். சரோஜா காதலிப்பது சரியா. ஆமெனில் எங்ஙனம். இது அழிவெனில் எதனால்.

"ஏங்க மொபஸல்ல காதல் சரியில்லை. சிட்டில சரியா இருக்குன்றீங்களா." கேள்வி வரலாம்.

இந்தப் பேதமைக்கு சிட்டி, மொபஸல் என்கிற பேதமே இல்லை. நகரத்தின் நாகரிக வாசனை, இதில் எந்தத் தெளிவும் தரவில்லை.

அங்கேயும் அல்லாடல்தான்.

சென்னை நகரத்தின் நெரிசலான பகுதியில் ஒண்டுக் குடித்தனத்தில் வசிக்கிற அந்தப் பையன் பார்க்கப் பளிச்சென்று இருப்பான். மிக ஒல்லியான உருவம். ஆனால், உடம்புச் சட்டத்தில் ஓர் உறுதி தெரியும். இருபது வயசு இருக்கும். கட்டுரை சௌகர்யம் கருதி அவன் பெயரை வாசு என்று வைத்துக் கொள்வோம்.

அவனது பத்தாவது வயசில், அப்பா காலமாகி விட்டார். ப்ளஸ் டூ முடித்த பதினெட்டு வயசில், அம்மா இறந்து விட்டார். ஒரு தங்கை, ஒரு தம்பி. குழந்தைகள் அநாதையானது பார்த்துத் தாய்மாமன் தன் வீட்டுக்கு அழைத்துக் கொண்டு வந்து விட்டார். ஆனால், அவர் நிலையோ கஷ்ட ஜீவனம். ஒரேயொரு அறை மட்டும் உள்ள குடித்தனம்.

பதினெட்டு வயசில் இரண்டு உயிர்களுக்குச் சகோதரனாய், காவலனாய், பொறுப்பாய் இருக்க வேண்டிய நிலை வாசுவை அதிர வைத்தது.

காசு... காசு... காசு வேண்டும் என்று பரபரக்க வைத்தது. தனக்கு அடைக்கலம் கொடுத்த தாய் மாமனை தெய்வத்தை விட உயர்வாய் பூஜித்தான். ஒரு லெதர் ஃபாக்டரியில் வேலைக்குச் சேர்ந்தான். ஒரு வேலையைச் செவ்வனே கற்றுக் கொள்ள இரண்டு நிர்ப்பந்தங்கள் உண்டு; ஒன்று பொருளாதாரத் தேவை. மற்றது அத்தொழிலில் உள்ள முன்னேறும் வாய்ப்பு.

அங்கே வரும் எழுநூறு ரூபாய் சம்பளம் அவசியத் தேவையாக இருந்தது. அது தவிர, தாய்மாமன் குடும்பத்துக்கு உதவியாய் இருத்தல் கடமையாயிற்று.

விடிகாலை நான்கு மணிக்கு எழுந்திருந்து பத்துக் குடம் தண்ணீர் தெருக்குழாயில் பிடித்து வர வேண்டும். கூட்டத்துக்கு நடுவே காத்திருந்து நீர் சேர்க்க ஐந்து மணி ஆகும். பிறகு குளித்துவிட்டு மாமிக்கு உதவியாய்ச் சில காரியங்கள். ஏழு மணிக்குக் கிளம்பினால், ஏழரை மணிக்கு

லெதர் கம்பெனி.

பண்டல் எடை போடுவதிலிருந்து தரம் பிரிப்பது எப்படி என்பது வரை அவனுக்குக் கற்றுத்தரப்பட்டது. அன்றாடச் செலவுக் கணக்கு முதல், வருடாந்திர பேலன்ஸ் ஷீட் வரை விவரம் அறிய முடிந்தது. அலுவலகத்தைச் சுத்தம் செய்வதிலிருந்து போன் வருகைக்குப் பதில் சொல்வது வரை தயக்கமின்றிச் செய்வான். இரவு வீடு திரும்ப எட்டு மணியாகும். கொஞ்ச நேரம் சினிமாப் பாட்டு, உணவு, தூக்கம்.

வங்கியிலிருந்து பத்தாயிரம் ரூபாய் எடுத்து வர அவன் அனுப்பப்பட்டான். லட்ச ரூபாய் பொருளை லாரி டிரான்ஸ்போர்ட்டிலிருந்து பணம் கட்டி எடுத்து வந்தான். முதலாளிக்கு உடம்பு சரியில்லையெனில் மொத்தமும் கவனித்துக் கொண்டான். நம்பிக்கைக்குப் பாத்திரமானான். உண்மையாய் உழைக்க உயர்வோம் என்று நம்பினான். நம்பிக்கை உயர்த்தியது. உயர்வு நம்பிக்கை கொடுத்தது.

வாசு இல்லாமல் அந்த ஃபாக்டரி இல்லை. வாசுவுக்கு வேலை தெரியும். கொஞ்சம் கத்துகிற பார்ட்டியைச் சமாளிக்க வாசுவால் முடியும். ஆறு முறை வந்து, ஒரே வகை சரக்கை விலை கேட்கிறவனுக்கு அயராது மறுபடி மறுபடி அதே பதில் சொல்லத் தெரியும். கூட முந்நூறு ரூபாய் இரண்டாவது வருடத்தில் கிடைத்தது. உடைகளில் ஒரு நறுவிசு வந்தது. லெதர் ஷூவும் பாண்ட்டும், முழுக்கைச் சட்டையும் ஆர்டர் கேட்கப் போகிறவனுக்குத் தேவைதானே. அழுக்காகவா போக முடியும்.

அதே சமயம் விடியல் நாலு மணிக்கு பனியனும் லுங்கியுமாய் தண்ணீர் எடுப்பதும் செய்ய வேண்டியிருந்தது. நடைபாதையில் குத்திட்டு உட்கார்ந்து அரையிருட்டில் விடிகாலைக் குளிரில் தண்ணீருக்குக் காத்துக் கொண்டிருந்த போது,

'கொக்கு உக்காந்திருக்குடி' என்று குரல் கேட்டது.

குத்திட்டு தலை கவிழ்ந்து அரைத் தூக்கத்தில் இருந்தவன் குரல் கேட்டு நிமிர்ந்தான். இளம் பெண்கள் நாலுபேர் குடங்களோடு கடந்தார்கள். சுற்றும் முற்றும் பார்த்தான்.

அருகே கொக்கு எதுவுமில்லை. குறைந்த பட்சம்

"உங்க சுயசரிதைய க.மு.க.பின்னு ரெண்டு பாகமா எழுதியிருக்கீங்களே என்ன விஷயம்."

"காமடி பிரியர்களுக்கு கல்யாணத்துக்கு முன் சுகசரிதைன்னும், டிராஜடி பிரியர்களுக்கு கல்யாணத்துக்கு பின் சோக சரிதைன்னும் பிரிச்சுக்கிட்டேன்"

-ஆர்.ஆர்.சாமி, திருவண்ணாமலை.

கோழி கூட இல்லை.

வேறு யாருமே இல்லாத இடத்தில் இப்படி ஒரு குரல் வந்தால் அது தன்னையல்ல என்று எப்படிக் கொள்வது. ஆனால், சொன்னது யார். இருட்டில் முகம் தெரியவில்லை. குரல் மட்டும் நினைவில் பதிந்தது. குழாய் உயிர் பெற, முதல் மூன்று தவ்லைகள் அவன் பிடித்துக் கொண்டான். நாலாவது பக்கெட்டை வரிசைக் கடைசியில் வைத்தான்.

"பக்கெட்டைக் கொஞ்சம் பார்த்துக்கங்க" என்று பொதுவாய்ச் சொன்னான். சிரித்தார்கள்.

திரும்பி வரும் போது பக்கெட் காணோம்.

விசாரிக்க, "எனக்குத் தெரியாது. என்கிட்ட ஏன் கேக்கற, என்கிட்டயா சொல்லிட்டுப் போன." என்று நேர்கடித்தார்கள்.

"சொன்னேனேம்மா."

"யார் கிட்ட."

"பொதுவா சொன்னேனே."

"கும்புடறதாயிருந்தா ஒரே கடவுளைக் கும்புடணும். சொல்றதா இருந்தா ஒரே ஆள்கிட்ட சொல்லணும். எல்லா கடவுளையும் பொதுவா கும்பிட்டா கஷ்ட காலத்துல அவரு பாத்துக்குவாருன்னு இவரு வுட்ருவாரு. இவரு பாத்துக்கட்டும்னு அவரு வுட்ருவாரு. பொத்தாம் பொதுவா சொல்லிட்டுப் போனா யார் பொறுப்பெடுத்துக்கறது."

"கொக்கு" என்று கேலி செய்த அதே குரல்.

"யாராவது இவரு பக்கெட்டை எடுத்திருந்தா கொடுத்திடுங்க" ஆளில்லாத சாலையில் இருட்டில் சிரிப்போடு உரக்கக் கூவியது பெண் குரல்.

பேசாதிருந்தான்.

தவலையை வைத்து விட்டுக் காத்திருந்தான். உள்ளே பக்கெட் கவலையும், பேச்சு வெட்கமும், என்ன சொல்வது என்று தெரியாத முழிப்பும் திண்டாடின.

தவலையோடு திரும்பும்போது குரல் கேட்டது.

"பக்கெட் வேணாமா."

"கடவுள் கொடுப்பாரு." பதில் சொன்னான்..

"எந்த கடவுள்."

"நாகாத்தம்மன்தான் கொண்டு வந்து கொடுக்கும். அதைத்தான் தினமும் கும்புடறேன்."

விடியும் நேரத்தில் தளும்ப நீரோடு பக்கெட் வீட்டு வாசலில் இருந்தது. நாகாத்தம்மன் வந்து போன சுவடே தெரியவில்லை.

அந்த பக்கெட் வாசுவை வேலை நேரத்திலும் தொந்தரவு செய்தது. 'யார் அது.' என்று கேள்வி எழுந்தது.

'என்னிடம் ஏன் ஈடுபாடு. என்னை ஏன் சீண்ட வேண்டும்.' என்கிற வியப்பு மண்டியது.

தன் நிலை, தன் உழைப்பு மேன்மையை நன்கு உணர்ந்த வாசு லேசாய் கனவில் மூழ்கினான். தனக்குத் தானே சிரித்துக் கொண்டான்.

'யார். யார் யாரவள் யாரோ" என்று பாடினான்.

'சும்மா கிடறா' என்று இரண்டு முறை தன்னைத் தானே அதட்டிக் கொண்டான். அதட்ட அதட்ட ஆவல் எழுந்தது.

மறுநாள் பரபரப்பாய் எழுந்து குழாய்க்குப் போக, நாலு தவலைகள் முன்னால் இருந்தன. சுற்றிலும் ஆள் இல்லை. அவற்றைப் பின்னால் வைத்து தன் தவலையை முன் வைக்க "ஏய்" என்று பால் பூத் பின்பக்கமிருந்து குரல் கேட்டது.

"யாரது."

"நாகாத்தம்மா. கொக்குன்னு பேர் வெச்சது கரெக்ட். ஒண்ணும் தெரியாத மாதிரி நிக்கும். வுட்டா ஊர்ப்பட்ட

திருட்டு வேலை பண்ணும்."

"என்ன திருட்டு வேலை. நான் என்ன பக்கெட்டா திருடினேன்."

"பாத்தியா. பாத்தியா. இந்தாள் பக்கெட்ல நான் சொல்லியும் கேட்காம தண்ணி தூக்கியாந்த. இப்ப திருடுன்னுதுபார் கொக்கு."

"ஏய். சும்மா கொக்குன்னா."

"கொக்கு. நாரைக் கொக்கு."

யாரென்று புரிந்து விட்டது.

புனிதா.

குடியிருப்பில் முதல் பகுதியில் இருக்கும் புனிதா. பன்னிரெண்டு போர்ஷனில் டி.வி. இருக்கிற ஒரே வீடு. நடையில் உட்கார்ந்து பேன் சீப்பில் தலை வாருவது பார்த்திருக்கிறான். டக் டக்கென்று அம்மிக்கல்லில் மசாலா அரைப்பது கவனித்திருக்கிறான். தைப் பொங்கலுக்கு தெரு அடைத்து அவள் கோலம் போட்டது தெரியும். தன் மாமியோடு பேசுவதும் கண்டதுண்டு.

'சரி. என் பக்கெட்டை ஒளித்து வைத்து ஏன் என்னைச் சீண்ட வேண்டும். என்னை ஏன் கொக்கு என்று அழைக்க வேண்டும்.'

அவள் யார் என்று புரிந்து விட்டது. ஊர் பேர் தெரிந்து விட்டது. இனி என்ன. 'சும்மா இரு' மனசு அதட்டியது. 'இந்தப் பேச்சு வீண் வம்பில் முடியும். எவராவது கவனித்தால் புரளியாகும். சும்மா இரு.'

"கொக்கு கா வுட்டுருச்சுடி உன்னோட."

"போட்டும். எனக்கென்ன."

"ஒரு பக்கெட் தண்ணிக்கு நன்றி கூடச் சொல்லலை."

"வேணாம். சொன்னா ஷூ போட்டுக்கிட்டுப் போற பவிசு குறைஞ்சிடுமா இருக்கும்."

"அதுல முழுக்கைச் சட்டை வேற. ஆபீஸர் மாதிரி."

"நீ பத்துக் குடம். நான் பத்துக் குடம். அப்புறம் தான் மத்த ஆள் தண்ணி புடிக்கணும்."

"ஏன்." அதட்டினான்.

"ஏனா. மூணு மணிலேர்ந்து உட்கார்ந்திருக்கோம்.

உன்னை மாதிரி நாலு மணிக்கு ஆடிஅசைஞ்சு அரைத் தூக்கத்துல வரலே.”

பெண்களுக்கு எதிரே என்ன பேசமுடியும். அவள் குடம். இவள் குடம் என்று மாற்றி மாற்றி ஆறாவது நடை போய்க் கொண்டிருந்தது. நாலு மணி கூட்டம் வர. “என்ன இது. ஒரே ஆளே தண்ணி எடுத்துக்கிட்டு இருக்கீங்க. வுடு குழாய.”

“இப்பத்தான் முத குடம் போவுது. கேட்டுப் பாரு. அவரை.”

“என்னப்பா முத குடமா இது. பொய் சொல்லாத சொல்லு.”

“ஆமாம்” பொய் சொன்னான். ஏன் பொய் சொல்கிறோம் என்று தெரியாமல் பொய் சொன்னான். இருளில் கண்கள் பளபளக்க அவள் நிமிர்ந்து பார்த்தாள். அவனும் பார்த்தான்.

‘கண்மணியே காதல் என்பது
கற்பனையோ காவியமோ
கண்வரைந்த ஓவியமோ
எத்தனை எத்தனை இன்பங்கள்
நெஞ்சினில் பொங்குதம்மா.’

நெஞ்சுள் பாட்டுக் கிளம்பியது.

வாசு. தாய், தகப்பன் இல்லாத வாசு. தானே தன் உணவைச் சம்பாதித்துக் கொள்ள வேண்டிய இருபது வ்யசு வாசு. ஒரு தங்கை, ஒரு தம்பியின் பொறுப்பேற்க வேண்டிய வாசு. தன் தாய்மாமன் வீட்டில் அடைக்கலமாகப் புகுந்தவன், காதல் வயப்பட்டான்.

விடியல் வேளையில் மாநகராட்சிக் குழாயடியில் கிழிசல் பனியனும், பழைய லுங்கியும், கொக்கு மாதிரி உடம்பும் கொண்டிருப்பினும், ஏழேகாலுக்கு ஓடி ஆயிரம் ரூபாய் சம்பளம் வாங்க வேண்டியிருப்பினும் காதல் வயப்பட்டான்.

‘லவ் பண்றதா. வேண்டாமா.’

வாசுவுக்குப் புரியவில்லை. இது நல்லதா, கெடுதலா. விளங்கவில்லை. இது சரியா, தவறா. சொல்ல ஆளில்லை. கேட்கத் துணிவில்லை. ஆனால் மனசுள் காதல்

பொங்கியது. சாப்பிடும்போது, கையலம்பும் போது பவுடா போட்டுக் கொள்ளும் போது. உடுத்தும் போது. ஷூ மாட்டும் போது, அவள் போர்ஷனைத் தாண்டும் போது அவளே மனசுள் தோன்றினாள். இருளில் பளபளத்த கண்கள் நெஞ்சில் கல்வெட்டாய் பதிந்தன.

நாகாத்தம்மனை கண்மூடிக் கரம் குவித்து வேண்டினான்.

"அம்மா, எனக்கு நல்லதே கொடு."

உள்ளே பக்கெட் தண்ணீர் தளும்பியது. புனிதா சிரித்தாள். பயமாய் இருந்தது.

ஓடு மீன் ஓட.. உறுமீன் வருமளவும் வாடியிருந்த கொக்கு வலையில் சிக்கியது. வலைக்கு இடையே உள்ள மீனைக் கொத்தியது.

அது உறுமீனா. ஓடு மீனா.

யாருக்குத் தெரியும்.

வாசு என்கிற கொக்குக்கு வாயில் மீன்.

காலில் வலை.

என்ன செய்வான்.

காதல் என்பது சில சமயம் சிலருக்குக் காக்கை எச்சம் போலத் தலையில் விழும். ஒரு வம்புக்கும் போகாதிருந்தாலும் வம்பு வரும். துடைத்தால் துடைத்த கை நாறும். பட்ட இடம் கறையாகும். குளிக்க வேண்டும். மொத்தமும் அலசிக் குளிக்க வேண்டும்.

'சீ அசிங்கம்' என்று உடனே குளிக்கச் சிலரால் முடியும். சிலர் செய்வதறியாது. நிற்க நேரிடும்.

வாசு இரண்டாவது ரகம்.

புனிதா எந்த ரகம்.

ஏன் சீண்டல் குணம்.

கொக்கு என்று கூப்பிட்டு, ஏன் துள்ளுகிற சந்தோஷம். மொபஸல் மனோகருக்கும், சிட்டி வாசுவுக்கும் ஒரே மாதிரி பிரச்சினை. உள் மனசு வேதனை.

அந்தப் புனிதாவுக்கும் பதினெட்டு வயசு. சும்மா இருக்க முடியாத மனசு. அவசரமற்ற பகல் பொழுது. ஆயிரம் ஆயிரம் சித்திரம் போடுகிற வயசு. புனிதாவுக்குப் பயமில்லையா. உண்டு. அது....

புனிதாவுக்கு முதல் பயம் அவள் சிநேகிதி. அவளுக்குத்தான் புனிதாவின் காதல் பற்றி ஆதியோடு அந்தமுமாய்த் தெரியும். அவளிடம்தான் மனசு விட்டு நிறையப் பேசியிருக்கிறாள்.

விடியல் நேரத்தில் யாருமில்லாத தெருவில் தவலையை வைத்து விட்டு தண்ணீர் வரும் வரை சும்மாவா நிற்க முடியும். 'எதுனா பேசலாம்' என்று துவங்கும்போது எல்லாப் பேச்சும் இதில்தான் வந்து முடிகிறது.

"லவ்வுன்னா என்னாடி." சிநேகிதிதான் முதலில் கேட்டாள்.

"ஏய். என்ன அசிங்கமெல்லாம் பேசறே." என்று புனிதா முறைத்த போது.

"இல்லே. நிஜமாவே தெரியலை. அதான் கேட்டேன்" என்றாள்.

"லவ்வுன்றது ஒரு ஆம்பளைய ஒரு பொம்பளை முழு மனசா நேசிக்கிறது. இவன் ஒருத்தன்தான் புருஷன் எனக்குன்னு விடாப்புடியா இருந்துடறது." புனிதா பதில் சொன்னாள்.

"அப்புடி ஆம்பளைங்க நினைப்பாங்களா."

"எப்படி."

"இவ ஒருத்திதான் நமக்குன்னு."

"நினைச்சா நினைக்கறான். நினைக்காட்டிப் போறான். ஆனா, பொம்பளை அப்படித்தான் இருக்கணும். இவன் ஒருத்தன்தான் எனக்குன்னு விடாப்புடியா இருக்கணும்."

"அப்பன் ஆயி உதைச்சா."

"வாங்கிக்கணும்."

"கட்டி வைக்க முடியாதுன்னா."

"அரளி விதை அரைச்சு முழுங்கிடணும்."

"ஐயோ."

"அதான் சொல்றேன். லவ்வுன்றது கஷ்டம்."

இரண்டு நிமிடம் ஒன்றுமே தோன்றாமல் பிரமித்துக் கிடந்தார்கள்.

"அத்தினி கஷ்டம்னு தெரிஞ்சு ஏன் லவ் பண்றாங்க" சிநேகிதி மறுபடி பேச்சைத் துவங்கினாள்.

"யாரு."

"பொதுவா எல்லோரும்."

"செய்துடலாம். ஜெயிச்சுடலாம்னுதான்."

"ஜெயிக்கறதுன்னா கல்யாணம் கட்டறதா."

"பின்னே."

"ஜெயிக்கலேன்னா. வேற ஒருத்தருக்குக் கட்டி வெச்சுட்டாங்கன்னா."

"கஷ்டம்தான். மனசுல ஒருத்தன். உடம்புக்கு ஒருத்தன்னு. வ்வே. நினைக்கிறபோதே குமட்டுது."

சிநேகிதிக்கும் குமட்டியது.

"ஆனா, டைவர்ஸ் பண்ணிட்டு வேற ஆளைக் கட்டிக்கிட்டாளே அந்தப் பொம்பளை."

நாடகமோ, சினிமாவோ, அரசியலோ, சமூக சேவகமோ, சற்று வசதியான இடமோ அங்க் உதாரணமாக வாழ்விலிருந்து ஒரு பெண்மணி காட்டப் பட்டாள்.

"அவங்க செய்வாங்க. நாம செய்ய முடியுமா."

"ஏன்."

"அசிங்கம்."

"ஏன்."

"தெரு, காறித் துப்பாதா. கேட்கறியே கேள்வி." புனிதா கோபமாகத் திட்டினாள்.

"ஆமா" என்று சிநேகிதி ஆமோதித்தாள்.

இந்தப் பேச்சு மாநகராட்சிக் குழாய்க்கும் கேட்டிருக்க வேண்டும். காற்றும் நீரும் கலந்து குமட்டியது. 'ஹோ' என்று அழுதது.

அன்றைக்குத் தண்ணீர் எடுத்துக் கொண்டு போய் விட்டார்கள்.

மறுநாள் தொடர்ந்தார்கள்.

"நீ சொல்றதுல ஒரு தப்பு புனிதா."

"என்னா."

"நம்ம தெருவுல நாலஞ்சு இருக்குது."

"எது."

"லவ் பண்ணி வேறு கட்டினது. வேற கட்டி அறுத்துட்டு இன்னொண்ணு கட்டினது."

"கழிசடைங்க."

"அப்படிச் சொல்ல முடியாது. நல்லாதான் இருக்காங்க. சிரிச்சுப் பேசிக்கிட்டுத்தான் சுத்தறாங்க. பார்த்தா கஷ்டப்படற மாதிரி தெரியலை."

"இப்ப என்னன்ற."

"லவ்வுன்னா என்ன."

"நீ சொல்லு." புனிதா விலகிக் கொண்டாள்.

"ஒரு சந்தோஷம். ஒரு ஆளைப் பிடிச்சிருக்குன்னு அர்த்தம். இந்த மாதிரியான ஆளு எனக்குப் புருஷனா வந்தா என்னன்னு ஒரு இது."

"எது."

"ஏக்கம்."

"அப்பால."

"நம்ம ஜாதகம் நல்லா இருந்தா கூடும். இல்லைன்னா கூடாது."

"நீ யாரையாவது லவ் பண்றியா,"

"தெரியலை."

"ஏய்."

"நிசம்மா தெரியலை. அவரு பார்த்துட்டே போவாரு. நானும் பார்ப்பேன். எதுனா கேட்பாரு. கொண்டாந்து தருவேன். ஒரு நாள் இந்தச் சட்டை உங்களுக்கு நல்லா இருக்குன்னேன்."

"அட."

"உத்துப் பார்த்துட்டுப் போயிட்டாரு."

"அப்புறம்."

"பார்க்கறதேயில்லை."

"ஏன்."

"அதென்னமோ தெரியலை. மூஞ்சி கொடுக்கறதேயில்லை. பொசுக்குன்னு போயிடுச்சு. ஏண்டா அப்படிச் சொன்னோம்னு ஆயிடுச்சு. சொன்னது தப்போன்னு ஒரு பயம். எதுனா நம்மப் பத்தி தப்பா நினைச்சுட்டானு ஒரு இது. சரி போன்னு நானும் பார்க்கறதில்லை. ஆனா."

"என்ன ஆனா."

"ஒரே துக்கமா போயிடுச்சு புனிதா. அழுதுட்டேன் தெரியுமா."

"உட்டுறு."

"உட முடியலை. ஏன் என்னை புடிக்கலை. ஏன் இப்படி மூஞ்சி திருப்புது. எனக்கு என்ன அழகில்லையா. குணமில்லையா. எப்பவும் அந்தாளைப் பத்தியே யோசனை. யோசிக்கிற போதெல்லாம் ஒரு வேதனை."

அந்தப் பெண்ணுக்கு ஏற்பட்ட ஏக்கம், வேதனை இன்று நேற்று விஷயமில்லை. இரண்டாயிரத்து நூறு ஆண்டுகளுக்கு முன்பு இருந்த வேதனை. அதற்கு இந்த கவிதை சாட்சி.

ஒரூர் ஆயினும் சேரிவாரார் சேரி வரினும் ஆரமுயங்கார்
ஏதிலாளர் சுடலைபோலக் காணா கழிபமன்னே
நாணிட்டு நல்லறி விழுந்த காமம்
வில்லுமிழ் கணை போலச் சேட் படவே.

'அவனுக்கு என்னுடைய ஊர். ஆயினும் என் வீட்டுக்கு வருவதில்லை. வந்தாலும் என்னோடு பேசுவதில்லை. அடுத்த ஊர் சுடுகாட்டைப் பார்ப்பது போல என்னைப் பார்த்ததும் முகம் திருப்பிப் போய் விடுகிறான். (நம்மூர் சுடுகாட்டில் ஏதாவது எரித்தால் என்ன என்றாவது பார்ப்போம். அடுத்த ஊர் காடு எனில்.) வெட்கம் விட்டு நல்லறிவு விட்டு என்னிலிருந்து கிளம்பிய காதல், அதாவது ஆசை, இலக்குத் தப்பிய அம்பு போல் வீணாயிற்று' என்று பெண்பாற் கவிஞரால் எழுதப்பட்ட கவிதை இது. குறுந்தொகையில் உள்ளது.

புனிதா சிநேகிதியைத் தேற்றினாள். அவள் துக்கம் மாற்ற ஏதேதோ சிரிக்கப் பேசினாள். அப்படிச் சிரிக்கிற விதமாய் சொன்ன வார்த்தைதான்.

'கொக்கு உக்காந்திருக்குடி.'

சிநேகிதிக்குச் சிரிப்புக்குப் பதில் பயம் வந்து விட்டது. "அவன் திட்டப் போறான். எதுக்குடி வம்பு." முணுமுணுத்தாள்.

"திட்டுவானா. பார்க்கலாமே" புனிதா மேலும் சீண்டினாள். பக்கெட் ஒளித்து வைத்தாள். அவன் பேசாது போக, தண்ணீரோடு அந்த பக்கெட்டை அவன் வீட்டு வாசலில் வைத்தாள். சிநேகிதிக்கு ஒரே ஆச்சரியம். 'இவ துணிச்சலைப் பாரேன்' என்கிற ஆச்சரியம்.

பக்கெட் தண்ணீர் வைக்கிறபோதுதான் ஏழு மணிக்கு அவன் குளித்து விட்டு சம்மணமிட்டு கண் மூடி பூஜை செய்து கொண்டிருப்பதைப் பார்த்தாள். 'அடடே' என்று தோன்றியது.

'ஏழே காலுக்கு அவன் பனியனும் லுங்கியுமாய் வெளியே வந்து ஷூ துடைப்பதைப் பார்த்தாள், ஏழு இருபத்தைந்து அவன் ஷூ அணிந்து, முழுக்கைச் சட்டை போட்டு கையில் ஏதோ பேப்பர் சுருட்டியபடி, "மாமி வரேன்" என்று குரல் கொடுத்து நடைக்கு வந்தான். விநோதமாய் ஷூ சத்தத்துடன் அவளைக் கடந்தான். நின்று திரும்பிப் பார்த்தான்.

"பக்கெட் நீதானே எடுத்தே." கேட்டான். கடந்து போய் விட்டான்.

"யாருடி பேசறது." அம்மா குரல் வந்தது.

"வாசு."

அந்தப் பேர் ஏனோ இனித்தது. நாலு தடவை சொல்லிப் பார்த்துக் கொண்டாள். இடைவிடாது இனித்தது. வாசு திரும்பினது எப்போது என்று தெரியவில்லை.

ஜில்லென்று காற்றுப்பட கண் விழித்தாள். மணி மூன்று முப்பது. விளக்குப் போட்டு தவலை குடம் எடுத்து இரண்டு வீடு தள்ளி தோழியை எழுப்பி சிலுசிலுக்கும் காற்றில் தெருவில் நடக்க அந்தக் குளிர், அந்த இருள் உள்ளே கிளர்ச்சி ஏற்படுத்தியது.

"பக்கெட் கொண்டு போய் வெச்சுட்டேன். பேய் முழி முழிச்சுது."

"ஓ."

"இன்னிக்கு எதுனா வம்புக்கு வந்தான்னா ரெண்டுல ஒண்ணு பாத்துடணும்." தவலையை வைத்து விட்டுப்

பால்பூத் மறைப்பில் குளிருக்கு இதமாய் உட்கார்ந்து கொண்டார்கள்.

கொக்கு வந்து குடம் நகர்த்த. குரல் கொடுத்தார்கள். அடாவடித்தனமாய் ஆறு குடம் தண்ணீர் எடுத்தார்கள். கொக்கு நிமிரவேயில்லை.

"என்னாடி பேசலை."

"பேசினா வுட்டுருவேனா. காலி குடத்தாலேயே நாலு போடமாட்டேனா."

"எதுக்குடி மாங்கு மாங்குன்னு அலையற. மூணு குடம் போறாது."

"தலைக்குக் குளிக்கப் போறேம்மா."

"அப்படியும் இது ஜாஸ்திதான். விளாவறத்துக்குக் கூட காலி பக்கெட் இருக்காது போலிருக்கே." நடையில் அவன் பக்கெட் இருந்தது. கொண்டு வந்த குடத்து நீரை பக்கெட்டில் கவிழ்த்தாள். உள்ளே போய் விட்டாள்.

இன்றும் தன் பக்கெட்டில் தண்ணீர் இருப்பது பார்த்துத் திகைத்தான். 'என்னாச்சு இதுக்கு' என்று வியந்தான். சந்தோஷப்பட்டான்.

சிநேகிதி பகல் பொழுதில் பேச வந்தாள். "என்னா சொல்லிச்சு" கேட்டாள்.

"ஒண்ணும் சொல்லலை. நின்னு பார்த்துட்டுப் போயிடுச்சு."

"லவ்வா."

'ஆம்' என்று சொல்லவோ, 'இல்லை' யென்று சொல்லவோ இயலவில்லை. பயமாய் இருந்தது. இவளிடம் ஏதாவது சொல்ல, இவள் தெரு முழுக்கச் சொல்லி வம்பா என்கிற யோசனை வந்தது.

"அதுக்கு ஒருவேளை உம்மேல லவ்வோ."

"யாருக்குத் தெரியும்."

"இருக்கும்னு தோணுது."

"எப்படிச் சொல்ற."

"அது பாக்கறது அப்படி இருந்தது."

"வேணாம்ப்பா வம்பு."

"ஏண்டி."

"லவ்வு கஷ்டம். மனசு ஒராள்கிட்ட கொடுத்துட்டா எடுக்கறது முடியாத காரியம். சரியுமில்லை."

"நல்ல ஆள்தானே. ஆயிரம் ரூபாய் சம்பளம். வெதர் வேலை தெரியும். எங்க போனாலும் வேலை கிடைக்குமாம். தங்கச்சிய வர வருஷம் கட்டிக் குடுக்கப் போறாங்களாம்."

"எப்படி. எப்படித் தெரியும்."

"எங்க ஊட்டு வாசல்ல மளிகைக் கடைக்காரர்கிட்ட பேசிட்டிருந்திச்சு."

"பேசறது பார்த்தியா நீ. இல்லை யார் கிட்டயோ பேசினது கேட்டுச் சொல்றியா."

நீ கண்டனையோ. கண்டனவாய் கேட்டனையோ. இதுவும் குறுந்தொகைதான். இரண்டாயிரம் வருஷத்துக்கு முந்தின சமாச்சாரம்.

புனிதா என்கிற பதினெட்டு வயசுப் பெண் இங்கே வெகுளி. அவள் வெகுளி. பொருளாதாரச் சூழல், படிப்பறிவு சார்ந்திருக்கிறது. சமூகக் கோட்பாடு, மதம், இனம், கலாச்சாரம் எல்லாம் காரணமாய் இருந்தன. அவை இங்கே குழப்பமாய் இருந்தன. இவையேதும் காதலிப்பது தவறா, சரியா என்கிற கேள்விக்கு விடை தரவில்லை.

சரி என்று சினிமா சொல்லிற்று.

தவறு என்றுஅம்மா சொல்கிறாள்.

சரி என்று தமிழ் சொல்லிற்று.

தவறு என்று தோழி சொல்கிறாள்.

சரி என்று மனசு சொல்லிற்று.

தவறு என்று சமூகம் தடுக்கிறது.

புனிதா தவித்தாள்.

'புனிதா கொழுப்பெடுத்தது' என்று கோபத்துடன் நீங்கள் பேச ஆரம்பித்தீர்களேயானால், ஒரு வார்த்தை.

புனிதா உங்கள் குழந்தை. உங்கள் மகள், 'நல்லாயிரும்மா' என்று ஆசீர்வதிக்கப்பட வேண்டிய மகள். யோசியுங்கள், புனிதா காதலிப்பது சரியா.

ஆமெனில் எங்ஙனம். இது அழிவெனில் எதனால்.

8

இரண்டு காதற் கதைகள். நாலு ஜீவன்கள். இவர்களைப் பற்றி எல்லாம் நமக்குத் தெரிந்து விட்டது என்கிற பிரமை இருப்பினும், இது எப்படிச் சரிவரும் என்கிற கேள்வி வரினும், 'தேவையா உனக்கு. நீ உண்டு உன் வேலை உண்டுன்னு இல்லாம, எதுக்கு லவ்வு.' என்று உபதேசம் செய்ய விழைவு வரினும் தெரிந்ததை மனசில் நிறுத்தி யோசிப்போம்.

முதலில் வெளியூரில் உள்ள ரகசிர் மன்ற எலக்ட்ரீஷியன் பையன் மனோகர்.' அவன் தொடர்ந்த எண்ணூறு ரூபாய் சம்பளக்காரி சரோஜா. மரபுப் பெண். அடுத்ததாய் பட்டணத்தில் உள்ள லெதர் கம்பெனி பிள்ளை வாசு. அவனைக் கொக்கு என்று வம்புக்கிழுத்த முன் போர்ஷன் குடித்தனக்காரப் பெண் புனிதா. இந்த இரண்டு ஜோடிகளுக்கும் பொருளாதாரம் வலுவாய் இருந்தால், எலக்ட்ரீஷியன் வேலைக்குப் பதில் இன்ஜினீயர் வேலையிருந்தால், லெதர் கம்பெனி வேலைக்குப் பதில் லேலெண்ட் கம்பெனியாய் இருப்பின் வெற்றி வாசல் திறக்குமோ.

"இன்ஜினீயரா மணி கேட்டாரு."

"சொன்னா என்ன. ச்சீ போன்னு வர்றதா. தப்பில்லை. மரியாதை தெரியாத நாயே."

சரோஜாவின் அம்மா, நாக்குப் புரட்டிப் பேசியிருக்கக்கூடும்.

"நான் நேர போய்ப் பார்த்து, 'அது அறியாத பொண்ணு. தப்பு பண்ணிடுச்சு'ன்னு சொல்லிட்டு வரேன்." போர்த்திய புடவையோடு இன்ஜினீயரை நோக்கி அம்மா ஓடக்கூடும்.

"எதுக்கும்மா மன்னிப்பு."

"அந்தாளுக்குப் பொண்ணு தேடறாங்கடி. என்னண்டையே. பேசிச்சு அவங்க அம்மா. நல்ல பொண்ணா, நல்ல குடும்பமா இருந்தா சொல்லுன்னு

கேட்டது. உடனே எனக்கு உன் ஞாபகம்தான்."

"ஏம்மா. சீரின்னுவாங்களா என்னை. செய்ய முடியுமா நமக்கு."

"நல்ல பொண்ணுன்னு கேட்கறாங்கடி. நகையிலே பேச்சு ஆரம்பிச்சாங்கன்னா, அப்படி ஒண்ணுமேயில்லாம அனுப்பிருவோமா. 'பொன்னு வைக்கிற இடத்துல பூ வெச்சாவது அனுப்பிருவோம்'னு சொல்லிட மாட்டேனா. அடுத்த தடவை மணி கேட்டா நின்னு பதில் சொல்லு. தப்பில்லை."

"தப்பில்லைன்னா எப்படிம்மா. ஒரு ஆம்பளை. நடுரோட்டுல."

"நீ பேசாட்டி போடி. நானே பேசறேன். 'அம்மா சவுக்கியமா. இங்கதான் எங்க ஊடு. வாயேன்'னு கூப்பிடறேன். வந்து நம்ம இடம் பார்க்கட்டும். மனுஷாளைத் தெரிஞ்சுக்கட்டும். நம்மளைப் புடிச்சு, பேச்சு படிஞ்சா ஆத்தாளுக்கு குளிரக் குளிர அபிஷேகம் பண்ணிடுவோம்."

பொருளாதாரம் வலுவானால், மொத்தமும் மாறியிருக்குமோ.

அடுத்தது.

கொக்கு என்றழைக்கப்பட்ட வாசு வீட்டிலும் இதே பார்வை.

"ஏழு மணிக்கே போவுது வாசு. என்னா கம்பெனி அது." பிற்பகல் அரட்டையில் புனிதாவின் அம்மா புருவம் உயர்த்துவாள்.

"பஸ் பாடி கட்டற கம்பெனி." யாரோ பதில் சொல்வார்கள்.

"பஸ் பாடி இல்லை. மொத்த பஸ்ஸும் பண்றாங்க. ஊர்ல ஓடற எல்லா பஸ்ஸும் வாசு கம்பெனி பேர்தான். இரண்டாயிரம் பேர் வேலை செய்யறாங்க. நல்ல சம்பளம். மதிப்பான வேலை." வேறொருவர் விவரமாய் விளக்குவார்.

"அதான் அமுத்தலா இருக்கு."

"அமுத்தலான்னா."

"தான் உண்டு தன் வேலை உண்டுன்னு இருக்கு. வாசு நல்ல புள்ளை."

"உன் பொண்ணாண்ட காலைல தண்ணி பிடிக்கற போது பேசுது. பார்த்தேன்." விவரம் சொன்னவரே. விஷம் ஏற்றுவார்.

"பேசட்டுமே. என் பொண்ணு கெட்டி. என்னையப் போல." மனசு கணக்குப் போடுமோ. கூட்டிக் கழித்து லாபம் என்னவென்று பார்க்குமோ. விஷம் வேலை செய்யாதோ.

"ஏண்டி. தெருக் குழாய்ல நின்னு பேசறே. கண்டவன் பார்க்கறதுக்கா." அன்பாய் கோபப்படுவாள் அம்மா.

"வேறு எங்க பேசறது." புனிதா வியக்க.

"முதல்ல நான் பேசறேன். என்ன எதுன்னு தெரிஞ்சுக்கறேன். அப்புறம் உன் விதிப்படி நடக்கட்டும்" அம்மாவின் கண்கள் அதீதமாகப் பளபளக்கும்.

இப்படி நடக்க வாய்ப்பு இருக்கிறதில்லையா. பொருளாதாரம், காதல் என்பதில் முதுகு பலம் இல்லையா. முதுகெலும்பு விண்ணென்றிருக்க கம்பீரம் இல்லையா. ஏன் காதல் என்பதில் பொருளாதாரம் முக்கியம். காதல் என்பது இங்கே இந்த தேசத்தில் கல்யாணம் என்கிற விஷயம். திருமண பந்தம் படவில்லையெனில், எதற்கு காதலிக்க. கற்பு சேதமாகவா. கற்பு, கல்யாணத்தில்தான் சேதப்பட வேண்டும்.

"சார். உங்களது அரேன்ஜ்டு மேரேஜா."

"இல்லை. லவ் மேரேஜ். வீட்ல சொன்னேன். அரேன்ஜ் பண்ணிட்டாங்க."

"எப்படி. எதனால்."

"அவனுக்குக் குடித்தனம் பண்ற வயசு. யோக்கியதை, வருமானம் இருக்கு. என்னைய அலைய வைக்காம, அவனே இவளைப் புடிச்சுருக்குன்னான். போய்ப் பார்த்தேன். பொண்ணு தப்பா தெரியலை. சரி பண்ணிக்கனுட்டேன். எனக்கும் அவமானமில்லை. அவன் மனசும் நோவலை."

அது அரேன்ஜ்டு லவ் மேரேஜ்.

எலக்ட்ரீஷியனுக்கும் லெதர் கம்பெனி பையனுக்கும் இது நேருமா. சரி என்று வீடு சம்மதம் சொல்லுமா. அம்மா அனுமதிப்பாளா.

அப்பப்ப காசு. ஆயிரம்தான் மாச சம்பளம். காதல்

மலருமா. கை விரித்து மடக்காதிருப்பார்களா.

"போதும்டி. நீ தண்ணிக்குப் போனது. பொத்திக்கிட்டு படு. நான் போறேன்."

"நான் பேசலைம்மா. அவ்வளவுதானே."

"அவன் பேசுவானே. கண்ணு காட்டுவானே."

முள்ளு வாழையில் பட்டாலும். வாழை முள்ளுல பட்டாலும் நோகச் செய்து விடுவார்கள். வசனம் பேசி வதைப்பார்கள். மனசை நொறுக்குவார்கள். ஆனால், காற்றில் கிழிந்த வாழை கூட கன்று ஈன்று விட்டது. சரோஜாவின் விடிவுக்குத்தான் போராட்டம் வேண்டியிருக்கிறது.

"ஆயிர ரூவா காசு. ரோட்ல சீக்கு பிடிச்சவன் கூட ஆயிர ரூவா சம்பாதிக்கறான். குப்பை பொறுக்கறவன் சம்பாதிக்கிறான். சம்பளமா அது. அஞ்சு பத்துன்னு சேர்த்து. உன் தங்கச்சியைக் கரையேத்தப் பாரு. அப்புறம் கண்ணடிக்கலாம். பொறுப்பத்தது" வாசுவை புனிதா வீடு மடக்கி செவிட்டில் அறையும்.

சொரணை இருப்பின், சொல்சூடு நெஞ்சு பொசுக்கும்.

"பரதேசி. பகல்ல தூங்கற முண்டம். மணி கேட்க ஆளா இல்லை. அப்படி மணி கேட்டு எந்த ஆபீஸுக்குப் போவப் போற. குளத்து மண்டபத்தைக் கூட்டறதுக்கு மணி என்ன. நாப்பது ரூபாய்க்கு பஜார்ல கடிகாரம் சிரிப்பா சிரிக்குதே. வாங்கிக்கட்டறதுதானே. சம்பாதிக்கற காசு பீடிக்கே பத்தலை. எங்கே கடிகாரம் கட்டறது."

காதலே வேண்டாம் என்று கைகூப்பி கும்பிடச் சொல்லும். பேச்சு வீறும்.

காசுதான் காதலின் பலமா. வயசு காதலிக்கவே கூடாதா. அவனுக்கு கனவுகளே கூடாதா. மனோகரன் மனசில் பூக்கள் மலரக் கூடாதா. என்ன செய்ய. என்ன செய்ய.

யோசி மனோகரா. மணி கேட்கிற அலட்டல் நண்பர்களுக்கிடையே நடந்தது. என்ன விருது வாங்கினாய். உன் சபதம் என்னவாய் முடிந்தது. யார் துணை வந்தார்கள். ஏன் இது நடந்தது. ஊர் கூடி அபராதம் விதித்த அவமானம் ஏன். யாரால்.

"அந்தப் பெண் சரோஜா. அதான் காரணம்."

இல்லை மனோகரா இல்லை. நீ காரணம். காதல் என்பது கித்தாப்பு இல்லை. வழி மறித்து கடத்தல் இல்லை. வாலிபத் திமிர் இல்லை.

அது நெஞ்சைத் தருதல். மனப்பரிமாற்றம். மதித்து நடத்தல். யாரோ பாராட்ட யாரையோ வம்பு செய்து நோகடிக்கிறது கேவலம். காலர் தூக்கி விட்டுக் கொள்ளலாம். முகர்ந்து பார் நாறும். நண்பர்கள் பாராட்ட என்று பெண்ணை அவமதிப்பவன் மடையன். பாராட்டு வேணுமெனிற் கையூன்றாமல் கரணம் அடி. கொம்பூ சுற்று. கையில் ஜோதி எடுத்து பொட்டைவெயிலில் களைப்பில்லாது இருபது கிலோ மீட்டர் ஓடு. ரசிகர் மன்றத்துக்கு முதுகு வளைய பலகை தூக்கி வா. காதல் என்று பெண்ணை மடக்காதே. இடுப்பைக் கிள்ளாதே. இது இழிவு. அசிங்கம். ஆபாசத்தின் உச்சகட்டம்.

உன் தங்கையும், தாயும் அதே தெருவில் நடப்பார்கள். நான் தொட்டால் விடுவாயா. 'கிழவிக்கு மூஞ்சில பவுடர்ப் பாரு.' நான் பேச. நீ சிரிப்பாயா.

பின் ஏன் செய்தாய் மனோகரா.

உசுப்பேற்றினார்கள். ஓடினாய், கட்டை வீச, நாய் கவ்விக் கொள்ள ஓடுவதில்லை. அது மாதிரி நடந்தாய். கட்டளை, கேட்ட நாய்க்கு கட்டையைக் கவ்வுவதுதான் முக்கியம். நாயா மனோகரா நீ. மனிதனல்லவா.

சரோஜாவோடு பேச வேண்டும். அவ்வளவுதானே.

சரோஜாவை உன் அமைதியினால் வசமாக்கு. வீட்டுக்கு ஒயரிங் பண்ணி காசு வாங்காமல் போனது காதலின் முதல்படி. சரோஜா வேலை பார்க்கும் ஆபீஸ் வாசலுக்குப் போ. உன் கார்டைக் காட்டு.

"சார், எலக்ட்ரிகல் வேலை எதுனா இருந்தா என்னைக் கூப்பிடுங்க. சுத்தமா செய்து தருவேன்." கை கூப்பு.

"மனோகர் விளக்கு எரியலை."

ஏணி போட்டு சரி செய். 'எத்தினிப்பா.' கேட்பார்கள். 'அப்புறம் வாங்கிக்கிறேன் சார் பெரிய வேலையா தார்றபோது.'

"அட்டா எத்தினி."

"ஒரு ரூபா கொடுங்க போதும்." வீடு பிடி. அலுவலகம் பிடி. கோயிலுக்கு சரோஜா போவாளா. கோயில் காண்ட்ராக்ட் பிடி.

அவள் வரும் போது உட்கார்ந்து உரக்கப் பேசாதே. மெள்ள எழுந்து முகம் திருப்பு. சிகரெட்டை அவள் பார்க்கும்படி சட்டென்று அணைத்துவிடு. அவள் அப்பாவுக்கு வந்தனம் சொல். அவள் அம்மா ரேஷன் கடையிலிருந்து சுமையோடு வர, கைகொடு. ஓடு மீன் ஓட, உறுமீன் வருமளவும் வாடியிருக்குமாம் கொக்கு. மன்றம் மூலம் புதுப் படத்துக்கு டிக்கெட் எடுத்து அவளையும் தோழியையும் அனுப்பு. வரும் போது வரவேற்று தனியே உட்கார வை. அருகே உனக்கு இடம் போடாதே. தவறு அது. இடைவேளையில் ஆரஞ்சு பாட்டில் அனுப்பு.

"நல்லாயிருந்ததா படம்."கேள்.

சரோஜா தானாகப் பேசும். உறுமீன் உன்னைச் சுற்றும்.

மனோகரா. இனிதான் வேதனை ஆரம்பம்.

உனக்குப் பிடித்த பெண். உன்னை நேசிப்பதாய்ச் சொன்ன பிறகு சோதனைகள் துவங்கும். ஏனெனில் இங்கு காதல் என்பது கல்யாணம் என்பதாகத்தான் அர்த்தம்.

"ஃப்ளாட் சப்-காண்ட்ராக்ட் எடுத்துட்டேன் சரோஜா. ஆறு நாள் வேலை. ஒண்டியா செஞ்சா ஆயிரத்து நானூறு நிக்கும். கூட ஆள் வெச்சா ஆயிரம் தான் தேறும். ஒண்டியா செய்யப் போறேன் சரோஜா. மாசம் இரண்டு சப்-காண்ட்ராக்ட் கிடைச்சா போதும்" போய் சொல்.

சரோஜாவுக்கு சந்தோஷமும் துக்கமும் பொங்கும்.

சந்தோஷம் சப்-காண்ட்ராக்ட் பிடித்ததற்கு. துக்கம் உன் தனிமைக்கு.

"என்னங்க விரல்ல கட்டு." சரோஜா கேட்பாள்.

"ஆணி அடிக்க சொல்ல, கைல போட்டுக் கிட்டேன்."

"பார்த்து செய்யக் கூடாது."

"எங்க பார்க்கறது. உன் முகம் மறைக்குதே. நடு நடுவில் வந்து."

சரோஜாவின் கண்கள் கிறங்கும். உடனே இளிக்காதே. கம்பீரமாய் இரு. வேலை செய்யுமிடத்துக்கு

சரோஜா பிற்பகலில் செங்கல் படியேறி வந்தாலும் வருவாள்.

"மனோகர் பாவம். தனியா வேலை செய்யுது." என்று பத்து நிமிடம் பேச்சுக்கு வருவாள்.

"இனிமே சப்-காண்ட்ராக்ட் இல்லை."

"ஏன்." பயப்படுவாள்.

"இனிமே டைரக்ட் காண்ட்ராக்ட். கூட ஆள் வெச்சு இரண்டு பில்டிங் செய்யப் போறேன்."

"எப்படி இது."

"நம்ம வேலை சுத்தம் சரசரன்னு செய்யறேன்னு ஒரு நல்ல பேர்."

"என் மூஞ்சி மறைக்குதுன்னீங்க."

"வாணாம் சரோஜான்னு கெஞ்சினா போதும். மூகம் மறைஞ்சிடும். பேர் மட்டும் நெஞ்சலயே நிக்கும். உன் பேரைச் சொல்லிக்கிட்டே அரை அவர்ல ஹால் ஒயரிங் முடிச்சுடுவேன்."

"நெசம்மாதானா."

"சத்தியமா."

"அத்தினி லவ்வா."

"என் கையைப் பார். ஒயர் இழுத்து இழுத்துக் காய்த்து சிவந்திருக்கு."

அவள் கண்களில் நீர் தளும்பும். "தினம் ஒரு தடவை வாயேன்." சரி என்று தலையசைக்கும்.

எது அவமானம் தந்ததோ. அதுவே ஆனந்தம் அள்ளித்தரும். எது உதைக்குக் காரணமோ, அதுவே உரமாய் நிற்கும்.

கற்பனையில்லை மனோகரா. இது நிஜம். இப்படி ஜெயித்தவர்கள் அநேகம்.

காற்றிலேறி விண்ணையும் சாடுவோம் என்கிற வார்த்தை பொய்யில்லை. மந்திரம். அவள் உனக்காய் வருந்த உயர்வு நிச்சயம்.

உண்மையாய். உண்மையாய் நீ காதல் செய். உயர்வு என்பது உன்னுள் பொங்கும் விஷயம்.

அதை விடுத்து பல்லில் போகிற பெண்ணையெல்லாம் தடவி, வழியில் போகிற

பெண்ணையெல்லாம் மடக்கி. வெம்பிப் போகாதே. இதுபோதுமா.

மனோகர் ஜெயித்து விட்டானா. இல்லை. காதல் யுத்தம் அத்தனை சீக்கிரம் முடிவதில்லை. அது தொடரும்.

9

அவளை அவனுக்குப் பிடித்து விட்டது. அவனுக்கு அவள் மீது நம்பிக்கை வந்து விட்டது. கண்கள் கலந்தன. கருத்தொருமித்தனர்.

ஓயர் இழுத்து இழுத்துக் காய்த்துப் போன உள்ளங்கையை எந்த க்ஷணம் சரோஜா கண்டு கண்டு கலங்கினாளோ அந்த க்ஷணம் மனோகர் பூமியிலேயே இல்லை. சரோஜா கேட்டாள்.

"உங்க வீட்டுல சொல்லிட்டீங்களா."

"இப்பத்தானே சரோஜா நீயே சரின்னு சொல்லியிருக்க."

"சொல்லிருங்க."

"என்ன அவசரம்."

"ஏன் பயமா. உங்க வீட்ல கூடாதுன்னுடுவாங்களா."

"பயமில்லை சரோஜா. எங்கம்மா கொஞ்சம் ரவுசு புடிச்சது. ரோட்டுல நின்னு கத்தும்."

"என்னா செய்யப் போறீங்க."

"எங்கினா ஓடிடலாமா சரோஜா."

"முடியாது."

"ஏன்."

"எதுக்கு ஓடறது. கொலையா. கொள்ளையா. ஊர்ல நாலு பெரிய மனுஷாள்கிட்ட சொல்லுவோம். உங்க நற்பணி மன்றத்து ஆளுங்ககிட்ட பேசுவோம். கல்யாணம் செய்து வெக்கறது நற்பணி இல்லையா."

அவன் யோசித்தான். நற்பணி நண்பர்களிடம் விஷயம் சொன்னான். வீடு எதிர்த்ததெனில் மன்றம்

ஆதரிக்க வேண்டும் என்று கேட்டான்.

"உங்க ஆத்தாளை வழிக்குக் கொண்டு வர்றது எங்க வேலை. ஆத்தா முடியவே முடியாதுன்னுட்டா நடக்கறதே வேற. இதே தெருவுல மேடை போட்டு, டபுள் ஸ்பீக்கர்ல பாட்டும் போட்டு. சீரியல் லைட்டு மாட்டி. ஐயர் முன்னால நீ தாலி கட்டற. மேடை அலங்காரம் மன்றத்தின் செலவு. நீ டிபன் காபி போடு."

விஷயம் அறிந்த மனோகரின் அம்மா அலறினாள்.

"எந்த எடுபட்ட பொம்பளை அவ. உசரமா ரோட்டுல ஒரு ஆம்பளை போவக் கூடாதே. அவ வீடு சொல்லுடா. கிழிச்சுட்டு வந்துடறேன்."

மன்றத்தை அம்மா மதிக்கவேயில்லை. "நான் நாலு பெத்து ரெண்டு சாவக் கொடுத்து நிமிர்ந்து நிக்கறவ. நேத்துப் பொறந்த பசங்ககிட்ட பேசறதா இல்லை."

மன்றம் சீற்றம் கொண்டது.

சரோஜா வீடு வேறு விதமாய் நடந்து கொண்டது.

"ஏண்டி. உனக்கும் அந்த எலக்ட்ரீஷியன் பையனுக்கும் சங்காத்தமாமே."

"இல்லம்மா அவரைத் தெரியும்."

"எத்தினி வாட்டி தெரியும். திமிரா இடிச்சுட்டான். பேசிட்டான்னு என்கிட்ட வந்து சிலும்புனே. இப்ப என்ன. கை கோர்த்துக்கிட்டுத் திரியச் சொல்லுதா. வேலையும் வேணா. ஒரு துடப்பமும் வேணாம். வூட்டோட கிட."

மன்றம் தேடி வந்தது.

"சரோஜாவா. அப்படி யாரும் இல்லீங்க. இது குடித்தனக்காரங்க இருக்கிற வீடு. தடால் புடால்னு வராதீங்க."

மன்றம் புழுங்கியது. மனோகர் மனசு தளர்ந்தான். வேலை மீது பிடிப்பு தளர்ந்தான். சிகரெட் கடையில் விநோதமாகச் சிரித்தார்கள். மின்கருவிக் கடையில் உபதேசம் செய்தார்கள். தெருவில் நடக்க, பின் பக்கம் பேசினார்கள். உல்லாசியாய். ஒருவரும் அடக்க முடியாத காளையாய் எந்தப் பேட்டையில் வலம் வந்தானோ, அந்த பேட்டையில் நடமாட முடியவில்லை.

"ஏங்க, வாசக் கடைக்கு ஒயரிங் செய்யணும். மெயின் உங்க வீட்டுல இருக்காமே."

"மெயின் இருந்தா வந்துடறதா. இது வயசுப் பொண்ணுங்க இருக்கிற வீடு. வெளியே போ."

"கடைக்காரர் அனுப்புனாருங்க."

"நான் சொல்லிக்கறேன். வெளியே போ."

நெஞ்சில் அடி விழுந்தாலும் தாங்கலாம். வயிற்றில் அடி விழுந்தது. யோசித்தான். கவலைப்பட்டான். உணவு கொள்ளவில்லை. உறக்கம் வரவில்லை.

"உனக்கில்லாத பொண்ணா. இப்பச் சொல். பத்து சவரனோட, படுக்கை மெத்தையோட கொண்டாரேன்" தாய் மாமன் மடக்கினார்.

"நா மொள்ள விசாரிச்சேன். சரோஜாவா. என்ன பேரு. அதானா. ஒண்ணும் சரியில்லை அங்க. உட்காரத்துக்குக் கூட ஒரு நாற்காலி இல்லை போயேன். 'எட்டு நூறு ருபா சம்பளமாமே'ன்னு கேட்டேன். சம்பாதிக்கிறதுல பாதி சினிமாவுக்குப் போயிடுதாம். சரிப்படுமா நமக்கு அது. உன்னைய பொம்பளைப் பொறுக்கின்னா அவங்கம்மா. அதுவும் கேட்டுக்கிட்டுத் தான் இருந்தது." இன்னொரு உறவு பேசும். உள்ளே ஆட்டம் காணும். பத்து நாட்கள் பார்க்காத சரோஜாவின் முகம் மெள்ளத் தேயும்.

சரோஜா வீடு அவளை வேறு விதமாய் வதை செய்தது.

"அவனைத்தான் கட்டிக்குவேன்னு அடம் புடிச்சே, ஒரே அடில மண்டைய உடைச்சுடுவேன். வேணாம். எனக்குப் பொண்ணே வேணாம். எங்களுக்கு மானம்தான் பெரிசு. கஞ்சியோ கூழோ தெருவுல மரியாதையோட நடத்தோம். இப்ப அதையும் இல்லேன்னு பண்ணிட்டியேடி. உனக்குப் போட்ட சோறை நாய்க்குப் போட்டாலும் நன்றியா இருக்குமே. சண்டாளி. என்னைத் தலை குனிய வெச்சுட்டியே."

முடி பிடித்து அடித்து, சுவரில் நெத்தி, வதை செய்தது. யாரும் பேச மறுத்தார்கள். வரன் தேடத் துவங்கினார்கள். காசே இல்லாது பேரம் பேசினார்கள். இரண்டாம் தாரமோ, நிறம் கம்மியோ எதுவானாலும் பரவாயில்லை என்று தேடினார்கள்.

நாலு நாட்கள் சரியாகச் சாப்பிடாத சரோஜா, ஒரு உச்சிவேளையில் மன்றத்துப் பக்கம் ஓடி, "இன்னும்

ரெண்டு நாளில் என்னை மனோகர் மீட்க வேண்டும். இல்லையேல் மரணம்தான் வழி" என்றாள்.

மனோகர் கேள்விப்பட்டு மனகள் பிறர் போட்ட விலங்குகளை உடைத்தெறிந்தான். மன்ற மறவர்கள் தனிக்கூட்டம் போட்டார்கள். போலீஸுக்கு தகவல் தந்தார்கள். தலைமை மன்றத்துக்கு விவரம் சொல்லி அனுமதி கேட்டார்கள்.

ஒருநாள் விடியலில் சரோஜா வாசல் பக்கம் கோலம் போட வந்து, அப்படியே மனோகர் இருந்த ஆட்டோவில் ஏறினாள்.

மன்றம் அவளை போலீஸ் ஸ்டேஷனுக்கு அழைத்துப் போயிற்று. விவரம் சொல்லிற்று. தான் மேஜர் என்பதையும், தன்னை எவரும் வலியுறுத்தவில்லை என்பதையும் அவள் தெரிவிக்க, உதவி செய்ய உறுதி தந்தது போலீஸ்.

மன்றத் தலைமைச் செயலகத்தில் மாலை மாற்றி மங்கல நாண் பூட்டி, கையெழுத்திட்டுக் கடிமணம் நடந்தது. சரோஜா வீடு போலீஸுக்கு ஓடியது. அங்கே புறக்கணிக்கப்பட்டது. மண் வாரித் தூற்றியது. மன்றத்தின் மீது கல் எடுத்து எறிந்தது.

"சரோஜா, மனோகரோட ஓடிப் போயிட்டாளாம்" ஊர் முழுக்கப் பேச்சாயிற்று.

பத்து நாட்கள் பாதி உணவோடு அதிகம் யோசித்த சரோஜா, திருப்பதிக்கு மனோகருடன் பஸ் ஏறி மனசு திறந்து விவாதித்தாள்.

"இதுவரை நடந்த காரியம் எவரும் செய்யலாம். இனிதான் செயற்கரிய செய்ய வேண்டும்" என்றாள்.

"அதென்ன செயற்கரிய காரியம்."

"உனக்கும் என்க்கும் இனி சண்டையே வரக்கூடாது என்று சத்தியம் செய்."

செய்தான்.

"உன் மனசில் என்னைத் தவிர எவளுக்கும் இடமில்லை என்று சொல்."

சொன்னான்.

"நமக்கிடையே எந்த ரகசியமும் இருக்கக்கூடாது என்று உறுதி கொள்."

கொண்டான்.

"உழைத்து உயர்ந்து நிற்பது தவிர, வேறு எந்த வேலையும் நமக்கில்லை என்பது தெரிந்து கொள்."

தெரிந்தான்.

"மனோகர், இதில் ஒன்று பிசகினாலும் நான் தாய் வீட்டுக்குக் கோபித்துக் கொண்டு போக மாட்டேன். இனி எனக்குத் தாய் வீடு என்று ஒன்று இல்லை. உன் வீடே என் வீடு. என் வீடே உன் வீடு. என் வாழ்வும் சாவும் நம் வீட்டில். உன் கையில்."

ஏழுமலையான் சூழ்ந்த பசும் பள்ளத்தாக்கில் இருபத்தைந்து ரூபாய் கியூவில் கைபிடித்தபடி பேசாது கவலையோடு நகர்ந்தார்கள்.

இனி மனோகர் டான்ஸ் ஆடுகிற வாலிபன் இல்லை. வீடு வீடாய் பொங்கல் திருநாளுக்குக் காசு கலெக்ட் பண்ணுகிற விடலை இல்லை. முதல் ஷோ முதல் நாள் பார்க்கப் பரபரக்கும் ஆள் இல்லை. போதும், அவை போதும்.

இனி உள்ளங்கை எரிய எரிய ஒயர் இழுத்து, ரீப்பர் அடித்து, சிமெண்ட் சுவரில் தோள்பட்டை நெரிய டிரில்லிங் செய்து, சுள்ளென்ற ஷாக் வாங்கி, கை உதறி அடுத்த வேலை, அடுத்த வேலை என்று ஓடுகிற எலக்ட்ரீஷியன், குடித்தனக்காரன்.

அடுத்த வருடம் கடைபோட வேண்டும். 'சரோஜா மின் தொழில் நிலையம்' போர்டு மாட்ட வேண்டும். ப்ளாட் காண்ட்ராக்டரிடம் கை கட்டி நிற்க வேண்டும். அவர் வீட்டு விசேஷத்துக்கு வெள்ளி டம்ளர் கொடுத்து சரோஜாவுடன் போய் வணங்கி வர வேண்டும். ஒரு அடிக்குப் பத்து ரூபாய் மார்க்கெட் ரேட். எட்டு ரூபாய்க்கு ஒப்புக் கொள்ள வேண்டும். ஒரே வேலையில் நிறைய லாபம் என்பதை விட, நிறைய வேலைகளில் நிறைய லாபம் என்று பார்க்க வேண்டும்.

காலை ஏழு மணிக்கு டூல் பாக்ஸைப் பிரித்தால் இரவு ஏழு மணிக்குத்தான் மூட வேண்டும். மாடாய் உழைக்க வேண்டும்.

மனோகர் மாறிப் போனான்.

சரோஜாவும் மாறிப் போனாள்.

"ஒரு அம்பது ரூபாய் கடன் தர முடியுமா."

"கடன் நம்ம நட்பை முறிச்சிடும்ப்பா.!"

"அதுக்காகத்தான் கேட்கிறேன்.!"

-ஆ.சக்திவேலன்,
காசிபாளையம்.

அவளுக்கு ஆண்கள் என்றால் இப்போது அருவருப்பு இல்லை.

மன்றத்தில் உள்ள ஆண்கள் இல்லையெனில் இந்தக் குடும்ப வாழ்க்கை இல்லை. இந்தக்கடிமணம் இல்லை. யாரோ, யார் பெற்ற பிள்ளைகளோ. 'சிஸ்டர். சிஸ்டர்' என்று சுற்றி வந்தார்கள். தோள் கனக்கும் மாலையைச் சொந்தச் செலவில் கொண்டு வந்து மனோகரைப் போடச் சொன்னார்கள். போலீஸ் ஆட்களும் மரியாதையாகப் பேசினார்கள். அப்பா 'கை ஓங்கி வந்தபோது, அதட்டிப் பிரித்தார்கள். கழுத்தில் புதுச் சரடும், காலில் மெட்டியும், இடுப்பில் காக்கைப் பொன் சரிகைப் புடவையுமாய் பஸ் ஏறிய போது கண்டக்டர் முதல் இரண்டு ஸீட்டுகளை ஒழித்துக் கொடுத்தார்.

"புதுசா கல்யாணமானவங்களா. உட்காருங்க. மலைல கூட்டம் இல்லை. நான் ஆள்கிட்ட சொல்லி அனுப்பறேன். ரூம் கிடைக்கும்." டிரைவர் உபசரித்தார்.

காதலை உலகம் எதிர்க்கிறது. கடிமணத்தை மிதிக்கிறது. 'வாழ்க்கை முழுவதும் சுமக்கத் தயார்' என்று அறிவித்து விட்டால், எழுந்து நின்று மதிக்கிறது.

இந்த மதிப்பைக் காப்பாற்றிக் கொள்ள வேண்டும். எப்படி.

காதலைத் தொடர வேண்டும். மனோகர், மனோகர் என்று பத்துநாட்கள் பாதிச் சாப்பாட்டில் கூட அவன் உருவம் நின்றதே. அது வாழ்நாள் முழுவதும் நிற்க வேண்டும்.

'வெளியே வருகிறேன்.' என்று சரோஜா அறிவித்ததும் அவன் உள்ளே ஒரு வேகம் பிறந்ததே. அது எல்லா நேரமும் இருக்க வேண்டும்.

இனி மனோகர்தான் சரோஜா. சரோஜாதான் மனோகர்.

குறைகள் இருக்காதா. இருக்கும்.

எட்டடிக்குப் பத்தடி ஒரு ரூம். ஆறடிக்கு எட்டடி சமையலறை. பொதுக் கிணறு. பொது பாத்ரூம். போதுமே. கொஞ்சம் வேலை சூடு பிடிக்கட்டும். மாத்திடலாம்.

"குழம்பு ரொம்ப காரம் சரோஜா. வாய்ல வெக்கவே முடியலை."

"உனக்கு உடம்பு சூட்டுல வாய்ப்புண்ணு வந்துருச்சு. அதான் கத்தற. இரு நல்லெண்ணெய் வைத்தறேன்."

ஐந்தாம் கிளாஸ் படிக்கற நாலு பசங்களுக்குப் பாடம் சொல்லித் தந்து, பிற்பகலில் ஒயர் கூடை பின்னி, மாலையில் சோறாக்கி நிமிரத்தான் நேரம் உண்டு.

சினிமா, நாடகம். மறந்தே போயிற்று.

"காப்பர்-டி, மாலா மாத்திரை எல்லாம் உபயோகம்தான். அதை விட நல்லது. மரியாதையா இருக்கறது காலண்டர்ல புள்ளி வெக்கறது. அப்புறம் உன் இஷ்டம்."

"ஏண்டி. அப்ப என்னதான் செய்யறது."

"பேசுவோம்."

"என்ன பேசறது."

"மாசம் ஆயிரம் ரூவா சீட்டு. முடியச் சொல்ல கூடக் கிடைக்கும். ஐயோன்னுதான் இருக்கும். என்னுதில்லைன்னு எடுத்து வெச்சுடணும். சின்ன ஒயரிங் துட்டெல்லாம் என்கிட்ட கொடுத்துடணும்."

"நீ புடவையா உடுத்திக்கவா."

"எங்கப்பரானை, ஆறு புடவைக்கு மேல வருஷத்துக்கு வாங்க மாட்டேன்."

பேசினார்கள். கொஞ்சங்கூடப் பொய் சொல்லாது பேசினார்கள். அலட்டல் இல்லாமல், அகம்பாவம் காட்டாமல்.

"காட்டான் மாதிரி மீசை. இதை மாத்து முதல்ல. உங்க நடிகரு எப்படி அழுத்தலா மீசை வெச்சிருக்காரு. அது மாதிரி வை. நெத்தில துன்னூரு வெச்சிட்டுப் போறது

தப்பில்லை. பார்க்க மரியாதையா இருக்கும். கால் பரப்பி நிக்காத. அது அலட்டலா தெரியுது."

"நீ கூடத்தான் முதுகு தெரிய ரவிக்கை மாட்டற."

"அப்பறம்."

"கீச்சுக் கீச்சுன்னு கத்தற. மெள்ளப் பேசேன்."

"அப்பறம்."

"எழுப்பறபோது தடால்புடால்ன்னு எழுப்பாதே. கோவம் வருது. இதமா ஒரு குரல் கொடு."

மாற்றிக் கொண்டார்கள். விட்டுக் கொடுத்தார்கள். மாறுவது தெரியாமல் மாறினார்கள். 'சரோஜா மின் தொழில் நிலையம்' ஓர் அமாவாசையன்று திறந்த போது, முழங்கை உயரக் குத்து விளக்கு ஒன்றை சரோஜா வீடு பரிசளித்தது. மாலை மரியாதை செய்தது. மனோகர் அம்மா கேள்விப்பட்டு பெருமூச்செறிந்தாள்.

"அவனைப் பார்க்கணும் போல இருக்கு" என்றாள்.

உறவுகள் கூடின. அதே எட்டடிக்குப் பத்தடியில் வந்து சாப்பிட்டு விட்டுப் போயின.

"யப்பா. கணக்குத் தப்பிடுச்சு. இந்தத் தரம் உட்காரலை."

"அடடே."

"வேணாம்ன்னு செய்துடலாமா."

"இல்லை. சரோஜா அப்படிச் செய்யாதே."

"உனக்குக் கஷ்டம்பா."

"தாங்குவேன். அப்படிச் செய்யாதே."

"செலவு ஆவும்பா."

"ஆவட்டும். அப்படி ஏதும் செய்துடாதே."

"நெசம்மாவா."

"நெசம்."

"உனக்குச் சந்தோஷமா."

"சந்தோஷம்."

"பிள்ளைக்கு என்னா பேர் வைக்கறது."

"நம்ம நடிகர் பேரு". இரண்டு பேரும் ஒரே நேரத்தில் சொல்லிக் கரங்கள் கோத்துக் கொண்டார்கள்.

காதல் அங்கே ஜெயித்தது.

அவன் எரிய எரிய அதிகம் ஒயர் இழுத்தான். அவள் பிள்ளை சுமந்து சமையல் செய்தாள். இடுப்புச் சுண்டி இழுத்த போதும் துணி துவைத்தாள்.

அத்தனைக்கும் அடிப்படை காதல்.

காதல் என்பது மதித்தல். விட்டுக் கொடுத்தல். பரஸ்பரம். எந்த எதிர்ப்பார்ப்பும் இன்றி.

இது ஜெயித்த கதை.

மற்ற கதை.

தோல்வியை விலாவாரியாகச் சொல்ல வேண்டாம் என்று தோன்றுகிறது.

'கொக்கு' என்றழைக்கப்பட்ட வாசு ஆழ்ந்து யோசித்தான். அவனையும் சினிமா பாட்டு மயக்கியது. தங்கையை, அடைக்கலம் கொடுத்த மாமாவை சிந்தித்தான். உதறினான்.

"இதோ பார், இனிமே என்கிட்ட பேச்சு வெச்சுக்காதே. எனக்கு இதெல்லாம் புடிக்காது. தண்ணித் தவலையோட வந்தமா போனமான்னு இருக்கிறது எனக்கும் நல்லது. உனக்கும் நல்லது" புனிதாவிடம் இரைந்தான்.

அவளைத் தனியே அழைத்து தாழ்ந்த குரலில் பேசியிருக்கலாம். உரத்த குரலில், உதற வேண்டும் என்கிற வேகத்தில், தன்னால் அவள் காதலை ஏற்று வளர்க்க முடியவில்லையே என்கிற ஆதங்கத்தில், தன்னை ஏன் இப்படி வேதனைப்படுத்தினாள் என்கிற கடுப்பில் புனிதாவின் தோழி அருகேயிருக்க, உரத்துக் கத்தினான். புனிதா அதிர்ந்து போனாள். அந்த விடியல் நேரத்து இருட்டில் அவன் கத்தியதைக் கேட்டவர்கள் நாலு பேர். புனிதா,அவளது தோழி, ஒரு மலட்டுப் பசு, தெருமுனையில் வினைதீர்க்கும் விநாயகர்.

"என்ன பண்ணிட்டாங்க உன்னை. என்னமோ ரேங்கற."

"கடைசி வார்னிங். பேசாதே ப்ளீஸ்."

"உன் தஸ்ஸுபுஸ்ஸு இங்கிலீஷ் எல்லாம் வேற எங்கியாவது வெச்சுக்க. 'ஐயோ பாவம். ஒண்டி ஆளா இத்தினி தவலை தூக்கறியே'ன்னு ஒரு நடை பக்கெட் எடுத்தாந்தா இல்லாது பொல்லாது பேசறியே."

"உன்னைய கேட்டேனா பக்கெட்ல தண்ணி எடுத்தாரச் சொல்லி."

"என்னடி புனிதா. என்னா சண்டை அங்கே." யாரோ கேட்டார்கள்.

"காலங்காலைல தண்ணி புடிக்கிற இடத்தாண்ட வந்து சத்தாய்க்கிறாங்கம்மா."

"யார்ரர் அது."

"இரண்டு குடத்துக்கு மேல் புடிச்சா இடிப்பானாம். இடிச்சுத்தான் பாரேன்." அவளுக்கு ஆத்திரம். அன்பை அசிங்கப்படுத்தி விட்டான் என்று ஆத்திரம். தோழி எதிரே கேவலப்பட்டோம் என்கிற குமுறல். பொம்பளை குமுறல். 'பொம்பளை குரல் கொடுத்தா ஆம்பளை அதோ கதி தெரியுமா' என்கிற அலட்டல்.

அவனும் ரௌத்திரமானான்.

"ஏய், என்னா கொழுப்பா, யார் அப்படிச் சொன்னது." எகிறினான்.

"கொழுப்பு கிழுப்புன்னா, வண்டை வண்டையாத் திட்டிருவேன்."

"என்னா. என்னா." நிறைய பேர் விழித்து ஓடி வந்தார்கள்.

"கொழுப்பு அது இதுன்னு அசிங்கமா பேசறாம்பா." வந்த ஆளிடம் கெஞ்சலாய் அதிக மிரட்சியாய் முறையிட்டாள்.

"யோவ். போ அப்பால லேடீஸ்கிட்ட என்னா பேச்சு."

நெஞ்சில் கை வைத்துத் தள்ள. தள்ளின கையை அவன் தட்டிவிட முப்பத்தேழு விநாடிகளுக்குள் பொத்துப் பொத்தென்று இருளில் அடி உதைகள் பரிமாறப்பட்டன. யார் யாரை அடித்தார்கள் என்று தெரியாமல் போயிற்று.

விடிந்ததும் சண்டை வேகமாய் தொடர்ந்தது. கபடி விளையாட்டுக்குக் கட்சி பிரிந்தது போல தெரு இரண்டாயிற்று. ஏசிக் கொண்டது.

"அத்தினி உடம்புக் கமுறுலா இருந்தா உங்க மாமி மேலயே கை வைடா. ஏன் எங்க பொண்ணாண்ட பேசறே." ஆத்திரத்தில் சாக்கடையாய் வார்த்தைகள் பொங்கின. தெருவே நாறியது.

கடை திறக்கப் பயந்த நாடார், போலீஸுக்கு போன் செய்ய, சைக்கிளில் சாவகாசமாய் வந்த போலீஸ், வாசுவை பனியனோடு கேரியரில் உட்கார வைத்து ஸ்டேஷனுக்குக் கூட்டிப் போனது.

"என்னாப்பா இது."

"ஈவ் டீஸிங் சார். காலைல தண்ணி புடிக்க வர்ற லேடீஸைக் கண்ணடிச்சுப் பேசறானாம்."

"அடி செருப்பால நாயே. குடிக்கத் தண்ணியில்லாம, வெட்கத்த வுட்டு ராவுன்னு பகலுன்னு பார்க்காம லேடீஸ் அலையறாங்க. பாவம். அங்ஙன போய் கேலியா." பளீர் பளீரென்று விசாரிக்குமுன் அறைந்தார்கள்.

"சார். சார். சார்." கெஞ்சினான்.

மௌனமரனான். வட்டச் செயலாளரின் காலில் விழுந்து மாமா அழைத்து வர, எச்சரித்து விடுவிக்கப்பட்டான்.

வீங்கின கன்னம் பார்த்து தெரு சிரித்தது. எவரும் பேசவில்லை. இவனாலும் நிமிர முடியவில்லை. ஷூ போட்டு நடக்க வெட்கமாய் இருந்தது. புருஷனை இடைவிடாது மாமி திட்டினாள். தங்கை பேசவேயில்லை.

வாசு தனிமையில் அழுதான். வெட்கப்பட்டான். நீலக் கடலிடையே நெஞ்சு செலுத்தித் தனித்திருந்தான். வேலை நேரத்தில் திடீர் திடீரென்று ஒரு கருமை சூழ்ந்தது. சினம் மூண்டது.

புனிதாவுக்குச் சத்தியமாய் எதுவும் புரியவில்லை. அவனைக் காதலித்தோமா இல்லையா என்பதே தெரியவில்லை. ஒரு சமயம் அவள் செய்தது நியாயமாய்ப்பட்டது. மறு சமயம் தவறு என்று தோன்றியது. தண்ணீர் எடுக்கக்கூடாது என்று தோழியை அவர்கள் வீட்டில் தடுத்து விட்டார்கள். தனியே தண்ணீர் எடுக்கப் போனாள் புனிதா. குழாயடியில் உட்கார்ந்து, கொக்கு என்று

கூப்பிட்டுச் சிரித்ததை நினைத்துக் கொண்டாள்.

'சட்டை போட்டு ஆபீஸ் போற ஆள் எல்லாம் எனக்குக் கிடைக்கமாட்டான். யாராவது பழ வண்டி, கோலமாவு விக்கிறவன் கொலுத்து மேஸ்திரி' நொந்து போனாள். உணவு செல்லவில்லை. உறக்கம் கொள்ளவில்லை. இனம் புரியாத வேதனை வதைத்தது.

ஏன் இவர்கள் ஜெயிக்கவில்லை. காதல், விளையாட்டு என்கிறதாய் போனது. அப்படித்தான் ஆரம்பித்தது. நேசிக்கத் தெரியவில்லை. வளைக்க முற்பட்டார்கள். வகை தொகை தெரியாமல் வளைத்தார்கள். உடைந்து விட்டது.

காதல் கேலியல்ல. கிண்டல் அல்ல. நான் உசத்தியா, நீ உசத்தியா என்கிற போட்டியல்ல. 'உரசிப் பார்ப்போம், சிக்கினா சிக்கினதோட சேர்த்தி, இல்லாட்டா உரசின்வரைக்கும் ஒரு நிம்மதி' என்கிற சூதாட்டம் அல்ல. காதல் மனதின் வெளிப்பாடு. திட சிந்தனையின் இயக்கம். உண்மையின் செயல். பரஸ்பரம் குற்றம் சாட்டவா காதலிப்பார்கள். தூற்றிக் கொள்ளவா பேசிச் சிரிப்பார்கள். பேசத் தெரியவில்லை.

"வேணாங்க புனிதா. எனக்கு இந்த நேரம் இதெல்லாம் முடியாது." இதமாய் பேசியிருக்கலாம்.. ஏன் பேசவில்லை. இரண்டான புத்தி. ஆசையும், அதே சமயம் இயலாமையும் தெரிந்த சூழல். எதை ஏற்பது என்று தெரியாத தெளிவின்மை. குழப்பம். குழப்பம் தந்த ஆத்திரம். ஆத்திரத்தால் வந்த அவஸ்தை. இழிசொல். அவப்பொய். அவை உள்ளே பூச்சிகளாய் நினைவுப் பூக்களை மெல்லுகின்றன. மலர ஒட்டாமல் செய்கின்றன.

யாரையும் இழிவாய் நினைக்காதிருக்கத் தெரிய வேண்டும். எல்லோரையும் விட தான் உயர்வு என்கிற மமதை மறைய வேண்டும். தன்னை அறிந்து கொள்ள, தன் சூழ்நிலை புரிந்து கொள்ள, இந்தக் குணங்களே முதல்படி. தன்னை அறிய முடிவெடுத்தல் எளிது.

தன்னை அறிந்து கொள்ள வாசு முற்பட்டான்.

"நிறைய புரியலை சார்."

அலுவலகத்தில் உள்ள பெரியவரைக் கேட்டு விழிக்க, "கேள்" என்றார். புத்தகங்கள் பெயர் சொன்னார். ஜிட்டு கிருஷ்ணமூர்த்தி என்று அறிமுகப்படுத்தினார்.

லோக்கல் லைப்ரரியில் அட்டை கிழிந்த புத்தகம் கிடைத்தது. கேள்வியும் பதிலுமாய் புத்தகம் துவங்கியது.

'துக்கம் என்பது என்ன. இந்த தேசத்தில் அதற்கு என்ன அர்த்தம். எப்படி துக்கத்தை இந்த தேசம் எதிர்கொள்கிறது. கர்மா. முன்வினை என்று தப்பித்துக் கொள்கிறதா. துக்கம் எனக்கு இல்லை என்று எதிர்க்கிறதா. எனக்கு வரக்கூடாது என்று சண்டையிடுகிறதா. எவ்விதமாய் துக்கத்தை நாம் பார்க்கிறோம்.

அவரே கேள்வி கேட்டு, அவரே பதில் சொன்னார். வாசு ஆழ்ந்து யோசிக்கத் துவங்கினான். எந்நேரமும் கேள்வியுடன் அலைந்தான். விடாது அந்தப் புத்தகம் படித்தான். குழம்பினான்.

அழகு என்பது எங்கேயிருக்கிறது. அழகு என்பதன் உள்ளர்த்தம் என்ன. அழகு என்பது பொருளில் இருக்கிறதா, மனசா.

பூ, இலை, கொடி, வானம், மலை, மேகம், மட்டுமா அழகு. குத்துச்சண்டை, கராத்தே, குழந்தை சுக்கல் சுக்கலாய், புத்தகம் கிழிப்பது இவற்றை நாம் ரசிப்பதில்லையா. கண்ணிமைக்காது மனம் ஒன்றிப் பார்ப்பதில்லையா. அழகு அமைதியில் இருக்கிறதா. ஆரவாரத்தில் உள்ளதா.

அழகு என்பது மனசின் காரியம்.

வாசு சகலமும் மறந்து ஆயிரக்கணக்கான கேள்விகளுடன் சங்கமமானான். அவன் புத்தி குஷன் முழுவதும் கேள்விக் குண்டூசிகள் தைக்கப்பட்டன.

வாசு மாறினான். அவன் காதல் புத்தக ரூபமாயிற்று. அவன் நட்புகள், வயதில் முதிர்ந்தவர்களாய்ப் போனார்கள்.

அற்பமான தோல்விகளால் வீரன் துவண்டு விடுவதில்லை. அறிந்து கொள்ளத் தோல்விகளே துணை செய்கின்றன. தோல்வியை ஏற்றுக் கொள். அவமானம் அருந்து. துக்கம் விழுங்கி ஜீரணம் செய். தீதும் நன்றும் பிறர் தர வாரா. உன் வேதனைகளுக்கு நீயே காரணம்.

ஆக, காதல் செய்ய மனமுதிர்ச்சி வேண்டு என்கிறீர்கள். எப்ப வரும் முதிர்ச்சி. முப்பதா, நாப்பதா, ஐம்பதா. முதலில் இந்த முப்பதைப் பார்ப்போம்.

11

வயது என்பது அனுபவம். அனுபவம் என்பது நடந்த நிகழ்வுகளிலிருந்து புத்திக்கு வரும் தெளிவு. தெளிவின் வெளிப்பாடு அமைதி. பதினெட்டு வயதில் பரபரப்பாய் இருக்கும் காதல் அனுபவம், முப்பது வயதில் நிதானமாய் ஒரு புன்முறுவலோடு இருக்க வேண்டும். முப்பதிலும் பதினெட்டாய்த் துள்ளுவதும் பரபரப்பதும் பேதமை.

“நீங்கள் சொல்வது புரியவில்லை. பனிமூட்டமாய் இருக்கிறது. எந்த வயதிலும் காதல் பரபரப்பான விஷயம்தானே. கனவுகள் கவிழ்ப்பதுதானே. கண்கிறங்க வைக்கும் விஷயம்தானே. எப்படிக் காதலைப் புன்முறுவலாய் வெளிப்படுத்துவது.” கேள்வி வரலாம். துள்ளலாய், பரபரப்பாய் இருப்பது தவறா.

கணேசன் பி.எஸ்.ஸி. கெமிஸ்ட்ரி கடைசி வருடம் படித்துக் கொண்டிருக்கும் போது மாலதியைச் சந்தித்தான். நாலு வீடு தள்ளி வசிக்கிற பெண். அம்மாவைத் தேடிக் கொண்டு வந்திருந்தாள். ஏதோ பேசினாள். அம்மா “என் பிள்ளை கணேசன்” என்று இவனை அறிமுகப்படுத்தியதும், “ஹலோ” என்று சிரித்தாள். “கெமிஸ்ட்ரியா.” பெரிதாய்க் கும்பிட்டாள். சுட்டுப் போட்டாலும் அவளுக்கு வராதாம். ஆங்கில இலக்கியம் படிக்கிறாளாம். “எந்த காலேஜ். உங்களை பஸ் ஸ்டாண்டில் பார்த்ததே இல்லையே.” விசாரித்தாள். கணேசன், தான் சைக்கிளில் போவதைச் சொன்னான். தினசரி பஸ்ஸில் போவது பெரிய வதை என்று அலுத்துக் கொண்டாள். கணேசன் அவளை வியப்புடன், பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். சென்னைக்கு மேற்குப் பக்கம் நகர விளிம்பை ஒட்டிப் புதிதாய் உருவாகிய காலனியில் அவர்கள் குடியிருந்தார்கள்.

நகரத்துக்குப் போய் வருவது கொஞ்சம் கடினமான சமாசாரம்தான். அந்தப் பெண் அம்மாவிடம் சிறிது பேசி விட்டுப் போய் விட்டாள்.

"யாரும்மா இந்தப் பொண்ணு. அழகா இருக்கே." இரண்டாவது வரி மனசு தப்பி வந்துவிட்டது.

அம்மா கணேசனைத் திரும்பிப் பார்த்தாள். சிரித்தாள். கணேசனின் அம்மா ஒரு டீச்சர். கெமிஸ்ட்ரி டீச்சர். அப்பாவுக்கு கம்பெனி உத்தியோகம். கஷ்டப்பட்டுக் கடன் வாங்கி, காசு சேர்த்து நகர எல்லையில் வீடு கட்டி ஐந்து வருடங்கள் ஆகின்றன. இரண்டு பிள்ளைகள். மூத்தவன் வடக்கே வேலையில் இருக்கிறான். இரண்டாவதான கணேசன் பி.எஸ்ஸி கெமிஸ்ட்ரி கடைசி வருடம்.

"என்னம்மா சிரிக்கிறே."

"வயசு."

"என்ன வயசு."

"ஹான்னு விழி விரிய பொம்மனாட்டியைப் பார்க்கற வயசு."

"அப்படியா பார்த்தேன்."

"பார்க்கறது தப்பில்லை. கொஞ்சம் நாசுக்கு வேணும். உறுத்துப் பார்க்கறது பொம்மனாட்டிக்குப் பிடிக்காது. 'ஏன் இப்படிப் பார்க்கறான். மனசுல கெட்ட எண்ணம் ஓடறதோ. தொந்தரவு வருமோ'ன்னு பயப்படலாம். பயத்துல உன்னை அவாய்ட் பண்ணலாம். நீ பேச முயற்சித்தாலும் 'ச்சீ போ'ன்னு நகர்ந்துடலாம்."

"எப்படிப் பார்க்கணும்."

"சாதாரணமா. காஷுவலா."

கணேசனின் அம்மா நிறைவோடு தன் புருஷனிடம் வாழ்பவள். உலகம் தெரியாதவள். படித்தவள். ஆழ்ந்து யோசிப்பவள். சுயமான பெண்மணி. அந்த வீட்டில் புருஷனும் மனைவியும் சிநேகிதம். அம்மாவும் பிள்ளையும் நண்பர்கள். இலக்கிய, சமூக விவாதங்களுக்குத் தவிர, அந்த வீட்டில் உரத்த குரல் எழுவதில்லை.

கணேசன் தலையில் அடித்துக் கொண்டான்.

"சே. ஆமாம். நான் உறுத்துதான் பார்த்தேன். ரொம்பக் கெட்ட பழக்கம் இல்லையா அது. என்னவோ புத்தி நழுவிட்டது."

"போனாப் போறது. அடுத்த தடவை பார்த்தால்

சாதாரணமாகப் பேசு. லேடீசுக்கு அது பிடிக்கும்."

அடுத்த தடவை, அடுத்த தடவை என்று மனசு துடித்தது. பார்த்தபோது சாதாரணமாய் இருக்கப் பிரயத்தனப்பட வேண்டியிருந்தது. 'ஸ்டன்னிங் ப்யூட்டி' என்று தோன்றியது. 'தோள் கண்டார் தோளே கண்டார், தாள் கண்டார் தாளே கண்டார்' என்று அவள் சுண்டு விரல் நுனியைக் கூட வியக்கத் தோன்றியது. 'ஏன் இப்படி மனசு தாறுமாறாக ஓடுகிறது.'

கணேசன் கவலைப்பட்டான். பார்க்கவே வேண்டாம் என்று முடிவு செய்தான். அம்மா இந்த மாற்றத்தைக் கவனித்து விட்டாள்.

"அந்தப் பெண் வரும் போது ஏன் ஒளிஞ்சுக்கறே கணேசா."

"நான் சரியில்லையம்மா."

"என்ன விஷயம்."

"ஹான்னு பார்க்கறதை விட முடியலை."

"வயசுடா."

"போம்மா."

"அவ வயசு. அது அழகிட்டு இருக்கு. வயசு ஏற ஏற அழகு கரையும். இவளையா ஹான்னு பார்த்தேன்னு பத்து வருஷத்துல தோணும். அவளுடைய புத்திசாலித்தனம், நடவடிக்கைதான் முக்கியம். அழகான பெண் திருடினா, கோள் சொன்னா பொறுத்துக்க முடியுமா."

"அவ புத்திசாலியா."

"பேசிப் பார். அழகை மறந்துட்டுப் பேசு."

"எனக்கு வேணாம். அப்படிப் பார்க்க முடியும்னு தோணலை." கணேசன் உண்மையைச் சொன்னான். அம்மா அவன் கவலையை அப்பாவிடம் சொன்னாள்.

காதலைப் பற்றி, மனித உறவுகள் பற்றி அப்பாவோடு கலந்துரையாடல் நடத்தினான். சிறிது வெளிச்சம் வந்தது.

"செக்ஸ் தப்பா." அப்பாவைக் கேட்டான்.

"யார் சொன்னது. தேவை. அத்தியாவசியத் தேவை. உணவு, உடை, உறைவிடம் போல் அதுவும் முக்கியம். உணவைத் திருடலாமா. உடைக்குப் பிச்சை எடுக்கலாமா. உறைவிடம் வேண்டுமென்று ஆக்கிரமிப்பு செய்யலாமா.

அதே போல்தான் செக்ஸுக்கும். மேற்சொன்னவற்றை உழைத்துப் பெறுவது உயர்வு அல்லவா. செக்ஸும் உழைத்துப் பெற வேண்டிய மரியாதையான விஷயம். மரியாதையான செக்ஸ் என்பது என்ன. திருமணம். எப்போது திருமணம் மரியாதையாகும். உனக்கு அதற்குண்டான யோக்கியதை வரும் போது. ஒருவனுக்கு எது திருமண யோக்கியதை. யோசி. நீயே யோசி.

பதினைந்து விநாடிகளில் கணேசனின் மூளை கணக்குப் போட்டு, பி.எஸ்ஸி. கெமிஸ்ட்ரியில் முதலாவதாகத் தேர்வதே தலையாய வேலை என்று விடை சொன்னது.

கரெக்ட். இப்போது சொல். மாலதி என்கிற பெண்ணின் அழகை வியப்பது முக்கியமா. கெமிஸ்ட்ரி முக்கியமா. இப்படி வியந்து கொண்டே போனால் கெமிஸ்ட்ரி என்ன ஆகும்.

சுழித்துக் கொள்ளும். சுழித்துக் கொண்டால் எதிர் காலம் இருட்டாகும். எம்.எஸ்ஸி. இல்லையென்று போகும். வேலை கிடைப்பது குதிரைக் கொம்பாகும். எடுபிடி வேலையில் என்ன மரியாதை. இல்லை. நான் படிக்க வேண்டும். மும்முரமாய் முழு மூச்சாய். முடிவு செய்தான்.

முடிவு அவனிடம் திணிக்கப்படவில்லை. உணர்த்தப்பட்டது. திணிக்கப்படுவது துப்பப்படும். உணர்த்தப்படுவது உள்ளே உறையும்.

மாலதி வரும் போது மரியாதைக்கு இரண்டு வார்த்தைகள் பேசி விட்டுப் படிப்பில் மூழ்குவான். கனகன ருஸிரா கனக வஸன தின்னு' நவராத்திரியில் அவள் பாட, காது கொடுத்துக் கேட்டான்.

"நல்லா இருந்தது பாட்டு. என்ன அர்த்தம் இதுக்கு." கேட்டான்.

"தெரியலையே" மாலதி நகம் கடித்தாள். "கேட்டு வந்து சொல்கிறேன்" என்றாள், சொன்னாள்.

'உன்னைப் பார்க்கப் பார்க்க இன்பமடா

பொன்னாடை அணிந்தவனே.'

"இது தியாகய்யரின் தெலுங்குக் கீர்த்தனை" என்றாள், விவரித்தாள்.

"தினந்தோறும் பாசம் கலந்த உரிமையுடன்

உள்ளத்தில் உன்னை. பால் வடியும் முகத்தில் எல்லையற்ற அழகுடன் விளங்கும் உன்னை. உள்ளத்தில் தூய்மை உள்ளவர்கள் தனதாக்கிக் கொள்வார்கள்.

ஸ்ரீராமனை நோக்கிப் பாடிய பாடல் வேறு விதமாய் அவர்களுக்கு இடையே த்வனித்தது. கிறக்கம் தந்தது. கிறக்கம் ஒதுக்கிப் படிப்பில் மூழ்கப் பழகினான். தேறினான். முதல் வகுப்பு என்று தெரிந்தது. எம்.எஸ்ஸியா. வேலையா.

"எது வேணா செய். நீயே முடிவு செய்." வீடு அவன் தலையில் பொறுப்பு சுமத்தியது. அவளோடு கலந்து பேசினான்.

"எம்.எஸ்ஸி. படிங்க கணேசன். வேலைக்குப் போகணும்னு என்ன நிர்ப்பந்தம்."

"எல்லாப் படிப்புக்கும் ஒரே சம்பளம்தான் மாலதி."

"நோ. ஆரம்பத்துல அப்படி இருக்கும். ரோஜா ரோஜாதான். எம்.எஸ்ஸி. எம்.எஸ்ஸி.தான்."

"நொய் நொய்ன்னு படிக்கறதை விட, சட்டுன்னு வேலை கிடைச்சு. அங்கே முன்னுக்கு வந்து."

"வேணாம், படிங்க."

"எதுக்கு வற்புறுத்தற."

"நீங்க எம்.எஸ்ஸி. படிக்கணும்னு என் விருப்பம்."

"ஏன்." வியந்தான்.

"என்னமோ ஒரு ஆசை."

"அதான் ஏன்."

அவள் பதில் சொல்லவில்லை. உறுத்துப் பார்த்து விட்டுப் போய் விட்டாள். கணேசனுக்கு எம்.எஸ்ஸி. கிடைத்தது. அவளுக்கும் படிப்பு தொடர்ந்தது.

"நீ பாடினியே கனகன ருசிரா. நேத்து டேப்புல கேட்டேன். கிறங்கிப் போச்சு. என்னா குரல்" ஒரு நாள் அவள் வீட்டுக்குப் போய்ப் பேசினான்.

"நான் சுமாராதான் பாடுவேன்" முகம் தூக்கினாள்.

"அதுக்குச் சொல்லல."

"எனக்குச் சரியா அர்த்தம் கூடத் தெரியாது."

"ச்சு. அதுக்குச் சொல்லலை. உன்னால கர்னாட்டிக் ம்யூஸிக்ல ஒரு பிடிப்பு வந்துருக்கு. நிறைய கச்சேரி

கேட்கணும்னு தோணுது."

கேட்டார்கள். வீட்டில் அனுமதி வாங்கி சைக்கிளில் டபிள்ஸ் போய் அர்த்தத்துடன் உள்ள தியாகராஜர் கீர்த்தனைப் புத்தகத்தைக் கையில் எடுத்துப் போய் வரிக்குவரி அர்த்தம் புரிந்து கேட்டார்கள்.

கணேசன் ஆர்வம். அவளையும் அதிகம் அறியத் தூண்டியது. உளறாமல், உறுத்து உறுத்து அங்கங்கள் பார்க்காமல்; உதவியாய், உண்மையாய், உன் அறிவைப் பகிர்ந்து கொடு என்கிற தன்மையாய், நட்பாய் அவனிருக்க, அவளுக்கும் அவன் மீது பிடிப்பு விழுந்தது.

'உன் மனசுள் என்ன சொல்' கேட்க விரும்பினான். கேட்கவில்லை.

மாலதியின் அப்பா இறந்து போனார். அவள் வீடு உருண்டு கதறியது.

பதின்மூன்று நாளும் அவன்தான் உதவி. எடுபிடி. ஊண் உறக்கமின்றி அலைந்தான்.

'இங்கிவனை யான் பெறவே

என்ன தவம் செய்துவிட்டேன்'

அத்தனை துக்கத்திலும் மாலதி மனசு அவனை நோக்கிப் பாடியது.

'துன்பம் சேர்கையில் யாழெடுத்து நீ

இன்பம் சேர்க்க மாட்டாயா

அந்தி நற்றமிழ் கூத்தின் முறையினால்

ஆடிக்காட்ட மாட்டாயா'

ஒரு மாதம் கழித்து மனசு கனத்த போது அவன் அருகே அமர்ந்து அடிக்குரலில் பாடினாள்.

"என்னம்மா. இன்னும் துக்கம் தீரலையா." விரலால் மெல்ல அவள் புறங்கையைத் தொட்டான். அவள் அவன் தோள் பற்றிக் கதறினாள்.

"எதுக்கு அழுகை."

"மேல படிக்கணும்னு ஆசைப்பட்டேன். முடியாது. வேலைக்குப் போகணும்."

போ."

"தம்பி, தங்கையைக் கரையேத்தணும்."

"செய்."

"பொறுப்பு அதிகமாறது எனக்கு. இனி இப்படிப் பாடி ஆடி இருக்க முடியாது."

"வேண்டாம்."

"அப்பா இல்லாத பொண்ணு தத்தாரியா சுத்தறது. யார் கூடவோன்னு பேச்சு வரும்."

"ஐ ஸீ. இப்ப ஒண்ணு செய். யாராவது கேட்டா கணேசனைத்தான் கல்யாணம் பண்ணிக்கப் போறேன்னு சொல்."

அவள் திடுக்கிட்டு நிமிர்ந்தாள்.

12

கணேசன் தொடர்ந்தான்.

"என்னடா இவன் சரியான நேரம் பார்த்துக் கல்யாணப் பேச்சு எடுக்கறானே. இத்தனை நாள் வாயைத் திறக்காம இருந்துட்டு இப்ப தடால்னு ஒரு வெட்டுப் போட்றானேன்னு தோணும்.

"இந்த ஆசை உன்னைப் பார்த்த இரண்டாம் நாளே வந்தது மாலதி. இதை உன்கிட்ட சொல்ல பயமா இருந்தது. 'என்ன யோக்கியதை உனக்கு.'ன்னு கேட்டா பதில் சொல்ல முடியுமான்னு தோணித்து.

"இப்பவும் இந்த வார்த்தையை எந்த யோக்கியதையும் இல்லாத சொல்றேன். என் காசுன்னு சம்பாதிச்சு உனக்கு முழம் பூ கூட வாங்கித் தர முடியாது. ஆனா, ஒரு நாள் முடியும்னு நம்பிக்கை வருது. நீ சொன்னேனு எம்.எஸ்ஸி. படிக்கிறேன். லோ, எனக்கு இந்த நட்பை தொடரணும். அம்மாகிட்ட பேசப் போறேன்."

"என்னன்னு."

"மாலதியைக் கல்யாணம் பண்ணிக்கட்டுமான்னு."

"கூடாதுன்னா."

"என் எம்.எஸ்ஸி. பாதில நிக்கும்."

"புரியலை."

"நானும் உன் கூட வேலை தேட வேண்டியதுதான்."

"முட்டாள்தனம்" அவள் சீறினாள்.

"ஏன்."

"உன் மொத்த எதிர்காலத்தையும் எனக்காகப் பாழாக்கிக்கணும்மா. உன் அம்மாவைப் பகைச்சுக்கணுமா. வேணாம். உன் அம்மா ரொம்ப நல்ல மாதிரி."

"பகை. முறிவு. பாழ்னு இப்பவே பயப்படுவானேன். ஏன் நெகடிவ்வா யோசனை பண்ணனும். அம்மாகிட்ட பேசறேன் முதல்ல."

"வெயிட். தீர்மானம் பண்ணிட்டுப் போகாதே."

"புரியலை."

"நான்தான்னு தீர்மானம் செஞ்சுண்டு போக வேண்டாம். பேசு. சண்டை போடவேண்டாம். முயற்சி பண்ணு. யார் உறவையும் முறிச்சுக்க வேண்டாம். லவ் ப்ளான் பண்ணு. படிப்பை பாதில் எந்தக் காரணம் கொண்டும் நிறுத்த வேண்டாம்."

"ஏன்."

"என்னாலதான் நீ எம்.எஸ்ஸி. படிக்கறேன்னு எனக்குப் பெருமை. அது பூர்த்தியாகணும்."

"புரியறது."

"ஸோ. கோபமில்லாம, படபடப்பு இல்லாம. 'அவதான் வேணும்'னு கத்தாதே. 'எனக்குப் புடிச்சிருக்கு. உன் அபிப்ராயம் என்ன'ன்னு அம்மாகிட்டே கேளு."

"நெகடிவ் பதில் வந்தா."

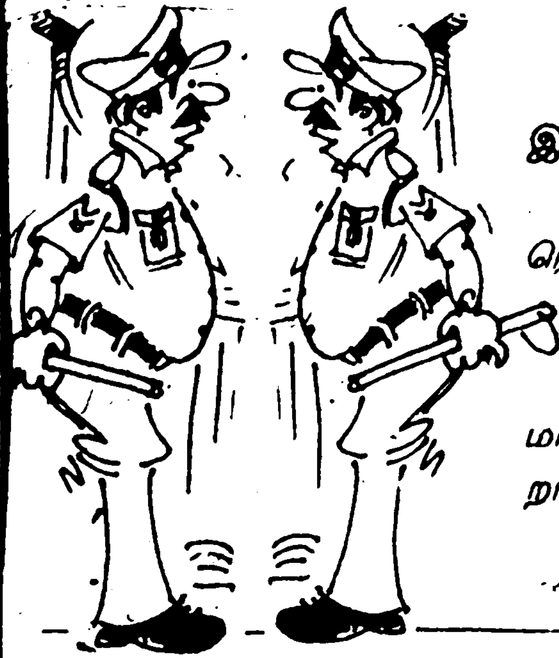
"யோசிப்போம்."

அரை மணி நேரம் அமைதியாய் உட்கார்ந்து விட்டுப் பிரிந்து போனார்கள்.

அவனுக்கு அம்மாவிடம் பேசப் பயமாய் இருந்தது. கடிதம் எழுதினான். வீட்டுக்குள்ளேயே இருக்கும் அம்மாவுக்கு வீட்டுக்குள்ளிருந்து கடிதம் எழுதினான்.

'அன்புள்ள அம்மா,

மூன்று வருடம் முன்பு உன்னால் அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட மாலதி என்கிற பெண்ணை நான் நேசிக்கிறேன். அவளைத் திருமணம் செய்து கொள்ள

இரண்டு போலீஸ்காரர்கள்:

"நம்ம 502-க்கு ரொம்பத்தான் பந்தா.!"

"எப்படிச் சொல்றே."

"சந்தன வீரப்பன் மாமூல் அனுப்பறதாச் சொல் றானே.!"

-ஆ.சக்திவேலன்,
காசிபாளையம்.

விரும்புகிறேன். திருமணம் எவ்வளவு சுமை. எவ்வளவு பெரியது என்று எனக்குத் தெரியும். நீ சொல்லிக் கொடுத்திருக்கிறாய். வாழ்ந்து வழி காட்டியிருக்கிறாய். நான் தப்பு ஏதும் செய்து விட்டுக் கெஞ்சவில்லை. இது ஒரு ஆலோசனை. இவளோடு என் வாழ்வு நன்றாய் இருக்கும் என்பது என் எண்ணம். அவளுக்கும் விருப்பம் இருக்கிறது.

இருவருடைய கடமைகளைப் பற்றி முழுவதுமாய் உணர்ந்திருக்கிறோம். வெறும் காதல் மயக்கத்தில் எதைப் பற்றியும் யோசிக்காமல் ஓடிவிடவோ, உன்னை மீறவோ மாட்டோம். அது எங்கள் எதிர்கால வாழ்க்கையைப் பாதிக்கும் என்பதை உணர்ந்தே இருக்கிறோம். நான் அவளை விரும்புகிறேன் என்கிற உண்மையையும் அதற்கான காரணத்தையும் உன்னிடம் வெளிப்படையாகச் சொல்கிறேன். கூடாது என்பது உன் முடிவானால் அதற்குக் காரணம் சொல்வாய் என்று நம்புகிறேன்.

மறுக்க உனக்கு உரிமை உண்டு. ஆனால் மீண்டும் உன் மனசை மாற்ற முயற்சிப்பேன். உன் சம்மதத்தை மிக முக்கியமாகக் கருதுவதால் உன்னைச் சம்மதிக்க மீண்டும் பேசுவேன்.

உன் பதிலை ஆவலுடன் எதிர்பார்க்கிறேன்.

அன்புடன்,
கணேசன்.

கடிதத்தை போஸ்ட் செய்தான்.

அம்மாதான் வாங்கினாள். பிரித்துப் படித்தாள். நிதானமாய் வெங்காயம், உருளைக்கிழங்கு நறுக்கத்

துவங்கினாள்.

"சாப்பிட வா" என்று அழைத்தாள்.

"காபில சர்க்கரை போதுமா." என்று கேட்டாள்.

"ரேஷன்ல கெரஸின் தரானா. கேளு." கட்டளையிட்டாள். கடிதம் பற்றிப் பேசவேயில்லை. மூன்று நாளாகியும் விவாதிக்கவில்லை. மனசும் முகமும் இருண்டு தவித்தான். தாங்க முடியவில்லை.

"அம்மா, என் லெட்டர் வந்ததா."

"வந்தது."

"என்ன பதில்."

"போஸ்ட் பண்ணிட்டேனே. வரலையா."

"வரலையே" நகம் கடித்தான்.

"வரும்."

"நேரே சொல்வேன்."

"அவசரமா." திரும்பி நிதானமாய்க் கேட்டாள். அவள் அமைதி பயமுறுத்தியது.

"அம்மா, ஏழு நாளாச்சு லெட்டரே வரலை."

"அவசரமா." மறுபடி அம்மா நிதானமாய் கேட்டாள்.

"எப்ப போஸ்ட் பண்ணினே."

"பண்ணலை."

"ஏன்."

"ஒரு வருத்தம்."

"எதனால."

"நீ யோசி."

"நான் உனக்கு தபால்ல அனுப்பிச்சது வருத்தமா."

"இருக்காதா பின்னே."

"மாலதி கூட அதான் சொன்னா."

"அப்புறம்."

"பேசறது பெட்டர். அப்பதான் உடனுக்குடன் என்ன நினைக்கிறான்னு தெரிந்து சமாதானம் செய்ய முடியும். மன்னிப்புக் கேட்டு நேரே பேசுங்கன்னா."

"நீ ஏன் பேசலை."

"உன் பதிலைப் படிச்சுட்டு நேர பேசலாம்னு நினைச்சேன்."

"ஸோ, நீ அவசரப்படலை."

"இல்லை."

"நிச்சயமா."

பிள்ளை தலை குனிந்தது. தவறை உணர்ந்தது. "ஸாரிம்மா."

"நீ ஸாரியெல்லாம் சொல்லவேண்டாம். கணேசா உன் கல்யாணம் உன் விஷயம். நீ யாரைக் கல்யாணம் பண்ணிண்டா எனக்கு என்னடா. கோவமா சொல்லலை. திரும்பவும் சொல்றேன். உன் கல்யாணத்துல உன் விருப்பம்தான் முக்கியம். நீ எவளைக் கல்யாணம் பண்ணிண்டாலும் நான் உனக்கு அம்மாதான். எப்பவும் எல்லாக்காலமும் உன் அம்மாதான் இல்லையா."

"ஆம்" எனத் தலையாட்டினான்.

"அம்மா சாதம் போடுன்னு கத்திண்டுவருவியே. அம்மா, ஃபர்ஸ்ட் கிளாஸ் வாங்கிட்டேன்னு கூச்சல் போடுவியே. நூறு ரூபா கொடு. ஃப்ரெண்டோட மகாபலிபுரம் போறேன்னு அடம் பிடிப்பியே. உன் சமையல் போர்னு குத்தம் சொல்வியே. எதனால. இதெல்லாம் ஒரு உரிமை இல்லையா. என்ன உரிமை. அம்மா பிடிக்கும். அதனால். அப்படித்தானே. அம்மாவுக்குப் புரியும். அதானே. உன் ரசனை, உன் ஆசை, உன் விருப்பம் புரிஞ்ச அம்மா உன் கல்யாணத்தை, உன் காதலைப் புரிஞ்சுக்கமாட்டாளா. அடுத்த ரூம்ல உட்கார்ந்து லெட்டர் எழுத எப்படி மனசு வந்தது. அம்மா நிச்சயமா எதிர்த்து சண்டை போடுவானு எப்படி எதிர்பார்த்தே. எதுக்குப் பயப்பட்டே. இத்தனை வருஷம் அம்மாவோட பழகி அம்மாவைப் புரிஞ்சுண்டது இவ்வளவுதானா. ஒருவேளை உன்னை நான் பயமுறுத்தி வெச்சிருக்கேனோ. சரியா வளர்க்கலையோன்னு எனக்குள்ளே ஒரு துக்கம், வேதனை. அன்னிக்கு ரொம்ப கலங்கிப் போயிட்டேண்டா."

துக்கத்தில் கணேசன் முகம் பொத்திக் கொண்டான்.

அம்மா சுதாரித்துக் கொண்டாள். "இப்ப பதில் சொல்லட்டா. இங்கே பாரு. நிமிர்ந்து பாரு கணேசா.

நீ எவளைக் கூட்டிண்டு வந்தாலும், எப்படிக்

கூட்டிண்டு வந்தாலும், எப்பக் கூட்டிண்டு வந்தாலும் நான் திங்கற சோறு அவளுக்கும் இந்த வீட்டுல உண்டு. வரவ என்னை மதிக்கணும்னு அவசியமில்லை. என் மதிப்பைக் காப்பாத்திக்க எனக்குத் தெரியும். உன்னை மதிக்கணும். அதுக்கு நீ தயாராகணும். எம்.எஸ்ஸி. முடி. வேலை தேடு. உன்னைத் தயார் படுத்திக்க. எல்லாம் நல்லபடியா முடிஞ்சா மாலதி வீட்டுல போய் பொண்ணு கேட்கறேன். அவளும் கெட்டிக்காரிதான்."

"அம்மா."

"போய் வேலையைப் பாருடா, மடையா. சாம்பிராணி."

எங்கும் போகவில்லை. வராண்டாவில் அமுழ்ந்திக் கிடந்தான். 'மாலதி நினைத்தது போலவே அம்மா காயப்பட்டிருக்கிறாள். எனக்கு இது ஏன் தெரியவில்லை. மாலதிக்கு மட்டும் எப்படித் தெரிந்தது. எனக்கு இன்னும் வாழ்க்கை பிடிபடவில்லையோ. அனுபவம் இன்னும் தேவையோ.' யோசித்தான்.

அப்பா இரவு சாப்பிடும்போது ஒரே ஒரு வார்த்தை சொன்னார்.

"கங்கிராட்ஸ்."

நிமிர்ந்து அவரை வியந்து விட்டு, உணவை முடித்தான். மாடிக்குப் போய் உலாவினான். ஆழ்ந்து ஆழ்ந்து யோசித்தான்.

அப்பா ஈஸிசேரில் சாய்ந்து டீபாயில் கால் நீட்டியிருக்க, அம்மா அவர் கால் விரல்களைச் சொடக்கு எடுத்தபடி மெல்லிய குரலில் பாடிக் கொண்டிருந்தாள்.

"கன கன ருஸிரா

கனக வஸன நின்னு."

"பொன்னாடை அணிந்தவனே, உன்னைப் பார்க்கப் பார்க்க இன்பமடா."

எது பார்க்கப்படும் பொருள். உடம்பா. உழைத்துக் கொடுத்த காசா. அப்பா கட்டிய வீடா. வாங்கிக் கொடுத்த புடவையா. போட்ட நகையா. இல்லை.

அப்பாவின் நடவடிக்கை. ப்ரேமை காட்டிய அன்பு. தெரிந்த தெளிவு. வாழும் வாழ்க்கை.

நாற்பது வயது அம்மாவும் நாற்பத்தைந்து வயது

அப்பாவும் ஹால் குழல் ஒளியில் தள்ளி நின்று பார்க்கும் போது அவர்களின் அன்பு நெஞ்சில் படர்ந்தது.

கணேசனுக்கு குழப்பம் போய் தெளிவு வந்து விட்டது.

திருமணம் என்பது நம்பிக்கை. பரஸ்பர நம்பிக்கை. அந்த நம்பிக்கை வர ஆழ்ந்த காதல், ஆரவாரமற்ற அன்பு முக்கியம். நேசம் உண்மையெனில் ஆடாது. அதிராது. ஆவேசப்படாது.

மறுபடி மாடிக்குப் போனான். வெட்ட வெளியில் மாலதி இருக்கும் திசை பார்த்து "மாலதி ஐ லவ் யூ" என்றான்.

காதல் என்பது வார்த்தையல்ல. வெறும் வெட்ட வெளி நிகழ்வல்ல. செயல் முக்கியம். செயல் என்பதில் வேதனைகள் எதிர்ப்படும். அவமானங்கள் குறுக்கிடும். அடங்கிப் போக வேண்டியிருக்கும்.

காதலுக்காக கணேசன் அவமானம் தாங்கியது தனிக்கதை.

அது.

13

அம்மாவுக்கு ஆட்சேபணை இல்லை. அப்பா 'வாழ்த்துக்கள்' என்று ஒதுங்கி விட்டார். மாலதிக்கோ கணேசன் மீது கொள்ளை ஆசை. அசாத்திய நம்பிக்கை. கணேசனுக்கு என்ன குறை. பட்டப்படிப்பு படிக்கிற எந்தப் பையனுக்கு இப்படி உள்ளங்கையில் காதல் உட்காரும்.

"அம்மா, நானும் மாலதியும் சினிமாவுக்குப் போயிட்டு வர்றோம்" எவர் வீட்டில் இப்படி விடைபெற்று வெளியே போக முடியும்.

"யார் கண்ணா, குட்டி டக்கரா இருக்கே. எங்கே பிடிச்சே."

"என் வுட் பி. நான் திருமணம் செய்துக் கொள்ளப் போகும் பெண். பெயர் மாலதி. மாலதி, இவங்க என் கிளாஸ்மேட்ஸ். பாலு, ராஜு, சேகர், மாறன், வேலுச்சாமி,

ஸ்டெல்லா, புவனா, தமிழ்க்கொடி."

கூட்டம் கலகலத்து எழுந்து நிற்கும். முகமன் கூறும். வியப்புடன் வெறிக்கும்.

'நேற்று நீர் விட்டது. இன்று வேர் விட்டது.

நெஞ்சில் அம்மாடியோ, நூறு பூ பூத்தது.'

சினிமா பாட்டு உள்ளே துவம்சம் பண்ணியது. அமலாவுக்குப் பதில் மாலதி ஆடினாள். கெமிஸ்ட்ரி புத்தகம் மல்லாக்கச் சீண்டுவாரற்றுக் கிடந்தது.

மாலதி புரிந்து கொண்டாள். சவுக்கால் விளாசினாள்.

"இதென்ன மார்க் கணேசன். நாற்பத்தெட்டு. நாற்பது. முப்பத்தேழு."

"மிட்டேர்ம்தானே. டெஸ்ட் மாதிரியான பரீட்சை. செமஸ்டர் இல்லை."

"என்னை ஏமாத்தறியா. உன்னை ஏமாத்திக்கிறியா. நீ ஃபர்ஸ்ட் கிளாஸ் வாங்கலை, அத்தனை கவிதைகளையும் கிழிச்சு உன் வீட்டு வாசல்ல போட்டுட்டுப் போயிடுவேன்."

"எங்க. எங்க போக முடியும்."

"எனக்கு வேணுங்கறது நீ இல்லை. உன் முதல் வகுப்பு. உன் முதல் வகுப்புங்கறது உடனடி உத்தியோகம். உன் உத்தியோகமே உன் லட்சணம். உன் பாட்டு, கவிதை, ஹேர் ஸ்டைல், பவுடர் இல்லை."

வலித்தது.

அவள் விடவில்லை. "பச்சைக்கொடி காட்டிட்டா தண்டவாளத்திலேருந்து இறங்குவியா. சரின்னு சொல்லிட்டதாலே சேறு எடுத்து அப்பிப்பியா ஏன் முட்டாளா இருக்கே கணேசன்."

"உனக்கு லவ் கிக்கே இல்லையா. பொய் சொல்லாம சொல்."

"இருக்கு. நான் பசிச்சுச் சாப்பிடறவ. ருசிக்குச் சாப்பிடறவா இல்லே. போக வர தின்னா பேதியாகும். கஞ்சி குடிச்சாக்கூட வயிறு புரட்டும். ப்ளீஸ். ஒரு வரைமுறை வேணும். உறுதி இல்லாதவன் ஆம்பளையா."

கோபம் வந்தது.விலுக்கென்று எழுந்து போனான். நாலு வாரம் பேசாதிருந்தான். அவள் முன் அடுத்த டெஸ்ட்

மார்க்கை நீட்டினான்.

"எல்லாம் எழுபதுக்கு மேல். குட். கீப் இட் அப்" மடித்துக் கொடுத்து விட்டு மளிகைக் கடைக்குப் போனாள்.

எம்.எஸ்ஸி. பரீட்சையின் போது வெகு நேரம் கை பிடித்துப் பாராட்டினாள். உற்சாகம் தந்தாள். "இது நம்ம எதிர்காலம் கணேசன். ஞாபகம் இருக்கட்டும்."

பரீட்சை முடிந்ததும் சினிமா போனார்கள். தினமும் காலையில் 'ஹிண்டு' பேப்பரில் வேலை தேடினார்கள். எழுதிப் போட்டார்கள்.

பரோடாவிலிருந்தும் ரெய்ச்சூரிலிருந்தும் பாண்டிச்சேரியிலிருந்தும் இன்டர்வியூக்குக் கடிதங்கள்.

"பரோடா வேலையில காசு அதிகம். ஆனா. ஊர் பிடிக்கலை. பாண்டிச்சேரின்னா அடிக்கடி வந்துட்டுப் போகலாம்."

"நோ. பரோடா பெரிய கம்பெனி போ அங்கே."

"ரொம்ப ஏங்கிடுவேன் மாலதி."

"ஏங்கு. நல்லது."

"அடிமனசுல உன்னைப் பத்தி ஒரு சின்னச் சந்தேகம்."

"என்ன."

"வேற யாரையாவது உங்க ஆபீஸ்ல லவ் பண்றியோன்னு."

"எதனால இந்த சந்தேகம்."

"என்னை வெளியூருக்குத் துரத்துறதுலயே. மும்முரமா இருக்கியே."

"வெரிகுட். இதை உங்கம்மாகிட்ட சொல்லு."

"ஏன்."

"சொல்லேன்."

"முட்டாள். ஏண்டா, எல்லா ஆம்பளைங்களும் இப்படி ஒரே மாதிரி மக்கா இருக்கீங்க. இந்தா லிஸ்ட். அவ கொடுத்த லிஸ்ட். 'எனக்குக் கட்டின புடவையோட வர இஷ்டமில்லை மாமி. பதினாறு பவுன் நகை. பத்து கிலோ வெள்ளி. இந்தந்த சாமான் வாங்கட்டுமா'ன்னு எழுதிக் காட்டினா. நான் நிறைய குறைச்சேன். கட்டில், பீரோ வேண்டாம். பித்தளை எதுவும் வேண்டாம், குக்கர்

வேண்டாம். வாட்டர் ஃபில்டர். காபி ஃபில்டர் வேண்டாம். இதெல்லாம் என்கிட்ட இரண்டிரண்டு இருக்கு. வாஷிங் மெஷின் வாங்கு. சமையல் காஸுக்கு அப்ளை பண்ணுன்னு அவகிட்டே. பேசினேன்.

டேய். அந்தப் பொண்ணு தனக்கு கல்யாணம் ஆயிடுத்துங்கற மாதிரி நிக்கறதுடா. தோள் குழி விழுந்து. உடம்பு இளைச்சு கன்னம் தட்டிப் போய் எப்பவும் ஒரு கவலையா இருக்குடா. இந்த மாறுதல் உனக்குப் புரியலையா.

ஏண்டி. இப்படி இளைச்சுப் போறே. சரியா சாப்பிடறதில்லையான்னு கேட்டேன். 'சாப்பிட முடியலை மாமி. கழுத்துல தாலி ஏறுற வரைக்கும் எனக்குக் கவலைதான்'னு சொல்றது. இப்படிப் போய்ப் பேசறியே அவகிட்ட. இது தப்பு மகா பாபம். நல்ல பொம்மனாட்டியை வேதனைப்படுத்தினே. நீ நன்னாயிருக்கமாட்டே."

மாலதி பற்றி பயம் வந்தது. தான் அவளுக்கு நிகர் இல்லையோ என்ற கவலை வந்தது. 'இன்னும் விடலைப் புத்தி விடவில்லையோ' சந்தேகம் வந்தது.

அம்மா. அப்பா. மாலதி வழியனுப்ப. பரோடாவுக்கு வண்டியேறினான்.

சென்ட்ரல் ஸ்டேஷனில்...

"பழம் வாங்கிண்டு வரலாமா. வா" அம்மாவுடன் அப்பா ஸ்டாலுக்கு நகர. தனியே தரை பார்த்து நின்று கொண்டிருந்தார்கள்.

"நான் முட்டாள் மாலதி."

"இல்லை."

"தப்பா பேசிட்டேன்."

"இல்லை. என்னை நீ ரொம்ப நேசிக்கறே. 'மாலதி. மாலதி'ன்னு மனசுல அலையறே. ஜெயிக்கறதுக்கு முன்னாடி கிரீடம் சூட்டிக்கணும்னு ஆசைப் படறே."

"உனக்கு நான் பேசினது கஷ்டமா இருந்திருக்கும். 'ச்சே'ன்னு போயிருக்கும்."

"இல்லை. இல்லவே இல்லை. எனக்கு பிடிச்சிருந்தது. யப்பா எத்தனை ஆங்காரம். இத்தனை ஆங்காரத்துக்கு எவ்வளவு ஆசை இருக்கும்னு கணக்குப் போட்டேன்."

"கொஞ்சங்கூட கோபம் வரலையா."

"நான் தப்புப் பண்ணியிருந்தா குத்தல் கோபமா வரும். என் மனசுலகூட தப்பு இல்லை. எதுக்கு கோவம்."

"நான் ரொம்ப சுயநலம்."

"என்னை விடவா. ஊர் தெரியாத ஊருக்கு உன்னை எதுக்கு துரத்தறேன். என் வாழ்க்கைக்குத் தானே. என்ன சாப்பிடுவே. எங்கே தங்குவே. எப்படி இருப்பே. கவலையே படாம விரட்டறேனே. என்னை விடவா நீ சுயநலம்."

"லெட்டர் எழுதலாமா."

"எழுது."

"பதில் போடுவியா."

"நிச்சயம். இந்தா இது என் நினைவா." பார்சலை நீட்டினாள் மாலதி.

"என்னது."

"இரண்டு தலைகாணி உறை. ஒரு ஸ்வெட்டர். ஒரு வாட்டர் ஜக். ஆறு பனியன். ஒரு டைம்பீஸ். ஒரு வாட்ச் ஸ்ட்ராப். பாரதியார் கவிதைகள் புஸ்தகம்."

"எதுக்கு மாலதி."

"நானும் முட்டாள்தான். எமோஷனல்தான். நீ என்னை எப்பவும் ஞாபகம் வெச்சுக்கணும்ங்கற வெறிதான். 'மாலதி', 'மாலதி'ன்னு உள்ளே நீ கத்திண்டே இருக்கணும்கற ஆசையில்தான்."

உதடு கடித்து கண்ணில் நீர் கோத்து நின்றாள்.

"ஏய், மாலதி" நெருங்கினான்.

"அப்பா வர்றார்" அப்பா புஸ்தகம் பார்க்க நின்றார்.

"மாலதி, என் நினைவா உனக்கு ஒன்றுமே." மோதிரம் அவிழ்த்தான். அவள் இடது கை பற்றினான். விரல் தேடி அணிவித்தான்.

ரயில் கூவிற்று.

'யுவர் அட்டென்ஷன் ப்ளீஸ்.'

அம்மா திரும்பிப் பார்த்தாள், சிரித்தாள்.

வண்டி நகர, முகம் நகர, தரை நகர, கம்பங்கள் நகர, விளக்குகள் நகர, அவன் பொருள் தேடித் தலைவியைப் பிரிந்தான்.

வண்டி இருட்டைக் கிழித்துக் கொண்டு போயிற்று.
'கிழக்கு வெளுக்காது இருக்காது வானம்
விடியும் நாள் பார்த்து இருப்பேனே நானும்.
வருங்காலம் இன்பம் என்று
நிகழ்காலம் கூறும் கண்ணே.'

எது நம்பிக்கை. மரணமா. இல்லை. வாழ்வு. பிறப்பு. எது உத்வேகம். தோல்வியா. இல்லை. வெற்றி. எது விடிதல். அண்டங்கர்கமாய்ப் பெண்ணைச் சுற்றி வருதலா. இல்லை. ராஜாளியாய் உயரே உயரே பறந்து உணவு தேடல். காடு, மலை தாண்டி பறத்தல். எது காதல். ஒட்டி ஒட்டி நடக்கும் உறவா. இல்லை. பிரிவும்.

பரோடா வரவேற்றது.

சப்பாத்தி. சாகு வயிற்றைப் பிசைந்தது. மொழி. விரட்டி விரட்டி விழிக்க வைத்தது. 'இந்த லாபில் துடைத்துக் கொண்டிரு. சுத்தம் செய்' முதலில் அவமானப்படுத்தியது. 'சாலா மதராஸி' முறைத்தது.

கடும் வெயில், பனி, ஒருவேளை உணவுக்கு ஒரு மைல் தூரம் நடக்க வேண்டிய நிலை, பாதி நாள் பிரெட், பட்டர். ஜாம்தான் உணவு. இவையெதுவும் எவருக்கும் தெரிவிக்கப்படவில்லை. சகலமும் உள்ளே வைத்து அனுபவித்தான்.

'எம்.எஸ்ஸி. பாஸ்' முதல் வகுப்பு என்று அப்பா அடித்த தந்தி, மறுபடி நம்பிக்கை தந்தது. அலுவலகத்தில் விவரம் சொல்ல, பலர் புருவம் உயர்ந்தது. 'இந்த ஒரு கலவையைச் சோதிக்கும் பொறுப்பு எடுத்துக் கொள்' என்றது. வேறு யாரோ வேலையை விட, அந்தப் பொறுப்பும் இவனுக்குக் கொடுக்கப்பட்டது. இந்தி புரிந்தது. இரண்டு மலையாளிகள் சிநேகமானார்கள்.

அம்மாவின் கைச்சோற்றை, மலையாளி வீட்டுக் கூட்டு ஞாபகப்படுத்தியது.

"குடிக்க மாட்டாயா. கொஞ்சம் கூடவா. பிறகு ஏன் இப்புவியில் பிறந்தாய்." சர்தார்ஜி கேட்டார்.

"நடனமாட மாட்டாயா. பிறகு எது உன் சந்தோஷம். மசால் தோசை மட்டுமா." சர்தாரிணி கேட்டாள்.

இந்தியாவுக்கு பல கோடி முகம், பல கோடி குரல்.

வெவ்வேறு இடங்களில் வெவ்வேறு ரசனைகள். தெற்கே வெள்ளை நிறம், விதவைச் சின்னம். வடக்கே மங்களம். இங்கே சங்கொலி பயம் தரும். அங்கே 'ஹரி. ஹரி' என்றார்கள். இங்கே கடவுளை விலகி வணங்கினார்கள். அங்கே தொட்டுத் தழுவினார்கள்.

"பெங்களூரில் புதிய கிளை திறக்கப்போகிறோம். உதவி மானேஜராகப் போகிறாயா. விற்பனையையும் கவனிக்க முடியுமா" கேட்டார்கள்.

உடுத்திய பாண்ட், சட்டையோடு "தயார்" என்றான்.

தீபாவளி, பொங்கல் எதன் பொருட்டும் தென் திசை வராதவன், புதிய கிளைக்குப் பொறுப்பேற்கும் முன் சென்னைக்கு வந்தான்.

அம்மாவை நமஸ்கரித்தான்.

"வரேன்னு லெட்டரே போடலையே."

"உம்."

"மாலதிக்கு மட்டும் எழுதினியா."

"இல்லை. மாலதி சௌக்கியமா."

"இருக்கா. வேலை பிடிச்சிருக்கா."

"ரொம்ப."

தனியே மேல் மாடியில் இருக்கும் அவனை நோக்கி மாலதி ஓடினாள்.

அருகே போய் நின்றாள்.

திரும்பி அவளைப் பார்த்தான். முகம் நிமிர்த்தினான். இழுத்து அணைத்தான். உதட்டில் முத்தமிட்டான். மாலதியால் பேச முடியவில்லை.

அவன் காசு சம்பாதித்த திமிரில் இல்லை. அனுபவம் சம்பாதித்த தெளிவில் இருந்தான். வேலை தானே. இந்த மடம் விட்டா சந்தை மடம் என்கிற தெம்பில் இருந்தான்.

தெளிவு உள்ளவனிடம் பெண் சண்டையிடுவதில்லை. மாறாய்ச் சரணடைகிறாள்.

"எப்ப கல்யாணம் வெச்சிக்கலாம் கணேசன்."

"நாலு வருஷம் போகட்டும்."

"ஏன்."

"மெட்ராஸ்ல ஒரு ஃப்ளாட் வாங்கணும். எங்கிட்ட

ஒண்ணரை இருக்கு. ஆபீஸ் ஒண்ணரை தரும். இன்னும் வெளியே கடன் வாங்கி."

அவளுக்கு உள்ளே பொங்கியது. உடனே இவனை புருஷனாய் அடைய வேண்டும் என்று தோன்றியது.

காத்திருக்கச் சம்மதம் சொன்னாள்.

ஆனால் காத்திருத்தல் காதல் என்று வசப்பட்ட பிறகு, பெண் காத்திருத்தல் எளிதல்ல. அதுவே வேதனை நரகம். உடலும் மனசும் பெண்ணை வதைக்கும் விஷயம்.

அப்படி ஒரு சிக்கலான இடம் வேறு கதையில். அது.

காத்திருத்தல் பெண்ணுக்கு வேதனையானது என்று நான் சொன்ன கூற்றுக்கு, 'ஓஷோ' என்று அழைக்கப்படும் பகவான் ரஜனீஷின் 'காமக்கலை' என்கிற புத்தகம் துணையாய் இருந்தது.

'சிற்றின்பத்தை நான் கண்டிக்கக் காரணம், அது மிருகத்தனமானது என்பதால்தான். ஏதாவது ஒரு வகையில், ஏதாவது ஒன்று மிருகத்துடன் தொடர்புடையதாக்க முடிந்தால் அதையெல்லாம் நாம் தவறு என்கிறோம்.

நமது மிருகத் தனத்தை நாம் கண்டிக்கத் துவங்க, அந்தக் கண்டிப்பு அடக்கி வைத்தல் என்னும் அவஸ்தையை உண்டாக்கிவிட்டது. மனிதனும் ஒரு மிருகமே. அவன் மிருகத்தனத்துக்கு அப்பால் செல்ல முடியும். ஆனால், மிருகப் பாரம்பரியத்தை மறுக்க முடியாது. தான் மிருகத்திலிருந்து வேறுபட்டவன் என்கிற எண்ணமே அவனுள் ஒரு பிரிவை ஏற்படுத்தி விட்டது. ஒவ்வொரு மனிதனும் இரண்டுபட்டவனாகவே இருக்கிறான்.

மிருகத்தனம் என்று கூறும்போது, ஓர் உண்மை நிலையைக் கூறும் வார்த்தையே அன்றி, அதைக் கண்டிக்கும் வார்த்தையல்ல.

எதை நீ கண்டிக்க ஆரம்பிக்கிறாயோ, அந்தப் பகுதி

தன்னறிவற்றதாக ஆகிறது. ஆனால். அது அங்கே இருக்கிறது. மறையவில்லை. வெளியேறவில்லை.

'Holy' என்கிற சொல்லுக்குப் புனிதம் என்று பொருள் மட்டுமில்லை. முழுமை என்ற பொருளும் உண்டு. எப்போது நீ முழுமையாக முடியும். உன்னை உன் மிருகத்தனத்தை மறுக்காதபோது. அது இருக்கிறது என்று ஏற்றுக் கொள்கிறபோது.

வெட்கமின்றி போர்வையின்றி நம்மை நாம் பார்த்துக் கொள்ள ரஜனீஷ் அதிகம் உதவுகிறார்.

மனிதன் என்று அவர் அழைக்கும் போது ஆணை மட்டும் சொல்லவில்லை. பெண்ணுக்கும் அதே நியதியை. நீதியைச் சொல்கிறார். ரஜனீஷ் வேறு கட்டுரையில் பேசுகிறார்.

'ஒரு ஆண் என்பவன் பெண்ணுக்குப் பிறந்தவன் அவனுள் பெண் தன்மை நிச்சயம் உண்டு.

ஒரு பெண் என்பவள் ஆணின் விந்து. அவளுள்ளும் ஆண்மை உண்டு. ஒரு மனிதருக்கு வாழ்க்கை என்பது. ஆண் பெண் குணங்கள் இரண்டும் கொண்டது.

ஆண் என்பவன் அழக்கூடாது. பயப்படக்கூடாது. திட எண்ணம் வேண்டும். பலவீனம் கூடாது என்று கற்பிதம் செய்யப்படுகிறது.

பெண் என்பவள் அன்புடன் கனிவுடன் இருத்தல் வேண்டும். அவள் கொடுமையானவளாக. கிளர்ச்சி செய்பவளாக இருக்கக் கூடாது என்று நினைக்கப் படுகிறது.

இரண்டும் தவறு.

உண்மையில் ஒரு பெண் கிளர்ச்சி செய்தால். எந்த ஒரு ஆணும் அவளோடு போட்டி போட முடியாது. ஏனெனில். ஆணின் கிளர்ச்சிகளெல்லாம் உபயோகப் படுத்தப்பட்டு விட்டன. ஆனால். பெண் ஆணின் தேவையை இன்னும் வெளிப்படுத்தவில்லை. அவள் கோபமும் வன்முறையும் கொண்டால். ஆண் வெளிறிப் போவான்.

இது போலத்தான் ஆணின் கதையும் ஆண் என்பவன் அன்பு செலுத்தத் துவங்கினால் ஒரு பெண்ணும் அவனோடு போட்டியிட முடியாது. ஏனெனில். அவனுள்

உள்ள பெண்மை புத்துணர்வு மிக்கது.

உன்னுள் இருக்கும் இரண்டு பகுதியையும் ஏற்றுக் கொள். பிளவுபட்ட மனிதனாய் வாழாதே.

நீ இரண்டுமானவன் என்கிற அறிவே, உன்னை முழுமைக்கு இட்டுச் செல்லும்.'

கோபமின்றி, சார்புகளின்றி ரஜனீஷின் மேற்சொன்ன பகுதியை அறிதலின் பொருட்டுப் பலமுறை படியுங்கள். யோசியுங்கள். 'எவர் உதவியும் இன்றி இவர் இப்படிச் சொல்கிறாரே. இது சரியா.' என்று எங்கேயும் கேள்வி கேட்டுக் கை காட்டாமல், உங்களை நீங்கள் கேட்டுக் கொள்ளுங்கள். சுயமாய் யோசியுங்கள். புதிதாய் யோசியுங்கள்.

ஆட்டு மந்தைக்கு மேய்ப்பன் வேண்டும். நீ மனிதன். தேடு. உன்னைத் தேடு. வழியில் இடர்படும் முட்செடிகளுக்கும் புதை குழிக்கும் பயப்படாமல் தேடு.

மாலதியைக் 'காத்திரு' என்றான் கணேசன். காத்திருந்தாள். காத்திருக்கும் வசதிகள் அவளுக்கு இருந்தன. மறைவுகள் மாலதிக்கு இல்லை. அவள் கணேசனின் எதிர்கால மனைவி என்று தெரு முழுக்கப் பேசிற்று.

அவர்களை இரண்டு வீடுகளும் ஏற்றுக் கொண்டதால் ஊர் முழுவதும் ஏற்றுக் கொண்டது. உள்ளும் புறமும் வேடமில்லாமல் மாலதி இருந்தாள்.

வெளியே காதலைச் சொல்ல முடியாது தவிக்கும் பெண்களுக்கு இடையே மாலதியின் வாழ்க்கை ஒரு வரப்பிரசாதம். பெரிய கொடுப்பினை. அம்மாவை விட அன்புள்ள மாமியார், மாமியாரை விட உயர்வான மாமனார்.

'மெனி ஹாப்பி ரிடர்ன்ஸ் ஆஃப் த டே' அவள் பிறந்த நாளுக்கு நூறு இன்லாண்ட் கடிதங்கள் கொண்ட உறையை மாமனார் பரிசளித்தார்.

'உபயோகப்படும்னு நினைக்கிறேன்' சிமிட்டினார். வெட்கப்படுவதா, வியப்பதா, தெரியாமல் மாலதி விழித்தாள். 'பிள்ளைக்கு எழுது' என்று கடிதம் தருகிற மாமனார். அதாவது, மாமனாராகப் போகிறவர். உண்டா உலகில். மாலதி அதிர்ஷ்டக்காரி.

மேடேறுகிற சைக்கிள் ரிக்ஷாவாய்ச் சிறிது நாள்

வாழ்க்கை இருப்பினும், தள்ள ஆட்கள் இருந்தார்கள். வண்டி மேடேறியது. இனி சறுக்கி ஓடும். சுகம்தான்.

ஆனால் பள்ளத்தில் நொடித்துக் கிடக்கும் வண்டியாய் இங்கு பலர் வாழ்க்கை இருக்கிறது. முன்னும் போகாது பின்னும் போகாது நெளிந்த சக்கரமாய் மனசுமாறி, அசையாது மாட்டிக் கொண்ட பெண்கள் இங்கு உண்டு.

விஜயலட்சுமிக்குத் திருமணம் நடந்துவிட்டது. அதே சமயம் திருமணம் நடக்கவும் இல்லை. விநோதமாய் இருக்கிறதா.

விநோதம்தான்.

திருமணம் என்பதென்ன. இன்னாருக்கு இன்னார் என்று ஊருக்கு அறிவித்தல். விஜயலட்சுமி தன்னை இன்னாருக்கென்று வரித்துக் கொண்டாள். ஆனால் ஊருக்குச் சொல்லவில்லை.

விஜயலட்சுமிக்கு தான் திருமணமானவள் என்று தெரியும். அவள் அப்பாவுக்கு, அம்மாவுக்கு அண்ணனுக்கு, தங்கைக்குத் தெரியாது. உயிர்த் தோழிக்குக் கூடத் தெரியாது.

அரசு அதிகாரி ஒருவர், இரண்டு குமாஸ்தாக்கள். ஒரு ப்யூன், ஆட்டோ ரிக்ஷா ஓட்டுநர் ஒருவர் அவளுக்கு மோதிரம் போட்ட சாரங்கன் என்று சிலருக்கே தெரியும்.

"நால்திசை தீர்த்தம் கொணர்ந்து நனிநல்கி
பார்ப்பனச் சிட்டர்கள் பல்லாரெடுத் தேத்தி
பூப்புனை கண்ணிப் புனிதனோடு என்றென்னை
காப்புநான் கட்டக் கனாக் கண்டேன் தோழீ நான்
இம்மைக்கும் ஏழேழ் பிறவிக்கும் பற்றாவான்
நம்மை உடையவன் நாரணன் நம்பி
செம்மை உடைய திருக்கையால் தாள் பற்றி
அம்மி மிதிக்கக் கனாக் கண்டேன் தோழீ நான்."

கனவுதான். ஆண்டாளை, அதெல்லாம் கூடாது என்று யாரும் தடுக்கவில்லை. விஜயலட்சுமியைத் தடுத்தார்கள். ஆண்டாளுக்கு, வருவான் நாரணன் நம்பி என்கிற நம்பிக்கை இருந்தது. பலிதமும் ஆயிற்று. விஜயலட்சுமிக்கு வந்த பின்பும் நம்பிக்கையில்லை.

சாரங்கனுக்கு ரெஜிஸ்டர் மேரேஜ் செய்து கொண்ட பிறகும் பயம் குறையவில்லை. கவலை தீரவில்லை.

காதலிக்கிற வரை காமம் பெரிய விஷயமாய் இல்லை. கல்யாணம் என்று ஆனபிறகு உடம்பு வேதனைப் பட்டது. மனது அலை பாய்ந்தது. நெஞ்சுக் கூட்டில் சூடு பரவி, விம்மி, விம்மித் தணிந்தது. 'சாரங்கன், சாரங்கன்' என்று மனசு அழுதது.

'என்பு உருகின, வேல்நெடுங்கண்களிமை
பொருந்தா பலநாளும்
துன்பக் கடல் புக்கு வைகுந்தன் என்பதோர்
தோணி பெறாது உழல்கிறேன்.
அன்புடையாரைப் பிரிவுறு நோயது
நீயுமறிதி குயிலே.
பொன்புரை மேனிக் கருடக் கொடியுடைப்
புண்ணியனை வரக்கூவுவாய்'

பிரிவு நோய்தான். மன நோய். மனம் உடலை ஆட்சி செய்யும் விஷயம். மனம் நோய்ப்பட்டால் உடம்பும் உருகும். உடம்பும் மனசும் உருகி நின்ற பெண்ணை சிறு விஷயமும் உடைக்கும். ஒருநாள் கோபித்துக் கொண்டாலும் ஐயோ என்று அழும். பிரிவால்தானே இந்தப் பிணக்கு. வா, வந்து என்னை இறுக்கித் தழுவு. இதம் சொல் என்று கெஞ்சும்.

சிற்றின்பத்தை நாம் கண்டிக்கக் காரணம், அது மிருகத்தனமானது என்கிற காரணத்தால்.

மனிதன் உடலால் ஆனவன். மனசால் வாழ்பவன். இவை இரண்டும் பிரிக்க முடியாதவை. புறக்கணிக்க முடியாதவை.

புறக்கணிக்க, பிரிக்க,
விபரீதம் நிகழும். அது.

விஜயலட்சுமியின் வீடு வசதியானது. வாசலில் பாரிஜாத மரமும், இரண்டு கார்களும் நிற்கும் பங்களா.

அப்பாவுக்குத் தேக்கு மர வியாபாரம். நவீன ப்ளைவுட், மைக்கா ஷீட் வருஷாந்தர 'டேர்ன் ஓவர்' ஒண்ணரைக் கோடி சுலபமாய் நடக்கும். முப்பது சதவிகிதம் நிகர லாபம் கிடைக்கும்.

விஜயலட்சுமி அழகி, கெட்டிக்காரி. அவள் சிரித்தால் வீடு சந்தோஷப்படும். அவள் அழ, கலங்கும். அவள் பிறந்த பிறகே வீட்டில் லட்சுமி வாசம் என்பதாக ஒரு யூகம். வீணை, வாய்ப்பாட்டு என்று நல்ல கலைகள் சொல்லித் தரப்பட்டன.

'பாடசாலை போக வேண்டும்

பாப்பா எழுந்திரு

செல்லப் பாப்பா எழுந்திரு'

ஒரு சிறந்த இசைக் குழுவில் சுருள் முடியோடு விஜயலட்சுமி பாடினாள். முதல் வரிசைப் பெண்ணாய் நின்றாள்.

இசைக் குழுவில் சாரங்கன் கடைசி வரிசை.

'நல்ல காலம் வருகுது. நல்ல காலம் வருகுது' பாரதியின் வசன கவிதையை இசைக்குழு பாட்டாக மாற்றியிருந்தது. குரல் கோர்த்து மடக்கிப் பிரித்து பாட்டுக்குக் கனம் ஏற்றி இசைக்குழு வித்தை காட்டும். கடும் பயிற்சி இதற்கு முக்கியம். எல்லா ஞாயிறும் காலை பத்திலிருந்து மாலை நான்கு வரை இருபத்தி மூன்று இளைஞர்களும் யுவதிகளும் ஒரு பள்ளி ஹாலில் கூடி சுருதி சேர்த்துப் பயிற்சி செய்வார்கள். பிற்பகல் ஒன்றிலிருந்து இரண்டு வரை ஓய்வெடுப்பார்கள். உணவு கொள்வார்கள்.

சாரங்கனுக்கு பாங்க் உத்தியோகம். எட்டிலிருந்து இரண்டு வரை வங்கி. பிறகு வீதியில் நின்று அரட்டை அடிக்காமல், உண்டு விட்டு உருண்டு புரளாது, ஏதேனும் செய்து நிற்க, உயர ஆசைப்பட்டான். பாட்டு, கதை, பேட்டி, ஓவியம் என்று நாலா பக்கமும் பரவினான். எப்போதும் துடிப்பாக இருந்தான்.

சாரங்கனுக்கு மேன்ஷன் வாசம். மெஸ்ஸில் சாப்பாடு. சாரங்கன் ரூம்மேட் மணிவாசகமும் வங்கி ஆள். ஆனால், திருமணமானவன். "பசங்க மதுரைல படிக்குது. அதும் தவிர வீட்ல அவங்களுக்கு மெட்ராஸ் புடிக்கலை. ரெண்டு பெத்தாச்சு. நாலு வருஷம் பெரிய ஸிடில

போடுவான். நார்த்துக்கு அனுப்புவான். போற இடமெல்லாம் கூட்டிக்கிட்டுப் போக முடியுமா. வாரம் ஒரு தபா போய்ட்டு வரேன். அவளுக்கும் நிம்மதி எனக்கும் சுவாரஸ்யமா இருக்குது."

இருபத்தோரு அறைகள் கொண்ட மேன்ஷனில் சாரங்கன் செல்லப்பிள்ளை. காரணம் பாட்டு. கேட்ட போது அவன் தரும் வட்டி இல்லாத கடன்.

'மணிவாசகம் அப்பா கவலைக்கிடம்' என்று தந்தி வந்தது. போன் தொடர்பு கொள்ள, மறைவு தெரிந்தது. அப்பாவின் மறைவை மணிவாசகத்துக்குச் சொல்லாமல் நண்பர்கள் அவனை விமானமேற்றினார்கள். ஏர்போர்ட் வாசலில், கவரில் நாலாயிரம் ரூபாய் போட்டு மணிவாசகத்திடம் தந்தான் சாரங்கன். "அவசரமின்னு போற. தேவைப்படுமில்லே."

"டேய், போன்ல எதுனா தப்பா சொன்னாங்களா." மணிவாசகம் கலங்கினான்.

"ச்சீ. சும்மா ஒரு ஜாக்கிரதைக்குடா. டாக்டர் ஆஸ்பத்திரி செலவு இருக்குமில்லே."

ஏர்போர்ட்டிலிருந்தே அவன் வருகையை போனில் மதுரைக்குச் சொன்னார்கள். விஷயம் மறைத்து அனுப்பியதை விவரித்தார்கள்.

நாலாயிரம் ஒரே நாளில் செலவாயிற்று. பூவிலிருந்து காடு வரைக்கும் காசு எடுத்துக் கொடுத்த போது சாரங்கன் நினைவு வந்தது. கையெழுத்தா, சாட்சியா. காதும் காதும் வைத்தாற்போல் தந்தானே. இந்த அன்பு வருமா. கொடுத்த விதமும், மறைத்த பக்குவமும் சிநேகத்தை வளர்த்தன.

உதவி செய்தல்தான் உறவின் துவக்கம். அங்கே உண்மையிருப்பின் பலப்படும்.

ஒரு மாதம் பொறுத்து வந்த மணிவாசகம், அதிரசமும் முறுக்கும் தன் மனைவி பரிசாக சாரங்கனுக்குக் கொடுத்தான். அன்புடன் செய்த பண்டமல்லவா. வாஞ்சையில் தோய்த்த பரிசல்லவா. சுவைத்தது.

ஞாயிறு ஷாம்பூ போட்டுக் குளித்து விட்டு இசைக் குழுவுக்குப் போய் சாரங்கன் பயிற்சி துவங்க, விஜயலட்சுமி சிறிது தாமதமாக வந்தாள். இசைக்குழு மாஸ்டர்கள் சுள்ளென்று கோபிக்க, முகம் வாடி பாட்டில்

கலந்து கொண்டாள். அழகிய முகமல்லவா, வாடல் அதிகமாகவே தெரிந்தது.

இடைவேளையில் 'ப்ரட் சான்ட்விச்' கடித்தபடி தனியே, இருந்த பெண்ணைக் கவனித்தான். பேச பய்ந்தான். நண்பர்களுக்கு நடுவே சும்மா ஒரு சினிமாப் பாட்டுப் பாடினான்.

'உன் மலர் கூந்தல் அலைபாய

அவர் என்ன சொன்னார்.

உன் வளை கொஞ்சும் கரம் மீது

பரிசென்ன தந்தார்.'

அவள் திரும்பினாள். புருவம் உயர்த்தினாள். "நல்லா பாடறீங்களே."

"பழைய பாட்டு பழைய பாட்டுத்தான் இல்லே" என்றான் அவன்.

"எந்தப் படம்னு தெரியலை. இந்தப் பாட்டு நான் சமீபமா கேட்டேன்."

'என்ன செய்தாலும் எந்தன்

துணை நீயே

என் அன்னையே உமையே

என்னை நீ.'

முழுவதும் அவள் பாடினாள்.

"யப்பா, என்ன குரல் மேடம் உங்களுக்கு." அவன் பாராட்ட, நாணினாள்.

"எங்க இருக்கீங்க சாரங்கன்."

"திருவல்லிக்கேணி மேன்ஷன். நீங்க."

"அடையார். நீங்க பாட்டு கத்துக்கிட்டீங்களா."

"இல்லை, கேள்வி ஞானம்தான். கத்துக்கணும்."

"திருவல்லிக்கேணில எனக்குத் தெரிஞ்சவங்க உண்டு.. கத்துக்கறீங்களா."

"இல்லை மேடம். வேற வேலைகள் ஒப்புக்கிட்டு இருக்கேன்."

"என்ன வேலை, பார்ட் டயமா."

"பார்ட் டயமில்லை. வாரப் பத்திரிகைக்கு எழுதறேன். பேட்டி, கட்டுரை."

"எதுல." குரலில் வியப்பு இருந்தது.

பெயர் சொன்னான்.

"போன வாரம் கூட டைரக்டர் பாலசந்தரோட."

"நான்தான்."

"அடேயப்பா. நீங்களா அது. வேற என்னவோ கூடப் படிச்சேனே."

"அதெல்லாம் படிப்பீங்களா."

"இதென்ன கேள்வி."

"உங்களுக்குத் தமிழ் தெரியாதுன்னு நினைச்சேன்."

"ஏன்."

"என்னவோ உங்களைப் பார்த்தா அப்படித் தோணும்."

"கமான். கேலி பண்ணாதீங்க. கொஞ்சம் இங்கிலீஷ் பேசினா தமிழ் தெரியாதுன்னுடுவீங்களா."

"நீங்க எந்த காலேஜ்."

பெயர் சொன்னாள். எம்.ஏ. ஆங்கில இலக்கியம் என்று விவரம் சொன்னாள்.

இன்னொரு பாட்டுப் பாடச் சொன்னான்.

'தொன்று நிகழ்ந்த தனைத்து முணர்ந்திடு
  சூழ்கலை வாணர்களும்- இவள்
என்று பிறந்தவளென்றுணராத
  இயல்பின ளாமெங்கள்தாய்'

அவளுக்குத் தமிழ் தெரியத்தான் இல்லை. நிகழ்ந்தது அனைத்தும் என்று பிரித்துச் சொல்லிக் கொடுத்தான். 'என்று உணராத இயல்பினள்' அர்த்தம் சொன்னான்.

"நல்லாருக்கு. கவிதை யாருது." கேட்டாள்.

"விளையாடறீங்களா மேடம்."

"இல்லையே."

"பாரதியார்."

"ஓ."

"என்ன ஓ."

"சிலது படிச்சிருக்கேன். டென்த்ல ப்ளஸ்டுல

பொயட்ரி வந்தது."

"கொடுமையடா."

"ஏங்க சாரங்கன்."

"பாரதியார் தெரியாத தமிழ்ப் பெண்ணா."

"அப்பவே 'மக்கப்' பண்ணி பரீட்சை எழுதினேன். இவரு கவிதை கஷ்டமா இருக்கு."

"உங்க சங்காத்தமே வேணாம்." கை கூப்பினான். காயம் பட்டவளாய் நகர்ந்தாள்.

'அதிகம் அலட்டிக் கொண்டு விட்டோமோ' அவன் கவலைப்பட்டான்.

ச்சே. பாரதியார் கூடத் தெரியவில்லை. எவ்வளவு பெரிய அறிவிலி நான், அவள் வேதனைப்பட்டாள்.

மறுபடி பயிற்சி துவங்க, மாஸ்டர் பாட்டு நிறுத்தினார்.

"விஜயலட்சுமி என்ன பாடற."

"சேர்வது நாடி வருபவரைத் தொழ."

"சேர்வது இல்லை. செருவது. செருவது நாடி. தப்புத் தப்பா பாடாதீங்க. புரிஞ்சுக்கிட்டுப் பாடுங்க. தமிழே தகராறுன்னா பஞ்சாபி. மராத்தி பாட்டெல்லாம் கொலைதான் செய்வீங்க."

அவள் கண நேரம் அவனைப்பார்த்தாள்.

"சாரங்கா. உன் கோபம் சரி." என்று அந்தப் பார்வை பேசியது.

'செருவது நாடின்னா. என்ன.' யோசித்தாள்.

அவளுக்கு கார் வந்தது. அவள் பின் ஸீட்டில் உட்கார்ந்து சரிந்து சிரித்த விதம் அசத்தியது.

மேகம் நிலாவைத் தூக்கிக் கொண்டது போல் அவள் காரோடு மறைந்தாள்.

மறுநாள் காலை காலேஜ் வாசலில் அவன் 'பாரதியார் கவிதைகள்' கொடுத்தான். ஸ்கூட்டரில்

மறைந்தான். உள்ளே.

'அன்பினிய தோழி விஜயலட்சுமிக்கு' கீழே கையெழுத்திடாமல் எழுதப்பட்டிருந்தது.

"ஏன் கையெழுத்துப் போடவில்லை." கேட்டாள்.

அவன் சொன்ன விளக்கம்...

"யாருடி அது." தோழிகள் கேட்டார்கள்.

"இசைக் குழுவில் கூட பாடறவர். என்னோட புக் ரிடர்ன் பண்ணாரு." சாதாரணமாய் பொய் சொன்னாள்.

"டக்கரா ஒரு பையன் காலேஜ் வாசலுக்கு வந்து புக் கொடுத்துட்டுப் போறான். லவ்வோன்னு நினைச்சேன்."

"உனக்கு அலையற புத்தி. அதான் எல்லோரையும் மட்டமா எடை போடற. எங்க இசைக் குழுவில் எல்லோரும் நல்லாப் பேசுவோம். வழியறதில்லை. புரியுதா" கம்பீரமாய் சொன்னாள். பலர் முகம் சுருங்கியது.

அதே கம்பீரமாய் வகுப்புக்குள் போக, பளிச்சென்று புரிபட்டது. இப்படிச் சந்தேகப்பட்டு யாராவது புத்தகம் பிரித்துப் பார்த்தாலும் சங்கடம் வரக்கூடாது என்று எதிர்பார்த்தே தன் பெயர் எழுதாமல் விட்டிருக்கிறான்.

சாரங்கனை அந்த க்ஷணம் விஜயலட்சமிக்கு மிகவும் பிடித்து விட்டது.

பெண்ணுக்கு இங்கே சந்தேக முட்புதர்களும், சங்கடப் பள்ளங்களும், அவதூறு சேறும் அதிகம். காதல் என்கிற பெயரில் வேதனை தருபவனைப் பெண் விரும்புவதில்லை. நாலு பேருக்கு முன் எள்ளி நகையாடும் விதமாய் பேசுபவனை அவள் நேசிப்பதில்லை. ஊர் உலகம் இழித்துப் பழி தூற்றவிடும் ஆணை மறந்தும் நேசிப்பதில்லை.

மாறாய் அதனின்றும் காபந்து செய்பவனை, அதிகம் அலட்டாதவனை, அனுசரணையாய் இருப்பவனை அதிகம் நேசிக்கிறாள்.

'அவனுக்கு ஏதாவது பரிசளிக்க வேண்டுமே' மனசு பரபரத்தது. சட்டென்று பரிசளிப்பில் ஒரு சந்தோஷமும், அதே சமயம் அதைச் செம்மையாய்ச் செய்த கெட்டிக்காரத்தனத்தைப் பாராட்ட வேண்டுமே என்கிற ஆவலும் மிகுந்தது. கல்லூரியிலிருந்த வங்கியில் ஆயிரம் ரூபாய் எடுத்தாள். தொள்ளாயிரம் ரூபாய்க்கு வாட்ச்

"கிளைமாக்ஸ்ல ஹீரோ விஷம் குடிச்சிடறார்!"
"அப்பாடா! ரசிகர்கள் வயித்துல பாலை வார்த்தீங்க."
-ஆ.சக்திவேலன்,
காசிபாளையம்.

வாங்கினாள். நூறு ரூபாய்க்கு சாக்லெட் பெட்டி வாங்கினாள். மெல்ல சீல் பிரித்து உள்ளே வாட்ச் வைத்து சீல் ஒட்டி, ஞாயிறு எடுத்துப் போனாள்.

இடைவேளையின் போது, "புத்தகத்திற்கு நன்றி என் பரிசு இது" நீட்டினாள்.

மடையன் உடனே பிரித்து "எல்லோரும் வாங்க" என்று கத்தினான். ஆளுக்கு இரண்டு மூன்று என்று எடுத்தார்கள். அவள் தவித்தாள். நகம் கடித்தாள்.

"எனக்கு இரண்டு கொடுங்க." அவன் சட்டைக் கையை இழுத்துத் திருப்பி இரண்டு சாக்லெட் எடுத்து அடிக்குரலில் "முட்டை கோஸு, முட்டை கோஸு." என்று திட்டினாள். அவன் விழித்தான். அவள் எடுத்த சாக்லெட்டுக்கு அடியில் கைக்கடிகாரம் தேதி தெரிந்தது. டப்பாவை உறையில் போட்டான். கேட்டவர்களுக்குக் கவனமாய் எடுத்துக் கொடுத்தான்.

'நல்ல காலம் வருகுது
நல்ல காலம் வருகுது'

பாரதியின் குடுகுடுப்பைக்காரன் பயிற்சி செய்தார்கள்.

"கார் வரலையா."

"வராது."

"ஏன்."

"வேணாம்னுட்டேன்."

"ஏன்."

"பஸ்ல போகணும்னு ரொம்ப நாள் ஆசை."

"ஓ."

"பஸ் ஸ்டாண்ட் எங்கே."

"போய் இடது பக்கம் திரும்பி, வலது பக்கம்

நடந்தா." வழி சொன்னான்.

"நான் கூட வரேன்" வண்டி நகர்த்தி கூட வந்தான்.

"மொட்டை கோஸுன்னு திட்டினீங்களே. மொட்டை கோஸுன்னா என்ன."

"மொட்டை கோஸுங்கறது பூப்பதற்கு முன் பருவம். ஆனா, அதை மலரவே விடுவதில்லை."

"அப்படியா."

"என்ன அப்படியா."

"இல்லை. நான் எப்படி கோஸுன்னு"

"செடில விட்டா மலரும். மலர விடமாட்டாங்க. மொட்டா பறிச்சு மார்க்கெட்ல போட்டுருவாங்க.சில ஜென்மங்கள் அந்த மாதிரி மொட்டா சந்தைக்கு வந்துடும். 'எல்லோரும் வாங்க'ன்னு கத்தி மிதிபடும்."

"அத்தினி சாக்லெட்டும் நான் மட்டும் எப்படிச் சாப்பிடறது."

"அதானே... தினம் ஒண்ணு தின்னா கசக்குமில்ல சாக்லெட்."

"உள்ளே வாட்ச் இருக்குன்னு எனக்கு எப்படித் தெரியும்."

"நானும் புதுசா பரிசு தரலாம்னு நினைச்சேன்."

"நானும்னா."

"நீங்க பேர் எழுதாம பாரதி புத்தகம் கொடுத்தா மாதிரி."

"பேர் எழுதணும்னுதான் முதல்ல தோணிச்சு. ஆனா."

"ஆனா."

"யாராவது பார்த்துட்டா நீங்க கேலிக்கு ஆளாக வேண்டியிருக்குமேனுதான். அப்படிப் பேர் எழுதாம."

அந்த அனுசரணையான பதில் அவளுக்குப் பிடித்திருந்தது.

"அட அது அடையார் பிராட்வே பஸ்தானே."

"ஆமாம்."

"வரேன்" ஓடிப்போய் ஏறினாள்.

அவன் விழித்தான். பஸ் கிளம்பியது. "ஏங்க"

சாரங்கன் கத்தினான். ஸ்கூட்டர் உதைத்துப் பின் தொடர்ந்தான்.

கண்டக்டர் கேட்டார்.

"எங்கம்மா போகணும்."

"ஒரு அடையார்."

"என்ன."

"அடையார்."

"எங்கே ஏறினே."

"பஸ் ஸ்டாண்ட்ல."

"பஸ்ஸு ஸ்டாண்ட்லதான் நிக்கும். ஏர்போர்ட்லியா நிக்கும். இந்த பஸ்ஸுக்கு இன்னும் இறக்கை போடலம்மா."

"என்ன சொல்றீங்க."

"இது பிராட்வே போற பஸ்."

"அடையாறுனு பஸ்ல எழுதியிருந்துதே."

"பஸ்ஸுல ஆயிரம் எழுதியிருக்கும். ஆண்கள், பெண்கள் எல்லாம் எழுதியிருக்கும். 'உடனே, 'ஆண்களுக்கு ஒரு டிக்கெட்'னு கேப்பியா. இவங்களெல்லாம் படிச்சவங்க. கஷ்டம்டா சாமி." பஸ் சிரிப்புடன் குலுங்கியது.

"அம்மாடி. இது அடையாறுலேருந்து பிராட்வே போற பஸ்ஸு."

"ஓ."

"அப்பாடா. அம்மா பூமிக்கு வந்துட்டாங்க. இறங்குங்க."

"அடையார் பஸ் எங்கே வரும்."

"எதிர்ப்பக்கம். பஸ்ஸு ஏறினதே இல்லையா."

இறங்கினாள்.

அவன், காலடியில் ஸ்கூட்டர் நிறுத்தினான்.

"என்னங்க. தப்பு பஸ்ல் ஏறிட்டீங்க" அவசரமாய் சொன்னான்.

அவள் வாய்விட்டு நடுத் தெருவில் சங்கீதம் போல் சிரித்தாள். 'உடனே ஆண்களுக்கு ஒரு டிக்கெட்னு கேப்பியா.' மறுபடி சிரித்தாள்.

"என்னங்க சிரிக்கறீங்க."

கண்டக்டர் சொன்னதை அவனிடம் சொன்னாள்.

அதைக் கேட்ட அவனும் சிரித்தான்.

"என்னை அடையாறுல ட்ராப் பண்ணுவீங்களா."

"நானே கேட்கணும்னு நினைச்சேன்."

"ஏன் கேட்கலை."

"முட்டை கோஸ்னு திட்டுவீங்களோன்னு."

"முட்டை கோஸ். கிக் யுவர் வெஹிகிள்."

வண்டி அவளோடு அடையாறு திரும்பியது. வழியெல்லாம் சிரித்தாள். வீடு வந்து சிரித்தாள். காலேஜில் சிரித்தாள். மறுபடி சாரங்கனிடம் சொல்லிச் சொல்லிச் சிரித்தாள்.

"மச்சி. பொண்ணு உன்னை டாவடிக்குது. கோயான் மாதிரி பேசிட்டு வரியே. மூவ் பண்ணுடா." மணிவாசகம் மொத்தமும் கேட்டு விட்டு வியந்தான்.

"பெரிய இடத்துப் பொண்ணு மணி."

"ஏன். உனக்கென்ன குறைச்சல்."

"'லவ் யூ'ன்னு சொல்லவேயில்லையே."

"தொள்ளாயிர ரூவா வாட்சு கொடுத்திருக்கு. இதைவிட என்னடா வேணும்."

"இதுக்கு ஈக்வலா நான் ஏதாவது கொடுக்கணும். மணிவாசகம்."

"வா, கடைக்குப் போகலாம்."

போனார்கள். எதுவும் புரியாமல் திரும்பினார்கள்.

'கடிகாரம் கையிருக்கும்
நிமிட முள் நெஞ்சு குத்தும். இரவில்
தேதி புரண்டு புறம் காட்டும்.
வட்ட டயல்
முட்டை கோஸ்
என முணுமுணுக்கும்.
கனம் தாங்காது கழற்றி
பையிலே வைத்துக் கொள்ள
வெறுங்கை உன்னை

நினைவுபடுத்தும்
பரிசென்பது இருந்தாலும் வதை
இல்லாதிருப்பினும் வதை.
இந்த முட்டை கோஸைச் சிறிதுநாள்
செடியில் விடு. மலரட்டும்.
நீர் விடு வளரட்டும்.
எவரும் நறுக்கி நாறாது
பூவாகும் ஒருநாள்.
முழுசாய்
உனக்காக.'

"இதை விடப் பெரிய பரிசு எதுவுமில்லை சாரங்கா. இதைக் கொடு. போதும்."

"பயமாயிருக்குடா."

"பத்திரிகைல போடு."

'அவள் கொடுத்த கடிகாரம்' என்று, வாரப் பத்திரிகையில் கவிதை வந்தது.

படித்து விட்டு வங்கிக்கு போன் செய்தாள். 'உடனே பார்க்க வேண்டும்' என்றாள்.

"எனக்குத் தமிழ் அவ்ளோ நல்லாத் தெரியாது. உண்மைதான். ஆனா, இந்தக் கவிதை என்னன்னு தெரியுது. இதை ஏன் நேரா சொல்லலை."

"வெறும் ஆசைதானே ஒழிய."

"அவ்வளவு சீரியஸா லவ் பண்ணலைன்னு சொல்றீங்களா."

"இல்லையில்லை. ஒரு பயம்."

"என்ன பயம். கார்ல வந்து இறங்கறாளேன்னா. காரையா கல்யாணம் செய்துக்க முடியும். அசடோ. கெட்டியோ, ஏழையோ. பணக்காரனோ எல்லோருக்கும் நல்ல புருஷன் வேணும்னு ஆசை உண்டு."

"எனக்கு இரண்டாயிரத்து நானூத்தி நாப்பது சம்பளம். இது போதாது."

"நான் போதும்னு சொல்லிட்டா."

"நான் எமோஷனலா டிஸைட் பண்றவனில்லை.

'கிக்'குல பேச மாட்டேன்."

"எப்படி டிசைட் பண்ணிப் பேசுவீங்க."

"ஆறு மாசம் ஆகும்."

"ஆகட்டும்."

வருஷமாயிற்று. அவன் தெளிவும் அமைதியும் அவளைக் கவர்ந்தன.

"நானாயிருந்தா இந்நேரம் முடிச்சுருப்பேம்பா." மேன்ஷன் நண்பர்கள் கூறினார்கள். அதைக் காதில் கூடப் போட்டுக் கொள்ளவில்லை.

'அவளுக்குத் திருமணம். பெண் பார்க்க வருகிறார்கள். பிடித்திருந்தால் முடித்து விடுவார்கள்' என்று சொன்னபோது, மெள்ள அழுத போது, முதன் முறையாய் அவள் முதுகு தொட்டான்.

"அடுத்த வாரம் நமக்குக் கல்யாணம்."

"கல்யாணமா. அடுத்த வாரமா. என்ன மாதிரி கல்யாணம்."

கேட்டாள்.

அவன் பதில் சொன்னான்.

17

"என்ன மாதிரி கல்யாணம்." என்று விஜயலட்சுமி கேட்ட கேள்விக்கு சாரங்கன் சொல்ல ஆரம்பித்தான்.

"இது புது மாதிரியான கல்யாணம். ஒரு சிறிய அறை. அதில் முப்பத்து முக்கோடி தேவர்களும் நெருக்கியடித்து நிற்பார்கள். பிரம்மா பெரிய ரெஜிஸ்டர் பிரித்து வைப்பார். விஷ்ணு நமது பெயரைக் கேட்டு எழுதுவார். சிவபெருமான் உன்னையும் என்னையும் 'இந்தத் திருமணத்துக்கு மனப் பூர்வமாய் சம்மதமா.' என்று கேட்பார். சம்மதமென்றதும் பிரம்மாவின் பேனாவால் நாம் கையெழுத்திட வேண்டும். தேவர்கள் மலர்மாரி பொழிவார்கள். சரஸ்வதி வீணை மீட்ட, நந்தி மிருதங்கம் வாசிக்க, லட்சுமி பானகம் பரிமாற,

முனிவர்கள் வேதம் சொல்ல, கந்தர்வர்கள் கானம் பாட, இந்திரசபை நடனமாதர் நடனமாடி முன்னே போக, சபையை விட்டு வெளியே வருவோம். பூமியை நமஸ்கரிப்போம். கடற்கரைக்குப் போவோம். எதிரே சூரியன். சுற்றிலும் காற்று. மேலே வானவெளி. காலின் கீழ் மண். சுற்றி ஆரத்தி எடுக்கும் நீர்."

விஜயலட்சுமி அவன் கவிதைப் பேச்சில் கிறங்கிப் போனாள். ரெஜிஸ்ட்ரார் ஆபீஸில் கையெழுத்துப் போட்டாள். அங்கே இருந்த நாற்காலி, மேஜை, காகிதம், ஒட்டடை, மனிதர்களாய் நின்ற அத்தனை தேவர்களையும் வணங்கினாள். வங்காள விரிகுடாக் கடலில் அவனோடு பின்னிக் கொண்டு நின்றாள். குளிரக் குளிர நின்றாள். திரும்பக் கரையேறும்போது ஒரு அலை மூர்க்கமாய் அவர்களைத் தாக்கிப் பிரித்துப் போட்டது. அவள் கீழே விழுந்தாள். அவன் தடுமாறினான். வாரி எடுத்துக் கரை சேர்த்தான்.

திருமணம் என்கிற விஷயம் புனிதம் என்கிற வார்த்தையோடு எப்படித் தொடர்பாயிற்று. சடங்கு புனிதமா. சந்தித்தது புனிதமா. சம்மதம் புனிதமா. யோசித்துப் பார்க்கையில் சந்தித்து, சம்மதமாகி, சம்மதத்தைச் சடங்காக்கியதே திருமணம். சந்தித்ததும், சடங்கும் செயல்கள். சம்மதம் என்பது எண்ணம். ஓர் உணர்வு. சம்மதம் எதற்கு. எதன் பொருட்டு. வாழ்வதற்கு. திருமணச் சம்மதம் என்பது ஆணும் பெண்ணும் ஒரு கூரைக்குக் கீழ் உணர்வுகளைப் பரிமாறி வாழ்வது. எந்த உணர்வுகளை. காதல், காமம், தாபம், சோகம், மகிழ்வு, நல்லது, கெட்டது எல்லா உணர்வுகளையும் ஒருவருக்கொருவர் பரிமாறி வாழ்வது.

சந்தித்த பிறகே சம்மதம். சம்மதம் பொருட்டே சடங்கு. இவர்கள் மனம் திருமணம் செய்ய, உணர்வுகளைப் பரிமாறச் சம்மதப்பட்டு விட்டது என்பதை ஊருக்கு அறிவிக்கும் விஷயம் திருமணம்.

சரி. 'இதை ரகசியமாய் வைத்துக் கொள்' என்று எவரும் சொன்னால், எப்படித் தாங்க முடியும். எதை ரகசியமாய் வைத்துக் கொள்வது. சடங்கையா, சம்மதித்ததையா, உணர்வுகளையா. பிறந்த நாளை ரகசியமாய் வைத்துக் கொள்ளலாம். தானே தனக்குள்

கொண்டாடி கோயிலுக்குப் போய் கண்மூடித் தியானித்து விட்டு விடலாம். மூத்தோர் கிரியைகளை, திதி காரியங்களை அடுத்த வீட்டுக்குக் கூட அழைப்பில்லாது நம் வீட்டு விஷயம் என்று செய்யலாம். திருமணத்தைச் செய்து கொண்டு நெஞ்சுக்குள் பூட்டி வைத்துக் கொள் என்றால் எப்படி. எவ்விதம்.

திருமணம் செய்து பத்தாவது நிமிடம் விஜி காலேஜுக்கும், சாரங்கன் ஆபீஸுக்கும் போவது என்ன வேதனை. எத்தனை பெரிய குழப்பம். சார்ந்திருக்கச் சம்மதம் தெரிவித்து விட்டுப் பிரிந்து போக வேண்டும் உடனே எனில், எவ்வளவு கொடுமை.

"தாலி இல்லையே. என்ன பயம்."

"மோதிரம் தானே போட்டேன். ஏன் கவலை."

"பேப்பர்ல இருக்கு ஒரு ஜாக்கிரதைக்கு. பொறுத்து இரு."

எப்படி இயலும். பொங்கிப் பொங்கி வழியும் உணர்வுகளை எந்த மூடியால் மூட.

சொல்லத்தான் நினைக்கிறேன்
உள்ளத்தால் துடிக்கிறேன்
வாயிருந்தும் சொல்வதற்கு
வார்த்தையின்றி தவிக்கிறேன்

விஜயலட்சுமிக்கு வாயும் இல்லை. வார்த்தையும் இல்லை. வாய் தைக்கப்பட்டு விட்டது. வார்த்தை உபயோகமில்லாமல் போயிற்று. வெளிறினாள். எப்போதும் கனவுக்கும் நினைவுக்கும் ஊசலாடினாள். கண நேரம் கனவிலும், கணநேரம் நினைவிலும் இருந்தாள். பேசிக் கொண்டே இருக்கும் போது உள்ளே போனாள். உள்ளேயிருந்தபடியே வெளியே ஏதோ பேசினாள்.

காதல் என்று பேசிக் கொண்டிருந்தவரை தெளிவாய் இருந்த பெண், கடிமணம் என்ற நிலையில் தவித்துத் தண்ணீராய்ப் படர்ந்தது. சிந்தனைகள் திசைகளற்றுப் பறந்தன. தண்ணீர் கூடப் பள்ளம் பார்த்துப் பரவும். அவள் நால் திசையும் பரவினாள்.

"என்னடி என்னமோ போல உட்கார்ந்துருக்கே. எங்களோட நீ சினிமாவுக்கு வரலையா."

"வரேன்." வரவில்லையெனில் கேள்வி வரும்.

சினிமா இன்று சோதனை செய்தது.

'கோயில் மணி ஓசைதன்னை

கேட்டதாரோ

இங்கு வந்ததாரோ

பாட்டுப் பாடும் கூட்டத்தாரோ.'

ஒற்றை வரி கொன்று போட்டது. பாட்டுக் கூட்டம் தானே அவள்.

'ஏழைக்குயில் கீதம்,

தரும் நாதம்'

ஏழைதானே அவள். அன்புக்கு ஏங்கும் ஏழை. அக்கறைக்கு ஏங்கும் ஜீவன். 'யப்பா. எல்லா வரியும் எனக்கே எழுதினா மாதிரி என்ன பாட்டு இது.'

விஜயலட்சுமி அழுதாள்.

"என்னடி இந்த சினிமாவுக்குப் போய் அழறே. ஹாப்பி எண்டிங்தானே."

அவள் அழுதது தனக்கு ஹாப்பி எண்டிங் வருமா என்கிற கவலையில். எவரிடம் இதைச் சொல்ல.

சினிமா நெஞ்சைத் துளைத்தது.

கதைகள் கழுத்தை அறுத்தன.

கவிதை ஒரே அடியில் உயிர் பிரித்தது.

காதல் பலவீனத்தை இவையனைத்தும் மேலும் பலவீனப்படுத்தின.

வெறுப்பில் பெண்ணுக்கு மனவலிவு மிகும். பொங்கும் காதலில் லேசாகும். வேதனை வந்தால் ஆணுக்குத் தொய்வு வரும். சோதனையெனில் தாங்கும் வெறி எழும். பிரிவில் பெண் பின்னமாவாள். ஆண் ஒன்றாவான். ஒருமுகப்படுவான்.

அது ஜெயிக்க அசுர பலம் வேண்டும். ஆழ்ந்து ஆழ்ந்து யோசிக்க வேண்டும். என்ன செய்கிறேன். என் நிலை என்ன என்று கேள்வியும் பதிலுமாய் இருக்க வேண்டும். கேட்டுக் கேட்டுத் தெளிய வேண்டும்.

தெளிவே திடம்.

விழி திடமிழந்தாள். அவள் இரண்டாய், இங்கும் அங்குமாய் பலமாய், பலவீனமாய் இருந்தாள்.

'ஒரு மணி நேரம் பார்க்கலாம்' என்றார்கள். ஒரு மணி நேரம் பார்த்துக் கொண்டேயிருந்தார்கள். இரண்டு மணி நேரம் பேசினார்கள். பேசி மறுபடி ஒரு மணி நேரம் பார்த்தார்கள்.

வீடு திட்டியது.

'ஞாயிறு ஒரு நாள் மீட்டிங் போதும்' என்றார்கள். வாரம் நாலு நாள் சந்தித்தார்கள்.

அவசியமெனில் எப்பவாவது போனில் பேசலாம் என்றார்கள். தினம் அவசியம் என்று நினைத்தார்கள்.

வீடு விழித்துக் கொண்டது. "யார், என்ன." என்று கேட்டது. பொய் மேல் பொய்யாய் சொன்னாள். "அதெல்லாம் ஒன்றுமில்லை" என்றாள். வீடு விழித்துக் கொண்டதைச் சொல்ல அவனைத் தேடிப் போனாள்.

கையும் களவுமாய் அகப்பட்டு,

கன்னத்தில் அடித்தது. "கள்ளத்தனமா பண்றே யாருடீ அவன்." மொத்தமும் வாங்கிக் கூடத்தில் இறைத்தது.

"கூடப் பாடறவனா. இனிமே பாட்டு கிளாஸ் நோ. காலேஜ் பக்கத்து வங்கியா. காலேஜ் நோ. டெலிபோன்ல பேசுவேம்பியா. இதுக்குன்னு பூட்டு சாவி இருக்கு.

அடுத்த வீட்டுக்குப் போய், பேசுவியா. அவ இருக்கற அறையைப் பூட்டு, இரண்டு வேளை சோறுக்கு மட்டும் கதவைத் திற." அப்பா கட்டளையிட்டார்.

"அடியே, உனக்கு ஆம்பளையா கிடைக்கலை. எதோ லவ்வுன்னு சொன்னே, நடக்கறதுதான். இப்படி உருகி வழிவியா. நம்ம காசுக்கு நாலு பேரை லவ் பண்ணலாம். கிஸ் அடிச்சான். அவ்வளவுதானே. துடைச்க்க" அம்மா ஊசி குத்தினாள்.

"உடனே கல்யாணத்துக்கு ஏற்பாடு பண்ணு. காலேஜுக்கு அனுப்பினது நம்ம தப்பு. வயசுப் பொண்ணை வெச்சுக்கறது நெருப்பை மடியில எடுத்துக்கிட்டுப் போற மாதிரி. எங்கனா பக்குவமா இறக்கி வை. நீயும் சுட்டு நெருப்பும் சிதறி தேவையா."

உறவு உபதேசித்தது.

"என்னடா. ஏதோ லவ்வாம். அடிதடி வரைக்கும் போச்சாம். யாரும்மா விஜியா. அந்த மாருதிதானே. எவன் எவனோ போவானே அதை ஓட்டிக்கிட்டு" காரா, பெண்ணா என்று சொல்லாமல் அவன் நண்பர்கள் கமெண்ட் அடித்தார்கள்.

நமது துக்கத்தைப் பிறரிடம் சொல்வதில் அர்த்தமில்லை.

பாதிப் பேருக்கு அதில் சந்தோஷம்.

மீதிப் பேருக்கு அக்கறையில்லை.

"மாட்டிக்கிட்டியா வம்புல. இதெல்லாம் பண்ணா அப்படித்தான்" சொல்லிவிட்டுப் புறம் போனார்கள்.

"விஷயம் தெரியுமா. நம்ம சாரங்கன் மாட்டிக்கினான். விஜின்னு ஒரு டக்கர் ஃபிகர். அப்படி இப்படிக் கஷ்டப்பட்டு லெவல் பண்ணான். இப்ப புட்டுக்கிச்சு. போலீஸ் கேஸ் வரைக்கும் போயிடுச்சு. பின்னிட்டாங்க."

காதலுக்குத் துணை சில சமயம் நண்பர்கள். எதிரி பல சமயம் நண்பர்கள். நண்பர்கள்தான். தெரிந்தவர்கள்தான் எதிரியாக முடியும். தெரியாதவரா எதிரி.

"நான் எவ்வளவோ சொன்னேன் சார். சாரங்கன் கேட்கலை. வெரி புவர் ஃபேமிலி கம்போர்ட் டு யூ. என்னவோ ஆசை. கல்யாணம் பண்ணிக்கிட்டான்."

"என்ன." அவள் வீடு அதிர்ந்தது.

"தெரியாதா. ரெஜிஸ்டர் மேரேஜ் நடந்துடுச்சே."

"எப்போ." கூச்சலிட்டது.

"இங்கே, இன்ன தேதியில். இன்னார் வைத்து. உங்க டாட்டரைக் கேட்டுப் பாருங்க."

விஜயலட்சுமியின் தலைமுடியைப் பிடித்துச் சுவர் மீது மோதி, பெல்ட்டால் அடித்து, எட்டி இடுப்பில் உதைத்துக் கேட்டார்கள். பெட்டியில் காசு எடுத்து பெரிய அதிகாரிகளைப் பார்க்கப் போனார்கள். "என் மகளை ஏமாத்திக் கெடுத்துட்டான்" என்று புகார் செய்தார்கள்.

அவனை அடித்து அடித்து எழுதி வாங்கினார்கள்.

சாரங்கன் நாயாய் அடிபட்டான்.

"உங்க தங்கச்சி தோள்ல கை போட்டு ஜாக்கெட் கிழிக்க நேரமாவாது. பொம்பளை பாவம் வேணாம்னு பார்க்கறேன்." மிரட்டினார்கள்.

சாரங்கன் 'தான் யாரையும் திருமண செய்யவில்லை. அப்படி எதுவும் எங்கும் போட்டிருந்தால் அது சுயநினைவின்றி, போதையில், சித்த சுவாதீனமற்ற போது போட்டது' என்று எழுதிக் கொடுத்தான்.

அழுதாள்.

எழுதினதைப் படித்த விஜயலட்சுமி, விவரம் முழுவதும் தெரியாமல் எழுபத்தி நாலு மாத்திரைகளை மெள்ள மெள்ள சாப்பிட்டாள். சீராய் உடுத்திப் பொட்டிட்டு பூவைத்துச் செத்துப் போனாள். தானே கட்டிக் கொண்ட தாலி நெஞ்சிலிருந்தது.

சாரங்கன். பாரதி புத்தகம் கொடுத்த சாரங்கன். 'நல்ல காலம் வருகுது' என்று இசைக் குழுவில் பாடிய சாரங்கன்.

என்னவானான்...

இந்த நாவலின் தொடர்ச்சி அடுத்த பாகத்தில் முடிவுறும்: இரண்டாம் பாகம் இப்பொழுதே கடைகளில் கிடைக்கிறது.

கதை, கவிதை மற்றும் கடிதப் போக்குவரத்து, டி.டி. அல்லது எம்.ஓ. இவைகளை SREE AISHWARYA PUBLICATION ஆனந்த நாவல், 29, நைனான் தெரு, அபிராமபுரம், சென்னை-600 018, என்ற நிர்வாக அலுவலக முகவரிக்கே அனுப்பவேண்டும்.

போன் : 4614779 ஆசிரியர் : பொன்.சந்திரசேகர்

Anantha Naval Owner & Published by M.P. Chandra Sekaran at 50/1, Pycrafts Road, 1st Street, Royapettah, Chennai -14. and Printed by Wonder Printers, 14, Weavers Street, Triplicane, Chennai -5.

Editor: Pon. Chandrasekar

நிலா

மாத இதழ்

[illegible]ண்டும ஒருமுறை வாழ

[illegible]த்திருங்கள்

வி[illegible]...

திரையிடப்பட்ட

இதயங்கள்

திறக்கப்படுகின்றன

அந்தரங்கமாக..

EMERALD CORAL

CATS EYE GOMETHAGAM SAPHIRE PUSHPARAGAGAM DIMOND

யோகி ராம்சுரத்குமார்

காதல் பரிசு

வாழ்வின் ஆதார விஷயம் உறவுகள். நல்ல உறவுகள் ஏற்பட, ஏற்பட்ட உறவு சிறப்புற பரஸ்பர கவர்ச்சி முக்கியம். முகம், பேச்சு, சிரிப்பு, அசைவுகள், கண்பார்வைகளில் ஆகர்ஷண சக்தி ஏற்படுதல் அவஸ்யம்.

இந்த ஆகர்ஷண சக்தியை நவரத்தின உபரத்தின கற்கள் தந்துவிடும். மோதிரமாய் செய்து அணிந்து கொள்ள உடலில், உள்ளத்தில் நல்ல மாறுதல் ஏற்படும். குறிப்பாய் காதல் மலர, மலர்ந்த காதல் கனிய, இவை நிச்சயம் உதவி செய்யும். பரஸ்பரம் பரிசாகவும் தரலாம்.

உங்கள் ராசி, பிறந்த தேதி வைத்து நல்ல தரமான ரத்தினங்களை வாங்க வேண்டும். அப்படி வாங்க சிறந்த இடம் சக்தி ஜெம்ஸ்.

சக்தி ஜெம்ஸ் சத்தியமான இடம்

ஒவ்வொரு பௌர்ணமியின் போதும் திருவண்ணாமலை அடிவாரம் குபேரலிங்கம் அருகே கடை நிறுவப்பட்டிருக்கும்.

சக்தி ஜெம்ஸ்

கடை எண்:6, முதல் தளம்,
பி.வி.டி. காம்ப்ளக்ஸ், 59, ரங்கநாதன் தெரு,
தி.நகர், சென்னை - 17.
போன்: கடை- 4336824
வீடு - 2444608

PEARL RUBY